

วารสารที่ดิน

ปีที่ ๖๑ ฉบับที่ ๕ เดือน กันยายน–ตุลาคม ๒๕๕๘

กองแผนงาน กรมที่ดิน ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติฯ
อาคารรัฐประศาสนภักดี ถนนแจ้งวัฒนะ กทม. ๑๐๒๑๐

คณะกรรมการอำนวยการ

อธิบดี	ประธานกรรมการ
ที่ปรึกษาด้านประสิทธิภาพ	กรรมการ
ที่ปรึกษาด้านวิศวกรรมสำรวจ	กรรมการ
รองอธิบดี	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนัก	กรรมการ
ผู้อำนวยการกอง	กรรมการ
เจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร	กรรมการ
เลขาธิการกรม	กรรมการ
ผู้อำนวยการกองแผนงาน	กรรมการและเลขานุการ

กองบรรณาธิการ

บรรณาธิการ : นายสุรวิทย์ นวลแก้ว

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : นางสาวพุทธไทย พักเหลือ
นางสาวสุภาพิมพ์ สิงห์พันธุ์ นางสาวอัจฉรา สันติปรีชาจิตต์
นางสาวนริศรา มาลัยพงษ์ นางเจริญลาภ สิ้นสุวรรณภรณ์

กองบรรณาธิการ : นางปภาวดี ธรรมสนอง

นายประภัสสร สืบเหล่านาย นายชัชวาลย์ สมจิตต์
นางสุพินดา นาคบัว นายชัยณรงค์ ฐิติเยมสิน
นายสุยมภู สุระเกียรติ นางดวงรัตน์ จันทระประดิษฐ์
นายสงวน มณีรัตน์ศักดิ์ นายวิวรรธน์ สีนะพิสิทธิ์
นายวิภาส โอวาทเจริญจิตต์ นายวัชร มาลัยมาตร
นางสาวอนงค์นาถ กาญจนเพ็ญ นางสาวอัจฉรา อุ่นใจ

ฝ่ายศิลป์ : นายวีระชัย ลังคุลจินดา

นางสาวกมลพร ทักษิณาสถาพร นางสาวธนาภรณ์ จ้างประเสริฐ

ฝ่ายจัดการ

นางภูริณี เพชรชะเอม นางสาวปัทมา เหลืองเพชรงาม
นายกรกช ชีระปัญญา นางบุษยา สุขเหมือน
นางภคนันท์ ภูคกงน้ำ นางสาวพนิดา เต็งทับทิม
นายชูเกียรติ พวงเงิน

คุยกับ บ.ก.

ในห้วงเดือนกันยายน ๒๕๕๘ ประชาชนชาวไทยมีความภาคภูมิใจและปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้กองทัพบกจัดสร้าง “พระบรมราชานุสาวรีย์สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช” พร้อมจัดสร้างอุทยานประวัติศาสตร์พระราชทานชื่อว่า “อุทยานราชภักดี” ซึ่งเป็นอุทยานที่สร้างขึ้นด้วยความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์และเพื่อเป็นการเทิดทูนและประกาศเกียรติคุณสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งสยาม ๓๑ พระองค์ ได้แก่ พ่อขุนรามคำแหงมหาราช สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระนารายณ์มหาราช สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระปิยมหาราช และได้เปิดอุทยานราชภักดีอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘ ณ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วารสารที่ดินฉบับที่ ๕ ปีที่ ๖๑ ประจำเดือนกันยายน–ตุลาคม ๒๕๕๘ ยังเป็นฉบับพิเศษ เนื่องด้วยมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้นายอภิรักษ์т ชื่อธนาวงศ์ รองปลัดกระทรวงมหาดไทย มาดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมที่ดิน ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ จึงขอต้อนรับท่านอธิบดีด้วยความยินดีอย่างยิ่งและกระทรวงมหาดไทย ได้มีคำสั่งให้นายมานัส ชั่วสวัสดิ์เจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร นายชัยชาญ สิทธิวิรัชธรรม ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานการทะเบียนที่ดิน และนายทรงวุฒิ สายแก้ว ผู้อำนวยการสำนักจัดการที่ดินของรัฐ มาดำรงตำแหน่งรองอธิบดีกรมที่ดิน ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ เช่นเดียวกัน นับว่าเป็นโอกาสพิเศษจริงๆ ที่ได้ต้อนรับท่านอธิบดี และท่านรองอธิบดีทั้งสามท่านพร้อมกัน วารสารที่ดิน จึงได้นำประวัติโดยสังเขปของท่านอธิบดีและรองอธิบดีมาเผยแพร่อีกครั้ง

นอกจากนี้ ยังมีระเบียบคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายรังวัดสำนักงานที่ดิน โดยเป็นการปรับปรุงค่าใช้จ่ายตามบัญชีค่าใช้จ่ายในการรังวัดท้ายระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการรังวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นและสอดคล้องกับสถานะความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และมีพระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ พระราชบัญญัติการรับมรดก พ.ศ. ๒๕๕๔ รวมทั้งระเบียบคำสั่งกรมที่ดิน และสาระดีๆ อีกหลากหลาย ที่นำมาเสนอในวารสารที่ดินฉบับนี้ เพื่อเป็นประโยชน์แก่สมาชิกและผู้ที่เกี่ยวข้องทั่วไป

พบกัณใหม่ฉบับหน้า
บ.ก.

“บทความหรือข้อคิดเห็นใดๆ ที่ปรากฏในวารสารที่ดิน
เป็นวรรณกรรมของผู้เขียนโดยเฉพาะ
กรมที่ดินและบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย”

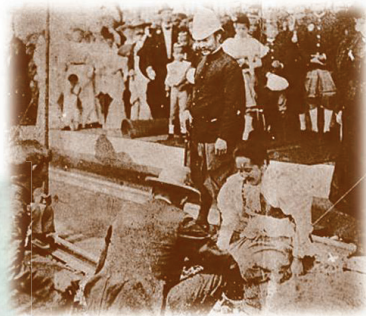
CONTENT สารบัญ ปีที่ ๖๑ ฉบับที่ ๕ เดือน กันยายน – ตุลาคม ๒๕๕๘

- ๓ น้อมรำลึกพระมหากรุณาธิคุณ...
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
- ๔ พระบรมราชาธิราช...ในพระบาทสมเด็จพระ
พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
- ๕ ประวัติอภินิหารและรองอภินิหารที่ดิน
- เรื่องน่ารู้...**
- ๙ แนววินิจฉัยของกรมที่ดินเกี่ยวกับการ
การจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม
- ๑๖ การอ่าน แปล ตีความภาพถ่ายทางอากาศ
เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในเรื่องที่ดิน
- ๒๑ แนวทางปฏิบัติพระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก
พ.ศ. ๒๕๕๘
- ๒๕ อุทยานราชภักดี
- ข้อคิด...**
- ๓๒ น้ำขุน
- หลักกฎหมายจากคดีปกครอง...**
- ๓๓ เรียนรู้กฎหมายที่ดินเพิ่มเติมจากคำพิพากษา
ศาลปกครอง
- คำคม...**
- ๔๓ มองข้าม...สิ่งที่อยู่ตรงหน้า
- หนังสือเวียน ระเบียบ คำสั่งที่เกี่ยวข้อง...**
- ๔๔ พระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘

- ๔๗ พระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ. ๒๕๕๘
- ๕๕ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร
(ฉบับที่ ๔๐) พ.ศ. ๒๕๕๘
- ๕๗ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่าย
ในการรังวัดเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน หรือพิสูจน์
สอบสวน หรือตรวจสอบเนื้อที่เกี่ยวกับหนังสือ
รับรองการทำประโยชน์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘
- ๖๒ ระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการรับค่าขอรังวัด
การนัดรังวัด และการเรียกค่าใช้จ่าย
ในการรังวัดเฉพาะราย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘
- ลานกวี...**
- ๖๔ กล้วยไข่มุกเสียงซื่อ ลือเลื่องถ้ำผา ถิ่นปลาน้ำจืด
ยาวยืดยาวชนล่อง แดนชวนมอง “ละอุน” งาม
- เปิดโลกทัศน์ไร้พรมแดน...**
- ๖๕ ๑๘ ชายหาดที่แปลกที่สุดในโลก
- ๗/๙ ๕๖ กลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศจีน
- เรื่องเล่าชาวดิน...**
- ๑๐๗ เมื่อชาวต่างประเทศมาดูงานกรมที่ดิน
- ได้รู้มธรรมะ...**
- ๑๑๒ คนดีมีศีลธรรม
- ภาพเล่าเรื่อง...**
- ๑๑๓ รูปผู้บริหารกรมที่ดิน

น้อมรำลึกพระมหากรุณาธิคุณ...
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระบรมราชาภาพ ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

จงรู้สึกตัวเป็นนิจเกิด ว่าเกิดมาเป็นเจ้านายมียศบรรดาศักดิ์มากจริงอยู่ แต่ไม่เป็นการจำเป็นเลยว่าคุณได้เป็นเจ้าแผ่นดินขึ้น จะต้องใช้ราชการอันเป็นช่องที่จะหาเกียรติยศชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ ถ้าจะว่าตามการซึ่งเป็นมาแต่ก่อน เจ้านายซึ่งจะหาช่องทำราชการยกกว่าลูกขุนนางเพราะเหตุที่เป็นผู้มีวาสนาบรรดาศักดิ์มาก จะรับราชการในตำแหน่งต่ำๆ ซึ่งเป็นกระดกชั้นแรก คือเป็นนายรองหุ้มแพรมหาดเล็ก เป็นต้น ก็ไม่ได้เสียแล้ว จะไปตั้งแต่งให้ว่าการใหญ่โตสมแก่ยศศักดิ์เมื่อไม่มีวิชาความรู้และสติปัญญาพอที่จะทำการในตำแหน่งนั้นไปได้ ก็เป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้น เจ้านายจะเป็นผู้ได้ทำราชการมีชื่อเสียงดี ก็อาศัยได้สติปัญญาความรู้และความเพียรของตัว เพราะฉะนั้น จงอุตสาหะเล่าเรียนโดยความเพียรอย่างยิ่ง เพื่อจะได้มีโอกาสที่จะทำการให้เป็นคุณแก่บ้านเมืองของตัวและโลกที่ตัวได้มาเกิด ถ้าจะถือว่าเกิดมาเป็นเจ้านายแล้วนิ่งๆ อยู่จนตลอดชีวิตก็เป็นสบาย ดังนั้น จะไม่ฝืนตนใดกับสัจธรรมอันอย่างใดอันก็สัจธรรมอันมันเกิดมา ก็นอนๆ แล้วก็ตาย แต่สัจธรรมบางอย่างยังมีหนึ่งมีเขามีกระดุกเป็นประโยชน์ได้บ้าง แต่ถ้าคนประพฤติด้อย่างเช่นสัจธรรมอันบางพวกไปอีก เพราะฉะนั้น จงอุตสาหะที่จะเรียนวิชาเข้ามาเป็นกำลังที่จะทำตัวให้ดีกว่าสัจธรรมอันให้จงได้ จึงนับว่าเป็นการได้สนองคุณพ่อ ซึ่งได้คิดทูลบำรุงเพื่อจะให้ตั้งแต่เกิดมา

พระบรมราชาภาพ ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
พระราชทานพระเจ้าลูกยาเธอ ทรงพระนิพนธ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๘

นายอนันต์ ชูโชติ อธิบดีกรมที่ดิน

- **การศึกษา**
 - มัธยมปลาย • โรงเรียนอานวยศิลป์พระนคร
 - ปริญญาตรี • รัฐศาสตร์ (เกียรตินิยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - นิติศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 - ปริญญาโท • รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต NIDA
- **การอบรม**
 - หลักสูตรโรงเรียนนายอำเภอ รุ่นที่ 31
 - โรงเรียนนักปกครองระดับสูง รุ่นที่ 33
 - หลักสูตรพัฒนสมรรถนะรองผู้ว่าราชการจังหวัด (AIT, ไทย)
 - โปรแกรมพัฒนานักบริหารระดับสูง (GRIPS, ญี่ปุ่น)
- **ประสบการณ์ทำงาน**
 - ปี 2522-2532 เริ่มรับราชการที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งปลัดอำเภอ, ผู้ช่วยเจ้าจังหวัด และเลขานุการผู้ว่าราชการจังหวัด
 - ปี 2533 หัวหน้างานประสานราชการและเลขานุการสำนักงานผู้ตรวจราชการกรมการปกครอง
 - ปี 2534 ผู้อำนวยการกองประชาสัมพันธ์ ศอ.บต.จังหวัดยะลา
 - ปี 2535-ธันวาคม 2549 ปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งนายอำเภอ
 - 25 ธันวาคม 2549 ปลัดจังหวัดพัทลุง
 - 8 ตุลาคม 2550 รองผู้ว่าราชการจังหวัดยะลา
 - 29 ธันวาคม 2554 ผู้ว่าราชการจังหวัดนราธิวาส
 - 1 ตุลาคม 2556 ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช
 - 1 ตุลาคม 2557 รองปลัดกระทรวงมหาดไทย

นายมานัส จีวสวัสดิ์
รองอธิบดีกรมที่ดิน

- **การศึกษา**
 - มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) รุ่นที่ 3
 - นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง รุ่นที่ 5
 - เนติบัณฑิตไทย สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา สมัยที่ 39
 - การจัดการภาครัฐและภาคเอกชนมหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA)
- **การอบรม**
 - นักบริหารงานที่ดินระดับสูง (นทส.) รุ่นที่ 15
 - นักปกครองระดับสูง (นปส.) รุ่นที่ 54
 - นักบริหารยุทธศาสตร์การป้องกันและปราบปรามการทุจริตระดับสูง (นยปส.) รุ่นที่ 3
 - กฎหมายปกครองสำหรับผู้บริหารระดับสูง (กปส.) รุ่นที่ 2
- **ประสบการณ์ทำงาน**
 - ปี 2523 นักวิชาการที่ดิน 3
 - ปี 2541 – 2549 นักวิชาการที่ดิน 7/8 ว สำนักมาตรฐานการออกหนังสือสำคัญ
 - ปี 2550 เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดพังงา (ระดับ 8)
 - ปี 2551 ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการจัดการที่ดินของรัฐ (9 ชช.) สำนักจัดการที่ดินของรัฐ
 - ปี 2553 เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด สำนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ (อำนวยการสูง)
 - ปี 2555 ผู้ตรวจราชการกรม / ผู้อำนวยการสำนักจัดการที่ดินของรัฐ (อำนวยการสูง)
 - ปี 2557 เจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร (อำนวยการสูง)
 - ปี 2558 – ปัจจุบัน รองอธิบดีกรมที่ดิน

นายชัยชาญ สิทธิวิรัชธรรม รองอธิบดีกรมที่ดิน

- **การศึกษา**
 - นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 - ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 - เนติบัณฑิตไทย สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา
 - ประกาศนียบัตรบัณฑิตทางกฎหมายมหาชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- **การอบรม**
 - จริยธรรมสำหรับนักบริหาร รุ่นที่ 8 กรมที่ดิน
 - LEGAL AND LEGISLATION STUDIES – COMMUNITY & STRATA TITLES กรมที่ดิน
 - นักบริหารงานที่ดินระดับสูงของกรมที่ดิน (นทส.) รุ่นที่ 17 กรมที่ดิน
 - นักบริหารกิจการยุติธรรม : การยุติธรรมทางแพ่งและพาณิชย์ สำนักงานกิจการยุติธรรม
 - นักปกครองระดับสูง (นปส.) รุ่นที่ 55 กระทรวงมหาดไทย
- **รางวัล**
 - บุคคลที่มีผลงานระดับดีเด่นด้านการปราบปรามยาเสพติด ประจำปี 2552 ของสำนักงาน ป.ป.ส.
- **ประสบการณ์ทำงาน**
 - ปี 2530 – 2543 นักวิชาการที่ดิน 3, 4, 5, 6 , เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน 6, 7 , นิติกร 7 (หัวหน้ากลุ่มงานคดีและหัวหน้ากลุ่มงานความรับผิดชอบทางแพ่ง)
 - ปี 2543 – 2545 นิติกร 8 ว (หัวหน้ากลุ่มงานร่างกฎหมายและให้คำปรึกษา) กองนิติการ กรมที่ดิน
 - ปี 2545 – 2551 ผู้อำนวยการส่วนมาตรฐานการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม สำนักมาตรฐานการทะเบียนที่ดิน
 - ปี 2551 – 2554 ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการทะเบียนที่ดิน สำนักมาตรฐานการทะเบียนที่ดิน
 - ปี 2554 – 2554 เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดลพบุรี จังหวัดลพบุรี
 - ปี 2554 – 2556 ผู้ตรวจราชการกรมที่ดิน
 - ปี 2556 – 2558 ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานการทะเบียนที่ดิน กรมที่ดิน
 - ปี 2558 – ปัจจุบัน รองอธิบดีกรมที่ดิน

นายทรงวุฒิ สายแก้ว
รองอธิบดีกรมที่ดิน

- **การศึกษา**
 - นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 - พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA)
- **การอบรม**
 - เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอ รุ่นที่ 9 กรมที่ดิน
 - นักบริหารงานที่ดินระดับสูง รุ่นที่ 16 กรมที่ดิน
 - นักปกครองระดับสูง (นปส.) สถาบันดำรงราชานุภาพ กระทรวงมหาดไทย
- **ประสบการณ์ทำงาน**
 - ปี 2524 นักวิชาการที่ดิน 3 สำนักงานที่ดินจังหวัดสุราษฎร์ธานี
 - ปี 2534 เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอ สำนักงานที่ดินอำเภอท่าม่วง จังหัดน่าน
 - ปี 2540 เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน 7 สำนักงานที่ดินจังหวัดนครราชสีมา สาขาปักธงชัย
 - ปี 2545 เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน 7 สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร
 - ปี 2549 เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดิน 8 สำนักงานที่ดินจังหวัดสกลนคร สาขาสว่างแดนดิน
 - ปี 2552 เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด (อำนวยการต้น) สำนักงานที่ดินจังหวัดตราด
 - ปี 2555 เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด (อำนวยการสูง) สำนักงานที่ดินจังหวัดพัทลุง
 - ปี 2555 เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด (อำนวยการสูง) สำนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรี
 - ปี 2557 ผู้อำนวยการสำนักจัดการที่ดินของรัฐ กรมที่ดิน
 - ปี 2558 – ปัจจุบัน รองอธิบดีกรมที่ดิน

แนววินิจฉัยของกรมที่ดิน เกี่ยวกับการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม*

เนื่องจากกรมที่ดินได้มีการพิจารณาวินิจฉัย เกี่ยวกับการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับ อสังหาริมทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายที่ดิน ซึ่งกรมที่ดินพิจารณาเป็นที่ยุติแล้ว เป็นเรื่องที่น่าสนใจควร ศึกษาและถือเป็นแนวทางปฏิบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อมีเรื่องทำนองเช่นนี้ ซึ่งไม่ได้มีการแจ้งให้ พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ ผู้เขียนจึงได้สรุปแนวทางการพิจารณาของกรมที่ดินเผยแพร่ เพื่อเป็นความรู้และ แนวทางปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ ดังนี้

- เรื่องที่ ๑ ฟ้องศาลแล้วจึงมาขออายัดที่ดิน
- เรื่องที่ ๒ การประเมินราคาสินทรัพย์ก่อสร้างที่ยังสร้างไม่แล้วเสร็จ
- เรื่องที่ ๓ ขอจดทะเบียนจำนองสิทธิการเช่า
- เรื่องที่ ๔ โฉด่อนจำนองบางราย
- เรื่องที่ ๕ การจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามคำพิพากษามาตามยอมและสัญญา ประนีประนอมยอมความ
- เรื่องที่ ๖ การบังคับคดีตามคำพิพากษา
- เรื่องที่ ๗ การสอบสวนการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม

เรื่องที่ ๑ ฟ้องศาลแล้วจึงมาขออายัดที่ดิน

● ประเด็นปัญหา

เจ้าพนักงานที่ดินมีคำสั่งไม่รับอายัดที่ดินตามคำขอของนาย ก. ด้วยเห็นว่าไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ ที่จะรับอายัดได้ เนื่องจากนาย ก. ได้ฟ้องต่อศาลในประเด็นที่ขออายัดแล้ว และผู้ขออายัดได้อุทธรณ์คำสั่ง ดังกล่าวว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้เหตุผลว่า มาตรา ๘๓ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๓ ไม่มี ข้อความใดระบุว่า เมื่อนาคดีขึ้นสู่ศาลจะถูกตัดสิทธิในการขออายัดที่ดิน ต่างจากมาตรา ๘๓ เดิมซึ่งความ ในวรรคสองระบุชัดว่า เมื่ออายัดแล้วให้ผู้นั้นไปดำเนินการทางศาล ซึ่งก็หมายความว่าต้องขออายัดก่อน ฟ้องศาล จึงขอให้พนักงานเจ้าหน้าที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งเสียใหม่ โดยมีคำสั่งรับอายัดที่ดินตามคำขอ ของผู้อุทธรณ์ เจ้าพนักงานที่ดินผู้ทำคำสั่งพิจารณาแล้ว ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์จึงได้รายงานความเห็น พร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาคำอุทธรณ์ดังกล่าวตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งมีประเด็นพิจารณาว่าคำสั่งไม่รับอายัดของเจ้าพนักงานที่ดิน เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการแล้วหรือไม่

● ข้อกฎหมาย

๑. มาตรา ๘๓ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๘

๒. มาตรา ๘๓ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๓

*นายสมมุ สุรเกียรติ นักวิชาการที่ดินชำนาญการพิเศษ

ผู้อำนวยการส่วนมาตรฐานการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม สำนักมาตรฐานการทะเบียนที่ดิน

● ความเห็นกรมที่ดิน

ตามมาตรา ๘๓ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่ระบุว่า “ผู้ใดมีส่วนได้เสียในที่ดินอันอาจจะฟ้องบังคับให้มีการจดทะเบียนหรือให้มีการเปลี่ยนแปลงทางทะเบียนได้ มีความประสงค์ขอย้ายที่ดิน ให้ยื่นคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๗๑ คำว่า “อันอาจจะฟ้อง” มีความหมายในตัวเองแล้วว่าย้ายได้เพื่อจะไปฟ้องศาล มิใช่ฟ้องแล้วจึงมาอายัด และโดยเจตนาแล้วการอายัดไว้ตามประมวลกฎหมายที่ดินก็เพื่อช่วยเหลือผู้มีส่วนได้เสียอันอาจจะฟ้องบังคับให้มีการจดทะเบียนหรือเปลี่ยนแปลงทางทะเบียนที่ไม่สามารถไปใช้สิทธิทางศาลได้ทันทั่วทั้งที่ เพราะอย่างน้อยการฟ้องร้องต่อศาลจะต้องมีกรรมวิธีอันอาจจะใช้เวลา ส่วนเมื่อผู้ขออายัดได้ฟ้องคดีต่อศาลแล้วถือว่าคดีอยู่ในอำนาจศาลผู้ขอชอบที่จะขอให้ศาลสั่งยึดหรืออายัดตามวิธีการชั่วคราวก่อนศาลพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งได้ นอกจากนี้กรณีมาตรา ๘๓ วรรคสอง เดิมก่อนแก้ไขใหม่มีข้อความระบุว่า “เมื่อเจ้าพนักงานที่ดินสอบสวนพยานหลักฐานที่ผู้ขอนามาส่งให้ปรากฏแล้ว ถ้าเห็นสมควรเชื่อถือก็ให้รับอายัดไว้ได้มีกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่ยื่นคำขออายัดโดยให้ผู้ยื่นไปดำเนินการทางศาล” แต่ตามมาตรา ๘๓ ซึ่งแก้ไขใหม่ไม่มีข้อความดังกล่าวระบุไว้ก็เนื่องมาจากตามมาตรา ๘๓ เดิมก่อนแก้ไข ผลของการอายัดตามประมวลกฎหมายที่ดินจะคงมีอยู่ต่อไปจนกว่าศาลจะสั่งให้ถอนการอายัด หรือมีคำพิพากษา หรือคำสั่งถึงที่สุด หากผู้ขอไปดำเนินการทางศาลแล้วนำหลักฐานการยื่นฟ้องพร้อมสำเนาคำฟ้องในกรณีที่ขออายัดมาแสดงต่อเจ้าพนักงานที่ดินผู้รับอายัดภายในกำหนดเวลาที่อายัด แต่ตามมาตรา ๘๓ แห่งประมวลกฎหมายที่ดินซึ่งแก้ไขใหม่ (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๓) การอายัดที่ดินตามประมวลกฎหมายที่ดินจะสิ้นสุดลงทันทีเมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งรับอายัด ไม่ว่าผู้ขอจะได้ไปดำเนินการทางศาลหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่มีผลให้การอายัดมีอยู่ต่อไป จึงไม่มีข้อความดังกล่าวระบุไว้ เมื่อข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ปรากฏว่า นาย ก. ได้ฟ้องต่อศาลในประเด็นที่ขออายัดก่อนแล้วจึงมาขออายัดที่ดิน กรณีจึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะรับอายัดได้ตามมาตรา ๘๓ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน คำสั่งไม่รับอายัดที่ดินของเจ้าพนักงานที่ดินจึงชอบแล้ว

เรื่องที่ ๒ การประเมินราคาส่งปลูกสร้างที่ยังสร้างไม่แล้วเสร็จ

● ประเด็นปัญหา

กรณีมีผู้ขอจดทะเบียนโอนอาคารที่ยังสร้างไม่แล้วเสร็จ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามประมวลกฎหมายที่ดินมีอำนาจหรือไม่ที่จะประเมินราคาทุนทรัพย์ของอาคารดังกล่าว

● ข้อกฎหมาย

ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๐๕ สัตต

● ความเห็นกรมที่ดิน

การประเมินราคาทุนทรัพย์เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามบัญชีกำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์ โรงเรือน สิ่งปลูกสร้าง ที่ประกาศใช้นั้นเป็นการประเมินเฉพาะโรงเรือน สิ่งปลูกสร้างที่แล้วเสร็จสมบูรณ์ กรณีสิ่งปลูกสร้างยังก่อสร้างไม่แล้วเสร็จ เป็นสิ่งปลูกสร้างที่ยังมิได้กำหนดราคาประเมิน ซึ่งตามมาตรา ๑๐๕ สัตต แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน การกำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการประจำจังหวัด โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์ มิใช่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามประมวลกฎหมายที่ดิน ดังนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่ตามประมวลกฎหมายที่ดินจึงไม่มีอำนาจกำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์อาคารที่ยังสร้างไม่แล้วเสร็จ

หากพนักงานเจ้าหน้าที่ไปกำหนดราคาประเมินเสียเอง ย่อมเป็นการดำเนินการไปโดยไม่มีอำนาจ ราคาประเมินทุนทรัพย์ที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดขึ้นไม่อาจถือเป็นราคาประเมินทุนทรัพย์เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียม จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามมาตรา ๑๐๕ วรรคหนึ่งได้ ฉะนั้น ในทางปฏิบัติเมื่อมีกรณีขอจดทะเบียนโอนอาคารที่สร้างไม่แล้วเสร็จ พนักงานเจ้าหน้าที่จึงต้องนำเรื่องเสนอคณะอนุกรรมการประจำจังหวัดพิจารณากำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์สิ่งปลูกสร้างนั้นตามมาตรา ๑๐๕ สัตต แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน

เรื่องที่ ๓ ขอจดทะเบียนจำนองสิทธิการเช่า

● ประเด็นปัญหา

สิทธิการเช่าที่ดินเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยซึ่งได้จดทะเบียนสิทธิการเช่าไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ สามารถนำไปจดทะเบียนจำนองได้หรือไม่

● ข้อกฎหมาย

๑. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๙ มาตรา ๗/๑๓ และมาตรา ๑๒๙๘
๒. ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๗/๑

● ความเห็นกรมที่ดิน

ทรัพย์สินที่สามารถนำไปจำนองได้นั้น ได้แก่ อสังหาริมทรัพย์ไม่ว่าประเภทใดๆ และสังหาริมทรัพย์บางอย่างตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๗/๑๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ทรัพย์สินที่ต้องจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๗/๑ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน จะต้องเป็นอสังหาริมทรัพย์เท่านั้น และตามมาตรา ๑๓๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “อสังหาริมทรัพย์” ไว้ว่า หมายถึง ที่ดินและทรัพย์สินอันติดอยู่กับที่ดินที่มีลักษณะเป็นการถาวรหรือประกอบเป็นอันเดียวกับที่ดินนั้น และหมายความรวมถึงทรัพย์สินอันเกี่ยวกับที่ดินหรือทรัพย์สินอันติดอยู่กับที่ดินหรือประกอบเป็นอันเดียวกับที่ดินนั้นด้วย ซึ่งทรัพย์สินอันเกี่ยวกับที่ดินที่จะถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์นั้นจะต้องก่อตั้งขึ้นโดยกฎหมายเท่านั้น บุคคลจะก่อตั้งขึ้นเองโดยนิติกรรมไม่ได้ตามนัยมาตรา ๑๒๙๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่สิทธิการเช่าเป็นสิทธิซึ่งเกิดจากสัญญาที่ผู้ให้เช่าตกลงให้ผู้เช่าได้ใช้ หรือได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินอย่างใดอย่างหนึ่งชั่วระยะเวลาอันมีจำกัด และผู้เช่าตกลงจะให้ค่าเช่าเพื่อการนั้น (ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๓๗) เป็นสิทธิที่บังคับเอาแก่บุคคลให้กระทำการ หรือมิให้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งมิได้มุ่งถึงตัวทรัพย์สินที่เช่า สิทธิการเช่าจึงเป็นบุคคลสิทธิ มิใช่ทรัพย์สินอันเกี่ยวกับที่ดินที่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่จะนำไปจดทะเบียนจำนองได้ เว้นแต่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ เช่น พระราชบัญญัติการเช่าอสังหาริมทรัพย์เพื่อพาณิชยกรรมและอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๖ ที่บัญญัติให้สิทธิการเช่าอสังหาริมทรัพย์เพื่อพาณิชยกรรมและอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัตินี้ สามารถนำไปจดทะเบียนจำนองได้ ดังนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่จึงไม่สามารถรับจดทะเบียนจำนองสิทธิการเช่าที่ดินที่ได้จดทะเบียนสิทธิการเช่าไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้

เรื่องที่ ๔ โฉ่ถอนจำนองบางราย

● ประเด็นปัญหา

บริษัท เอ จำนองที่ดินรวมห้าโฉนดไว้กับผู้รับจำนองรวมกัน ๗ ราย ขณะนี้ลูกหนี้ตามสัญญาจำนองได้ชำระหนี้ให้แก่ผู้รับจำนอง รวม ๒ ราย จึงมีความประสงค์จะจดทะเบียนโฉ่ถอนจากจำนองเป็นประกันเฉพาะผู้รับจำนองที่ได้ชำระหนี้ครบถ้วนแล้วจะดำเนินการได้หรือไม่

● ข้อกฎหมาย

๑. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๔๔ (๑)
๒. ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๓๒๒ วรรคแรก และมาตรา ๘๐

● ความเห็นกรมที่ดิน

ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ปรากฏว่า การจำนองรายนี้ผู้จำนองได้จดทะเบียนจำนองไว้เพื่อเป็นประกันหนี้ของลูกหนี้หลายคนที่ได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ไว้กับเจ้าหนี้ผู้รับจำนองแต่ละราย หนี้ที่จำนองเป็นประกันมิได้เป็นหนี้ที่ลูกหนี้เป็นหนี้ต่อเจ้าหนี้ผู้รับจำนองร่วมกัน ลูกหนี้และเจ้าหนี้มิใช่เป็นลูกหนี้และเจ้าหนี้ร่วม และในการจดทะเบียนจำนองคู่กรณีก็ได้ระบุวงเงินที่จำนองแยกจากกันตามจำนวนที่เป็นหนี้กัน กรณีจึงเป็นเรื่องการจดทะเบียนจำนองเพื่อเป็นประกันหนี้หลายรายในลำดับเดียวกัน ผลในทางกฎหมายถือได้ว่า ที่ดินรายนี้ได้มีการจำนองไว้หลายราย แต่การจำนองแต่ละรายนั้นได้จำนองไว้ในลำดับเดียวกัน หากลูกหนี้ได้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ผู้รับจำนอง รายใดรายหนึ่งเสร็จสิ้นแล้ว ย่อมทำให้การจำนองในส่วนที่เป็นประกันหนี้รายนั้นระงับสิ้นไปด้วย ตามมาตรา ๓๔๔ (๑) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กรณีจึงเท่ากับว่าเป็นการไถ่ถอนจากจำนองบางราย ส่วนการจำนองรายอื่นที่เหลือยังคงมีอยู่ตามเดิม กรณีนี้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถรับจดทะเบียนให้ได้ในประเภท “ไถ่ถอนจำนองบางรายรวมห้าโฉนด” โดยบรรยายข้อความลงไว้ด้านข้าง ท.ด. ๑ ว่า “ที่ดินแปลงนี้จำนองไว้ตามสัญญาจำนองฉบับลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ. เพื่อเป็นประกันหนี้หลายรายในลำดับเดียวกัน บัดนี้ บริษัท เอ ได้ไถ่ถอนจากจำนองที่มีต่อ ธนาคาร ซี และธนาคาร ดี ส่วนการจำนองที่มีต่อผู้รับจำนองคนอื่นคงมีอยู่ตามเดิม” สำหรับในบันทึกข้อตกลง (ท.ด. ๑๖) ให้บันทึกถ้อยคำผู้ขอไว้ว่า บริษัทได้จดทะเบียนจำนองที่ดินตามสัญญาไว้กับผู้รับจำนองรายใดบ้าง และบันทึกบริษัทได้ไถ่ถอนจำนองที่มีต่อผู้รับจำนองรายใด ส่วนการจำนองที่มีต่อผู้รับจำนองคนอื่นคงมีอยู่ตามเดิม ในการบันทึกถ้อยคำดังกล่าวถ้าผู้รับจำนองมายื่นขอจดทะเบียนด้วยก็ให้บันทึกถ้อยคำทั้งผู้จำนองและผู้รับจำนองไว้ แต่ถ้าผู้จำนองฝ่ายเดียวหาหลักฐานจากผู้รับจำนองว่าได้มีการไถ่ถอนแล้ว มาขอจดทะเบียนตามนัยมาตรา ๘๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ก็บันทึกถ้อยคำผู้จำนองไว้แต่เพียงฝ่ายเดียว มีปัญหาว่าต้องให้ผู้รับจำนองรายอื่นๆ มาให้ถ้อยคำยินยอมหรือตกลงด้วยหรือไม่ เห็นว่าการจดทะเบียนจำนองเป็นการจำนองเพื่อประกันหนี้หลายรายในลำดับเดียวกันการที่ลูกหนี้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้รายหนึ่งรายใด เป็นเรื่องระหว่างลูกหนี้กับเจ้าหนี้รายนั้นๆ เท่านั้น ไม่มีผลกระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าหนี้รายอื่นๆ กล่าวคือ การจำนองเพื่อเป็นประกันหนี้รายอื่นๆ ยังคงมีอยู่ตามเดิม ในการจดทะเบียนไถ่ถอนจากจำนองบางรายจึงไม่จำเป็นต้องให้ผู้รับจำนองรายอื่นๆ มาให้ถ้อยคำยินยอมหรือตกลงด้วยแต่อย่างใด

เรื่องที่ ๕ การจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามคำพิพากษตามยอมและสัญญาประนีประนอมยอมความ

● ประเด็นปัญหา

สำนักงานที่ดินส่งข้อหาหรือของสำนักงานบังคับคดีให้กรมที่ดินพิจารณากรณีศาล มีหมายบังคับคดีตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการบังคับคดีตามคำพิพากษตามยอมและสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีแพ่งระหว่าง นาย ม. โจทก์ นาย ภ. จำเลย ว่าโจทก์ผู้มีสิทธิจดทะเบียนสามารถนำคำพิพากษตามยอมยื่นขอจดทะเบียนสิทธิการได้มาโดยศาลสั่งตามประมวลกฎหมายที่ดินมาตรา ๓๔ ประกอบกับข้อ ๙ (๒) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๔๙๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๓ ได้หรือไม่

● ข้อกฎหมาย

๑. ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๓/๘ บัญญัติว่า “การขอจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมในที่ดินซึ่งได้มาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๘๒ หรือโดยประการอื่นนอกจากนิติกรรมสำหรับที่ดินที่มีโฉนดที่ดินแล้วให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

๒. กฎกระทรวง ฉบับที่ ๓/ (พ.ศ. ๒๕๔๓)ฯ ข้อ ๙ (๒) กำหนดว่า “การจดทะเบียนสิทธิในที่ดินโดยประการอื่นนอกจากนิติกรรมให้ดำเนินการดังนี้

(๑)

(๒) ถ้าเป็นกรณีได้มาโดยศาลสั่งให้จดทะเบียนในประเภทโอนตามคำสั่งศาลโดยระบุคำสั่งศาลไว้ด้วย”

● ความเห็นกรมที่ดิน

การได้มาโดยประการอื่นนอกจากนิติกรรมตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๓/๘ ประกอบกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓/ (พ.ศ. ๒๕๔๓)ฯ ข้อ ๙ มีความหมายเดียวกับการได้มาโดยทางอื่นนอกจากนิติกรรมตามมาตรา ๑๒๙๙ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และการได้มาโดยทางอื่นนอกจากนิติกรรมเป็นการได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์ หรือทรัพย์สินอันเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์โดยผลแห่งกฎหมาย การได้มาโดยการรับมรดกไม่ว่าจะเป็นการรับมรดกในฐานะทายาทโดยธรรม หรือเป็นผู้รับพินัยกรรม และการได้มาโดยคำพิพากษาของศาล แต่สำหรับการจะได้สิทธิตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ซึ่งศาลมีคำพิพากษายอมแล้ว ไม่ถือเป็นการได้มาโดยทางอื่นนอกจากนิติกรรม (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓/๑๔๓/๒๕๔๖ (ประชุมใหญ่), ๙๙๓๖/๒๕๓๙ สัญญาประนีประนอมยอมความกระทำในศาล และศาลมีคำพิพากษายอมด้วย เป็นการได้มาโดยนิติกรรม) แต่ถือว่าผู้ได้มานั้นอยู่ในฐานะที่จะให้จดทะเบียนสิทธิของตนได้แล้ว จึงมีสิทธิดีกว่าเจ้าหนี้อื่น ดังนั้น การจดทะเบียนตามคำพิพากษายอมตามสัญญาประนีประนอมยอมความ จึงไม่สามารถดำเนินการตามมาตรา ๓/๘ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ประกอบกับกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓/ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ข้อ ๙ (๒) ได้ ส่วนจะจดทะเบียนประเภทใดนั้น ต้องพิจารณาจากคำพิพากษาของศาลว่าเป็นเรื่องอะไร เช่น ถ้าคู่กรณีฟ้องร้องกันในเรื่องซื้อขายแล้วตกลงประนีประนอมยอมความกันขายที่ดินให้แก่ผู้ซื้อ พนักงานเจ้าหน้าที่ก็จดทะเบียนได้ในประเภทขายและเพื่อให้ปรากฏหลักฐานในทางทะเบียนว่าเป็นกรณีได้สิทธิมาตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ในการจดทะเบียนก็ชอบที่จะวงเล็บต่อท้ายชื่อประเภทในคำขอจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม (ท.ด. ๑) และในสารบัญญัตินั้นว่า “ตามคำพิพากษายอมของศาล.....คดีหมายเลขแดงที่.....ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.) โดยอนุโลมปฏิบัติตามคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๑๒/๒๕๐๑ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๐๑ เรื่อง โอนตามคำสั่งศาล

เรื่องที่ ๖ การบังคับคดีตามคำพิพากษา

● ประเด็นปัญหา

นางสละ ได้ร้องเรียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ขอให้ยกเลิกเพิกถอนกระบวนการรังวัดแบ่งแยกที่ดินตามคำพิพากษาคำขอของนางสละวย ที่ได้ดำเนินการมาแล้วทั้งหมด โดยอ้างว่านางสละวยไม่อาจบังคับคดีตามคำพิพากษาได้ เนื่องจากล่วงเลยระยะเวลา ๑๐ ปี นับแต่ศาลมีคำพิพากษาแล้วตามมาตรา ๒๓/๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จังหวัดจึงส่งเรื่องหาหรือมา

● ข้อกฎหมาย

๑. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓/๑

๒. คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๐๓๙/๒๕๔๖

● ความเห็นกรมที่ดิน

มาตรา ๒๓/๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง บัญญัติถึงกำหนดเวลาในการบังคับคดีว่า ถ้าคู่ความหรือบุคคลซึ่งเป็นฝ่ายแพ้คดีหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งทั้งหมดหรือบางส่วน คู่ความหรือบุคคลซึ่งเป็นฝ่ายชนะคดีหรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาชอบที่จะร้องขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งได้ภายใน ๑๐ ปี นับแต่วันที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งโดยอาศัยหรือตามคำบังคับที่ออกตามคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น ถ้าพ้นกำหนดดังกล่าวแล้วก็จะขอให้บังคับคดีไม่ได้ ประกอบกับได้มีคำพิพากษาฎีกาที่ ๔๐๓๙/๒๕๔๖ วินิจฉัยว่า เมื่อศาลพิพากษาให้จำเลยทั้งแปดจัดการรับมรดกที่ดินพิพาท แล้วจัดการโอนให้โจทก์ตามสัญญาจะซื้อจะขาย หากจำเลยไม่ดำเนินการให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา การบังคับคดีของโจทก์คือ การนำคำพิพากษาดังกล่าวไปขอให้เจ้าพนักงานที่ดินจดทะเบียนโอนมรดกที่ดินพิพาทมาเป็นของจำเลยทั้งแปด แล้วจดทะเบียนโอนขายจากจำเลยทั้งแปดไปเป็นของโจทก์โดยใช้คำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งแปดภายในกำหนด ๑๐ ปี นับแต่คดีถึงที่สุด หากเกินกำหนดดังกล่าวโจทก์ก็ไม่สามารถบังคับคดีได้ เมื่อข้อเท็จจริงในเรื่องที่จังหวัดहारหรือปรากฏว่าศาลได้มีคำพิพากษายอมตามสัญญาประนีประนอมยอมความให้นางสละ จำเลย แบ่งแยกที่ดินให้กับนางสละวย โจทก์ หากไม่ไปดำเนินการให้ถือเอาคำพิพากษาของศาลเป็นเครื่องแสดงเจตนา การบังคับคดีของโจทก์ก็คือ การนำคำพิพากษายอมตามสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าว มาขอให้เจ้าพนักงานที่ดินดำเนินการรังวัดแบ่งแยกที่ดินโดยใช้คำพิพากษายอมตามสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าว มาขอให้เจ้าพนักงานที่ดินดำเนินการรังวัดแบ่งแยกที่ดินโดยใช้คำพิพากษายอมตามสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวมาขึ้นคำขอต่อเจ้าพนักงานที่ดินให้ดำเนินการดังกล่าวภายใน ๑๐ ปี นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด เมื่อฝ่าย นางสละ จำเลยโต้แย้งว่าโจทก์ไม่มีสิทธิบังคับคดี เนื่องจากไม่ได้บังคับคดีภายใน ๑๐ ปี นับแต่ศาลมีคำพิพากษา หากข้อเท็จจริงในทางสอบสวนของพนักงานเจ้าหน้าที่ปรากฏว่าฝ่ายโจทก์นำคำพิพากษายอมตามสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวมาขึ้นคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อให้ดำเนินการรังวัดแบ่งแยกที่ดิน โดยขอให้ถือคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยเมื่อเกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ซึ่งโจทก์ไม่สามารถกระทำได้ เนื่องจากขัดกับมาตรา ๒๓/๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่ย่อมไม่อาจที่จะดำเนินการให้ได้เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม เพื่อให้กรณีเป็นที่ยุติพนักงานเจ้าหน้าที่ควรมีหนังสือแจ้งข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ และแนวคำวินิจฉัยของศาลฎีกาตามคำพิพากษาฎีกาที่ ๔๐๓๙/๒๕๔๖ ไปให้ศาลทราบพร้อมทั้งสอบถามศาลว่า ณ ขณะนี้ โจทก์ยังสามารถบังคับคดีโดยนำคำพิพากษายอมตามสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวมาขอให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการรังวัดแบ่งแยกที่ดินตามสัญญาประนีประนอมยอมความ โดยใช้คำพิพากษาเป็นเครื่องแสดงเจตนาของจำเลยตามมาตรา ๒๓/๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ได้หรือไม่ เมื่อศาลแจ้งมาอย่างไรก็ปฏิบัติไปตามนั้น

เรื่องที่ ๓ การสอบสวนการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม

● ประเด็นปัญหา

เจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอและสอบสวนการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมมีหน้าที่ในการตรวจสอบความถูกต้องของสารบัญญทรายการจดทะเบียนในโฉนดที่ดินฉบับเจ้าของที่ดินเปรียบเทียบกับฉบับสำนักงานที่ดินหรือไม่

● ข้อกฎหมายและระเบียบคำสั่ง

๑. กฎกระทรวง ฉบับที่ ๓/ (พ.ศ. ๒๕๔๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๙

๒. คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๓/ เมษายน ๒๕๔๙

● ความเห็นกรมที่ดิน

วิธีปฏิบัติในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์อันเป็นอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๓/๑ แห่งประมวลกฎหมายที่ดินนั้น มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๔๙๓/ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๔๙๓ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๔๙๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๓ เกี่ยวกับการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ถือเป็นหลักปฏิบัติ โดยตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยและกฎกระทรวงดังกล่าวกำหนดให้ก่อนทำการจดทะเบียนพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องสอบสวนในเรื่องดังต่อไปนี้

๑. สิทธิและความสามารถของบุคคลรวมถึงความสมบูรณ์แห่งนิติกรรมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

๒. ข้อกำหนดสิทธิในที่ดินและการค้าที่ดิน หรือการหลีกเลี่ยงกฎหมาย เช่น การได้มาซึ่งที่ดินเพื่อประโยชน์แก่คนต่างด้าว

๓. การกำหนดทุนทรัพย์สำหรับเสียค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียน ฉะนั้น เมื่อมีผู้ยื่นขอจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ลำดับแรกพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่รับคำขอและสอบสวนสิทธิฯ จะต้องเรียกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน และเอกสารที่เกี่ยวข้องที่จำเป็นในการพิจารณารับคำขอจดทะเบียนมาตรวจสอบและสอบสวนเพื่อให้ทราบแน่ชัดว่าผู้โอนเป็นผู้มีสิทธิในที่ดินนั้นโดยสมบูรณ์หรือไม่ ผู้โอนและผู้รับโอนมีอำนาจที่จะทำนิติกรรมได้โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ซึ่งการพิจารณาว่าผู้โอนและผู้รับโอนมีอำนาจที่จะทำนิติกรรมได้โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นอกจากต้องพิจารณาถึงกฎหมายว่าด้วยบุคคลแล้ว ต้องพิจารณาถึงความสมบูรณ์ของนิติกรรมด้วย เพราะหากนิติกรรมที่ขอจดทะเบียนเป็นโมฆะกรรม พนักงานเจ้าหน้าที่ย่อมไม่สามารถจดทะเบียนได้ หรือหากนิติกรรมที่คู่กรณีนำมาขอจดทะเบียนเป็นโมฆียะกรรม พนักงานเจ้าหน้าที่จะรับจดทะเบียนได้ต่อเมื่อคู่กรณีฝ่ายที่อาจเสียหายยืนยันให้ชัด ตามนัยมาตรา ๓/๓ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน การที่จะตรวจสอบว่านิติกรรมที่ขอจดทะเบียนเป็นโมฆะหรือไม่ หรือมีข้อขัดข้องประการใดหรือไม่ ย่อมที่จะต้องกระทำในชั้นสอบสวนโดยตรวจสอบจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง และโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ที่ขอจดทะเบียน ซึ่งเมื่อมาตรา ๓/๕ แห่งประมวลกฎหมายที่ดินบัญญัติให้เจ้าพนักงานที่ดินจัดบันทึกสาระสำคัญของโฉนดที่ดิน หรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ฉบับสำนักงานที่ดินและฉบับเจ้าของที่ดินให้ตรงกัน การตรวจสอบความสมบูรณ์ของนิติกรรมจากโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ว่า โฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ที่นำมาจดทะเบียนปลอมหรือไม่ มีการออกใบแทนไปแล้วหรือไม่ มีรายการจดทะเบียนห้ามโอนหรือไม่ รายการจดทะเบียนถูกต้องหรือตกหล่นหรือไม่ จึงต้องตรวจสอบจากทั้งจากฉบับเจ้าของที่ดิน และฉบับสำนักงานที่ดินเปรียบเทียบกัน หากตรวจแต่เพียงโฉนดที่ดินฉบับเจ้าของที่ดินฉบับเดียว อาจตรวจไม่พบเอกสารสิทธิปลอมหรือรายการจดทะเบียนตกหล่น ซึ่งถ้าในชั้นจดทะเบียนไม่มีการตรวจสอบเสียอีกชั้นหนึ่งย่อมเกิดความเสียหายขึ้นได้ เมื่อการตรวจสอบความสมบูรณ์ของนิติกรรมต้องกระทำในชั้นสอบสวน จึงเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมที่ต้องตรวจสอบความสมบูรณ์ของนิติกรรมที่ขอจดทะเบียนจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง และจากเอกสารสิทธิทั้งฉบับเจ้าของที่ดิน และฉบับสำนักงานที่ดินเปรียบเทียบกัน ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไม่ใช่หน้าที่เพียงแต่กรณีเจ้าหน้าที่รับคำขอและสอบสวนฯ กับเจ้าหน้าที่ผู้จดทะเบียนเป็นคนละคนกัน ย่อมต้องรับผิดชอบในการตรวจสอบร่วมกัน เพราะโดยหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้จดทะเบียนจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของเรื่องราวที่ขอจดทะเบียนให้รอบคอบอีกครั้งหนึ่งก่อนจดทะเบียน ดังนั้น โดยหลักกฎหมายแล้วเจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอและสอบสวนฯ จึงไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้ว่า ไม่มีหน้าที่ในการตรวจสอบความถูกต้องของสารบัญญัติจดทะเบียนในโฉนดที่ดินฉบับเจ้าของที่ดินเปรียบเทียบกับฉบับสำนักงานที่ดิน

การอ่าน แพล ทีวีความภาพถ่ายทางอากาศ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในเรื่องที่ดิน*

กรมที่ดิน ในภารกิจของกองเทคโนโลยีทำแผนที่ (สำนักเทคโนโลยีทำแผนที่เดิม) ได้นำภารกิจด้านการอ่าน แพล ทีวีความภาพถ่ายทางอากาศ มาประยุกต์ใช้กับงานด้านที่ดินของกรมที่ดิน เพื่อวัตถุประสงค์ เพื่อนำผลการอ่าน แพล ทีวีความภาพถ่ายทางอากาศมาใช้เป็นข้อมูลประกอบในการพิจารณาการขออนุญาตออกโฉนดที่ดิน หนังสือรับรองการทำประโยชน์ การพิจารณาแก้ไขปัญหาเรื่องพิพาทในที่ดิน การแก้ไขปัญหาค้างการบุกรุกที่ดินรัฐของราษฎร ตลอดจนการร้องขอของหน่วยงานทั้งภายในกรมที่ดิน และสำนักงานที่ดินจังหวัด/สาขา ในการขอใช้ข้อมูลผลการอ่านแปลภาพถ่าย เป็นหลักฐานประกอบการต่อสู้คดีพิพาทที่กระทรวงมหาดไทย กรมที่ดิน รวมถึงสำนักงานที่ดินจังหวัด หรือส่วนราชการอื่นๆ ถูกฟ้องร้องดำเนินคดี และการสนับสนุนข้อมูลแก่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม อาทิเช่น ศาลยุติธรรม ศาลปกครอง ศาลปกครองสูงสุด สำนักงานอัยการจังหวัด สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน กรมสอบสวนคดีพิเศษ เป็นต้น

การดำเนินงานตามภารกิจทางด้านการอ่าน แพล ทีวีความภาพถ่ายทางอากาศของกรมที่ดิน ในปัจจุบันงานที่ดำเนินการส่วนใหญ่จะเป็นงานที่เกี่ยวข้องตามคำขอของหน่วยงานภายใน และสำนักงานที่ดินจังหวัด เพื่อนำไปใช้ประกอบการพิจารณาการขออนุญาตออกโฉนดที่ดินให้แก่ประชาชนตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ 11) พ.ศ.2551 ภายหลังวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2553 โดยเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและรับผิดชอบงานอ่านแปลภาพถ่ายจะดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติเพื่อดำเนินการตามมาตรา 8 (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) ตามหนังสือกรมที่ดิน ด่วนที่สุด ที่ มท 0516.2(1)/ว 14789 ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2553 ตามแนวทางปฏิบัติดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการอ่านแปลฯ สรุปได้ว่า เมื่อผู้ยื่นคำขออนุญาตเอกสารสิทธิได้ไปดำเนินการทางศาลยุติธรรม และศาลยุติธรรมได้แจ้งให้กรมที่ดินทราบ และให้กรมที่ดินตรวจสอบกับระวางแผนที่รูปถ่ายทางอากาศ หรือระวางรูปถ่ายทางอากาศ ฉบับที่ทำขึ้นก่อนสุดเท่าที่ทางราชการมีอยู่ พร้อมทั้งทำความเข้าใจเสนอต่อศาลว่า ผู้นั้นได้ครอบครองหรือทำประโยชน์ในที่ดินนั้นโดยชอบด้วยกฎหมายก่อนวันที่ประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับหรือไม่ เพื่อประกอบการพิจารณาของศาล เมื่อกรมที่ดินได้ดำเนินการตรวจสอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว จะส่งผลการตรวจระวางดังกล่าวให้สำนักงานที่ดินที่รับคำขอผ่านจังหวัดภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน ตั้งแต่กรมที่ดินได้รับแจ้งจากศาล ซึ่งในส่วนนี้เป็นเรื่องที่กองเทคโนโลยีทำแผนที่จะรับหนังสือคำขอ ให้ดำเนินการจากสำนักมาตรฐานการออกหนังสือสำคัญซึ่งจะมีหน้าที่แทนกรมที่ดินในการรับเรื่องคำขอจากจังหวัดที่ต้องดำเนินการตามมาตรา 8 และร้องขอผลการอ่าน แพล ทีวีความภาพถ่ายทางอากาศ บริเวณที่มีการขออนุญาตหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน และจะมีการประสานจังหวัดในเรื่องการขอขยายระยะเวลาต่อศาล หากส่วนกลางไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จเมื่อครบกำหนดเวลาได้

ตามสถิติผลการปฏิบัติงานที่ผ่านมาพบว่า คำขอที่ต้องดำเนินการอ่านแปลฯ ตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ 11) พ.ศ.2551 ภายหลังวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2553 มีประมาณ 70% ของคำขอที่ให้ดำเนินการทั้งหมด

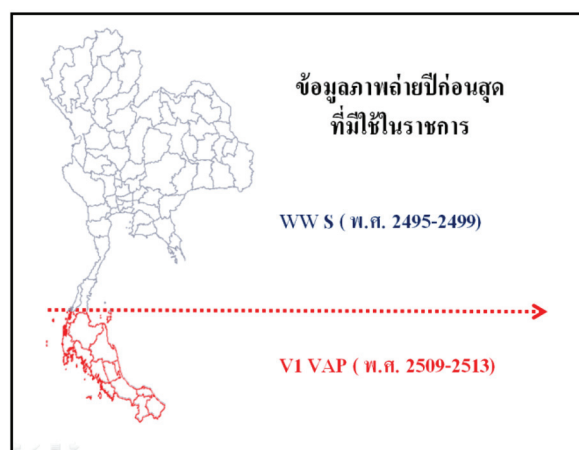
*นางสาวสมศรี ประทุมเมฆ นักวิชาการแผนที่ภาพถ่ายชำนาญการพิเศษ

ผู้อำนวยการส่วนวางโครงแผนที่ด้วยรูปถ่ายทางอากาศ กองเทคโนโลยีทำแผนที่ กรมที่ดิน

คำขอและผลการดำเนินการอ่านแปลฯ ตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ 11) พ.ศ. 2551 ภายหลังวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2553 (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554 – ปัจจุบัน)

ปี พ.ศ.	ขอให้ดำเนินการ (ตามมาตรา 8) (เรื่อง)	ดำเนินการแล้วเสร็จ (เรื่อง)	ดำเนินการแล้วเสร็จ (ระวาง)
2554	19	16	17
2555	111	74	89
2556	202	159	157
2557	263	186	200
2558	272	196	207

ในส่วนของการปฏิบัติงานอ่าน แปล ดีความภาพถ่ายทางอากาศ จะนำข้อมูลภาพถ่ายทางอากาศที่มีอยู่ในคลังข้อมูลของกรมที่ดิน ในภารกิจของส่วนสร้างระวางแผนที่รูปถ่ายทางอากาศ กองเทคโนโลยีทำแผนที่ ซึ่งจะมีชุดข้อมูลภาพถ่ายทางอากาศเก่าสุดของโครงการ WWS (ช่วงปี พ.ศ. 2495–2499) ครอบคลุมพื้นที่ตั้งแต่จังหวัดชุมพรขึ้นไปทางเหนือของประเทศ, โครงการ VAP 61 (ช่วงปี พ.ศ. 2509–2513) ครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ, โครงการ น.ส.3 ก (ช่วงปี พ.ศ. 2515–2521) โครงการ LTP (ช่วงปี พ.ศ. 2528–2538) และโครงการปรับปรุงระวางแผนที่ภาพถ่ายทางอากาศ : Photomap Revision Project (ปี พ.ศ. 2543) ตามลำดับ มาใช้ในการผลิตระวางแผนที่ภาพถ่ายทางอากาศ และนำมาอ่าน วิเคราะห์ แปล ดีความภาพถ่ายทางอากาศในบริเวณที่ขอออกเอกสารสิทธิ โดยการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่จะทำการอ่าน แปล ดีความภาพถ่ายทางอากาศตามหลักวิชาการ และตามกระบวนการขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ได้กำหนดไว้

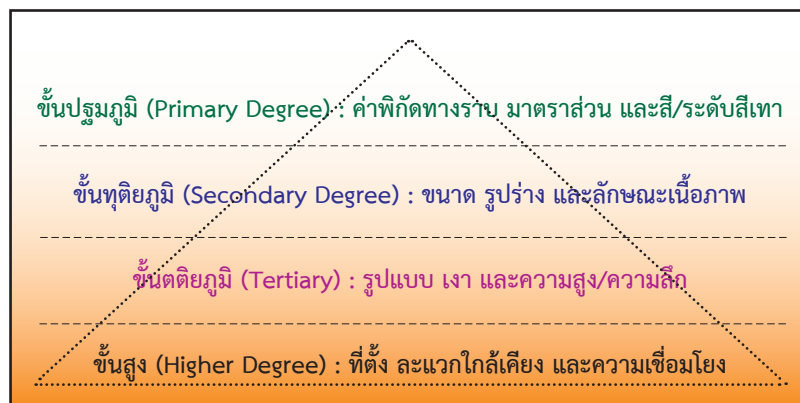

๑๘ เรืองน้ำรู้

การอ่านแปล โดยใช้เครื่องมือมองภาพสามมิติแบบกระจก (Mirror Stereoscope) และเครื่องมือมองภาพสามมิติแบบกระเป๋า (Pocket Stereoscope) ในการมองคู่ภาพถ่ายทางอากาศที่มีส่วนซ้อนกัน เพื่อให้เกิดการมองภาพทรวดทรง หรือภาพสามมิติในบริเวณพื้นที่ทำงาน

แล้วใช้หลักวิเคราะห์องค์ประกอบสำคัญในการวิเคราะห์ อ่าน แปล ดีความภาพถ่ายฯ ได้แก่ การพิจารณาในเรื่องตำแหน่งที่ตั้งของแปลงที่ดิน มาตราส่วนของภาพถ่ายทางอากาศ ระดับสี ขนาด รูปร่าง เนื้อภาพ รูปแบบ เงา ที่ตั้งละแวกใกล้เคียง ตลอดจนความเชื่อมโยง

หลักการอ่าน แปล ดีความภาพถ่ายทางอากาศ

ทั้งยังต้องใช้องค์ความรู้หลายด้านแบบสหวิทยาการทั้งองค์ความรู้ด้านแผนที่ภูมิศาสตร์กายภาพ ธรณีวิทยา ภูมิอากาศ การเกษตร พืชพรรณธรรมชาติ ป่าไม้ วัฒนธรรมท้องถิ่น ข้อมูลดิน ภาพถ่ายทางอากาศ ช่วงปีต่างๆ ภาพถ่ายดาวเทียม และความรู้ด้านระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) เป็นต้น เข้ามาประยุกต์ใช้ในการทำงาน และดำเนินงานตามแนวปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแนวทางและหลักเกณฑ์การจำแนกการใช้ประโยชน์ที่ดินของคณะกรรมการอ่านภาพถ่ายทางอากาศ ซึ่งเป็นคณะกรรมการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐ (กปร.) โดยอ่านแปล และให้สัญลักษณ์การใช้ประโยชน์ที่ดินในระดับ 2

สัญลักษณ์การจำแนกการใช้ประโยชน์ที่ดิน
ของคณะกรรมการอ่านภาพถ่ายทางอากาศ

ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ความหมาย
U พื้นที่ชุมชนและ สิ่งปลูกสร้าง	U1 ตัวเมืองและย่านการค้า U2 บ้าน/หมู่บ้าน U3 สถานที่ราชการ และสถาบันต่างๆ U4 สถานศึกษา U5 ย่านอุตสาหกรรม U6 อื่นๆ	U203 สิ่งปลูกสร้างที่อยู่ในน้ำ U601 สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ U602 สนามกอล์ฟ U603 สุสาน, ป่าช้า U604 ศูนย์อพยพ	มีร่องรอยการทำประโยชน์
A พื้นที่เกษตรกรรม	A1 นาข้าว A2 พืชไร่ A3 ไม้ยืนต้น A4 ไม้ผล A5 พืชสวน A6 ไร่นา A7 พืชไร่/พืชสวน และ/หรือโรงเรือนเลี้ยงสัตว์ A8 พืชไร่ A9 สถานที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ A0 เกษตรผสมผสาน/ ไร่นาสวนผสม		มีร่องรอยการทำประโยชน์
F พื้นที่ป่าไม้	F1 ป่าไม่ผลัดใบ F2 ป่าผลัดใบ F3 สวนป่า	F100 ป่าไม่ผลัดใบทุกชนิด F200 ป่าผลัดใบทุกชนิด F3G สวนป่าของรัฐ F3P สวนป่าเอกชน	ไม่มีร่องรอยการทำประโยชน์ ไม่มีร่องรอยการทำประโยชน์ ไม่มีร่องรอยการทำประโยชน์ มีร่องรอยการทำประโยชน์
W พื้นที่น้ำ	W1 แหล่งน้ำธรรมชาติ W2 แหล่งน้ำสร้างขึ้น		ไม่มีร่องรอยการทำประโยชน์ มีร่องรอยการทำประโยชน์
M พื้นที่เปิดเตล็ด	M1 พืชไร่/พืชสวน/ไม้พุ่ม M2 พื้นที่ลุ่ม M3 เหมืองแร่, บ่อขุด M4 อื่นๆ	M401 นาเกลือ M402 สันทราย/หาดทราย M403 ที่หินโสโครก M404 ที่ทิ้งขยะ M405 พื้นที่แผ้วถาง M406 พื้นที่แผ้วถาง	ไม่มีร่องรอยการทำประโยชน์ ไม่มีร่องรอยการทำประโยชน์ มีร่องรอยการทำประโยชน์ มีร่องรอยการทำประโยชน์ ไม่มีร่องรอยการทำประโยชน์ มีร่องรอยการทำประโยชน์ ไม่มีร่องรอยการทำประโยชน์ มีร่องรอยการทำประโยชน์

หมายเหตุ หน่วยงานผู้อ่านแปลฯ สามารถลงรายละเอียดประกอบสัญลักษณ์ภายใต้เครื่องหมายวงเล็บต่อท้าย
สัญลักษณ์ในผลการอ่านแปลฯ ได้

ผลประโยชน์ที่ได้รับ

ข้อมูลการอ่าน แปล ดีความภาพถ่ายทางอากาศ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดิน เนื่องจากข้อมูลผลการอ่านแปลภาพถ่ายฯ จะเป็นข้อมูลหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ และเป็นผลงานอ่าน แปล ดีความภาพถ่ายทางอากาศที่ถูกต้อง แม่นตรง มีความน่าเชื่อถือ และเป็นธรรมให้กับทุกฝ่ายในการนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาตรวจสอบในเรื่องที่ดิน การขออนุญาตออกเอกสารสิทธิให้แก่ผู้ขอ การแก้ไขปัญหาที่ดิน การพิพาทเรื่องที่ดิน การบุกรุกที่ดินของรัฐ และอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวโน้มในการขอใช้ผลการอ่านแปลดีความภาพถ่ายทางอากาศนั้น มีปริมาณสูงขึ้นทุกปี เนื่องจากยังคงมีคำขอจากสำนักงานที่ดินจังหวัดทั่วประเทศ ซึ่งจะต้องดำเนินการให้แก่ประชาชนในการขออนุญาตออกเอกสารสิทธิ ตามมาตรา 8 (คำขอลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2553) อยู่อีกเป็นจำนวนมากที่ยังคงดำเนินการอยู่ และยังมีการตามคำขอของหน่วยงานภายนอก โดยเฉพาะหน่วยงานต่างๆ ด้านกระบวนการยุติธรรม ที่ประสานขอให้กรมที่ดินดำเนินการอ่าน แปล ดีความภาพถ่ายทางอากาศ สำหรับนำไปใช้ประกอบการทำงานแก้ไขปัญหาของหน่วยงาน ผู้ขอมาให้ดำเนินการที่มีปริมาณงานเพิ่มขึ้นทุกปี เช่นเดียวกันกับงานในภารกิจของกรมที่ดิน ดังนั้นในส่วนของการเทคโนโลยีทำแผนที่ จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนางานทางด้านการอ่าน แปล ดีความภาพถ่ายทางอากาศอย่างต่อเนื่อง ทั้งเรื่องการพัฒนาบุคลากรเข้ามาปฏิบัติงาน การฝึกอบรมบุคลากรให้มีความเชี่ยวชาญงานเพิ่มขึ้น การนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อตอบสนองงานคำขอตามมาตรา 8 ของสำนักงานที่ดินจังหวัดทั่วประเทศที่ส่งเรื่องเข้ามาที่กรมที่ดิน (โดยสำนักมาตรฐานการออกหนังสือสำคัญ) ตามแนวทางปฏิบัติได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ได้ปริมาณผลงานมากยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต นอกเหนือจากงานในภารกิจอื่นๆ เช่น กิจกรรมจัดเก็บและนำเข้าข้อมูลการใช้ประโยชน์ที่ดินของโครงการศูนย์ข้อมูลที่ดินและแผนที่แห่งชาติ ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานด้วยเช่นกัน เพื่อให้การบริการประชาชนด้านงานที่ดินได้บรรลุผลสำเร็จและกรมที่ดินได้มีข้อมูลที่ดินและแผนที่รูปแปลงที่ดินที่ถูกต้องทันสมัย สามารถนำข้อมูลเข้าสู่ศูนย์ข้อมูลที่ดินและแผนที่ของกรมที่ดิน เพื่อการบริหารจัดการด้านที่ดินของกรมที่ดินและของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพประสิทธิผลต่อไป

แนวทางปฏิบัติพระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ.๒๕๕๘

๑. ผู้มีหน้าที่เสียภาษี :

- (๑) บุคคลผู้มีสัญชาติไทย
- (๒) บุคคลธรรมดาผู้มีได้มีสัญชาติไทย แต่มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง
- (๓) บุคคลผู้มีสัญชาติไทย แต่ได้รับมรดกอันเป็นทรัพย์สินที่อยู่ในประเทศไทย ในกรณีที่ผู้ได้รับมรดกเป็นนิติบุคคล ให้ถือว่านิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศไทย หรือจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายไทย หรือมีผู้มีสัญชาติไทยถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบของทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วในขณะมีสิทธิได้รับมรดก หรือมีผู้มีสัญชาติไทยเป็นผู้มีอำนาจบริหารกิจการเกินกึ่งหนึ่งของคณะบุคคลซึ่งมีอำนาจบริหารกิจการทั้งหมด เป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทย

๒. บุคคลที่ได้รับยกเว้นภาษี :

- (๑) ผู้ที่ได้รับมรดกจากเจ้ามรดกที่ตายก่อนวันที่กฎหมายใช้บังคับ
- (๒) คู่สมรสของเจ้ามรดก
- (๓) บุคคลผู้ได้รับมรดกที่เจ้ามรดกแสดงเจตนาหรือเห็นได้ว่ามีความประสงค์ให้ใช้มรดกนั้นเพื่อประโยชน์ในกิจการศาสนา กิจการศึกษา หรือกิจการสาธารณประโยชน์
- (๔) หน่วยงานของรัฐและนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ในกิจการศาสนา กิจการศึกษา หรือกิจการสาธารณประโยชน์
- (๕) บุคคลหรือองค์การระหว่างประเทศตามข้อผูกพันที่ประเทศไทยมีอยู่ต่อองค์การสหประชาชาติหรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามสัญญาหรือตามหลักถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกันกับนานาประเทศ

๓. ฐานภาษี :

- มรดกที่ผู้รับมรดกได้รับจากเจ้ามรดกแต่ละราย ไม่ว่าจะได้รับมาในคราวเดียวหรือหลายคราว ถ้ามรดกที่ได้รับจากเจ้ามรดกแต่ละรายรวมกันมีมูลค่าเกิน ๑๐๐ ล้านบาท
- (๑) บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่มีสัญชาติไทย หรือบุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทย แต่มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ได้แก่ ทรัพย์สินทั้งที่อยู่ในประเทศไทยและนอกประเทศไทย
- (๒) บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทย ได้แก่ ทรัพย์สินที่อยู่ในประเทศไทย

๔. ทรัพย์สินที่ต้องเสียภาษี :

- มรดกซึ่งต้องเสียภาษี ได้แก่ ทรัพย์สินดังต่อไปนี้
- (๑) อสังหาริมทรัพย์
- (๒) หลักทรัพย์ตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์
- (๓) เงินฝากหรือเงินอื่นใดที่มีลักษณะอย่างเดียวกันที่เจ้ามรดกมีสิทธิเรียกถอนคืนจากสถาบันการเงินหรือบุคคลที่ได้รับเงินนั้นไว้

- (๔) ยานพาหนะที่มีหลักฐานทางทะเบียน
- (๕) ทรัพย์สินทางการเงินที่กำหนดเพิ่มขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกา

๕. การคำนวณมูลค่าทรัพย์สิน :

ให้ใช้ราคาหรือมูลค่าอันพึงมีในวันที่ได้รับมรดก ดังนี้

- (๑) กรณีอสังหาริมทรัพย์ ให้ใช้ราคาประเมินทุนทรัพย์ของอสังหาริมทรัพย์เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามประมวลกฎหมายที่ดิน หักด้วยภาระที่ถูกรอนสิทธิตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง
- (๒) กรณีหลักทรัพย์ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ให้ถือเอาราคาของหลักทรัพย์ในเวลาสิ้นสุดเวลาทำการของตลาดหลักทรัพย์ในวันได้รับมรดก
- (๓) กรณีอื่น ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

๖. อัตราภาษี :

อัตราร้อยละ ๑๐ ของมูลค่ามรดกในส่วนที่เกิน ๑๐๐ ล้านบาท แต่ถ้าผู้ได้รับมรดกเป็นบุพการี หรือผู้สืบสันดานให้เสียภาษีในอัตราร้อยละ ๕ ของมูลค่ามรดกในส่วนที่ต้องเสียภาษี

๗. การยื่นแบบแสดงรายการภาษีและการชำระภาษี :

- ผู้มีหน้าที่เสียภาษีจะต้องยื่นแบบตามที่อธิบดีกำหนดภายใน ๑๕๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับมรดกซึ่งมีมูลค่ารวมเกินกว่า ๑๐๐ ล้านบาท หรือภายในกำหนดเวลาที่อธิบดีขยายให้ โดยจะยื่นและชำระ ณ สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขา
- ในกรณีที่ผู้รับมรดกเป็นผู้เยาว์ คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ ให้ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์ เป็นผู้มีหน้าที่ปฏิบัติการแทน

๘. การผ่อนชำระ :

- ผู้มีหน้าที่เสียภาษีจะผ่อนชำระภาษีภายในเวลาไม่เกิน ๕ ปีก็ได้
- กรณีผ่อนชำระครบถ้วนภายใน ๒ ปี ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียเงินเพิ่ม
- กรณีผ่อนชำระครบถ้วนเกิน ๒ ปี แต่ไม่เกิน ๕ ปี ให้เสียเงินเพิ่มบางส่วน (ตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา)

๙. การประเมินภาษี :

- กรณียื่นแบบและชำระภาษีภายในกำหนดเวลา (๑๕๐ วัน) เจ้าพนักงานประเมินต้องประเมินภาษีให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่ยื่นแบบ (ขยายได้ไม่เกิน ๓ ปี) โดยไม่ให้คิดเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่มหากมีภาษีที่ต้องเสียเพิ่มและได้ชำระภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่รับหนังสือแจ้ง
- กรณีไม่ยื่นแบบภายในกำหนดเวลา เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินภาษีภายใน ๑๐ ปี นับแต่วันสุดท้ายของการยื่นแบบแสดงรายการภาษี

๑๐. เบี้ยปรับ :

- ไม่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีภายในกำหนดเวลา เสียเบี้ยปรับอีก ๑ เท่าของเงินภาษีที่ต้องชำระ

- ยื่นแบบแสดงรายการภาษีไว้ไม่ครบถ้วนหรือไม่ตรงต่อความเป็นจริง อันเป็นเหตุให้จำนวนภาษีที่ต้องเสียขาดไป เสียเบี้ยปรับอีก ๐.๕ เท่าของเงินภาษีที่ต้องเสียเพิ่ม
- เบี้ยปรับอาจงดหรือลดลงได้ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนดโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๑๑. เงินเพิ่ม :

- ไม่ชำระภาษีให้ครบถ้วนภายในกำหนดเวลา ให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละ ๑.๕ ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของเงินภาษีที่ต้องชำระ โดยไม่รวมเบี้ยปรับ
- กรณีที่ได้รับอนุญาตให้เลื่อนกำหนดเวลาการชำระภาษี และได้ชำระภาษีภายในกำหนดเวลาที่เลื่อนให้เสียเงินเพิ่มลดลงเหลือร้อยละ ๐.๗๕ ต่อเดือนหรือเศษของเดือน
- การคำนวณเงินเพิ่ม ให้เริ่มนับเมื่อพ้นกำหนดเวลายื่นแบบจนถึงวันที่ชำระภาษี แต่เงินเพิ่มที่คำนวณได้มิให้เกินจำนวนภาษีที่ต้องชำระ

๑๒. การขอคืนภาษี :

- ยื่นคำร้องขอคืนภาษีได้ภายใน ๕ ปี นับแต่วันที่ชำระภาษีทั้งหมด ณ สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขา
- เจ้าพนักงานประเมินต้องตรวจสอบให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕๐ วัน นับแต่วันได้รับคำร้อง และมีหนังสือแจ้งผู้ยื่นคำร้องภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ตรวจสอบแล้วเสร็จ
- กรณีที่ต้องคืนภาษี ให้คืนเงินภาษีให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ตรวจสอบแล้วเสร็จ
- ผู้ขอคืนไม่มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยจากเงินภาษีที่คืน

๑๓. การอุทธรณ์ :

- กรณีผู้มีหน้าที่เสียภาษีไม่เห็นด้วยกับผลการประเมินภาษีของเจ้าพนักงานประเมิน มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันได้รับแจ้งการประเมินภาษี
- คณะกรรมการอุทธรณ์ ต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน ๑๔๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ (ขยายได้ไม่เกิน ๙๐ วัน) และให้แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์เป็นหนังสือภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันมีคำวินิจฉัย
- ผู้อุทธรณ์มีสิทธิฟ้องต่อศาลภาษีอากร ภายใน ๑๔๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำวินิจฉัย หรือพ้นกำหนดเวลาหากคณะกรรมการอุทธรณ์พิจารณาไม่แล้วเสร็จภายใน ๑๔๐ วัน หรือ ๙๐ วันที่ได้ขยาย โดยไม่ต้องรอฟังผลการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์
- คณะกรรมการอุทธรณ์ประกอบด้วย อธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้แทนเป็นประธาน ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด และผู้แทนกรมการปกครอง เป็นกรรมการ

๑๔. บทกำหนดโทษ :

- ไม่ยื่นแบบโดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท
- ไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานประเมิน หรือไม่ยอมตอบคำถามของเจ้าพนักงานประเมิน หรือของประธานคณะกรรมการอุทธรณ์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- ทำลาย ย้ายไปเสีย ซ่อนเร้น หรือโอนทรัพย์สินที่ถูกยึดหรืออายัดไปให้แก่บุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี และปรับไม่เกิน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ ในกรณีผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคลให้กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนนิติบุคคล ผู้มีส่วนในการกระทำความผิดของนิติบุคคลรับโทษ

- จงใจยื่นข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงเพื่อหลอกลวงการเสียภาษี หรือโดยความเท็จ โดยเจตนาละเลย โดยฉ้อโกงหรือใช้อุบายโดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใด หลอกลวง หรือพยายามหลอกลวงการเสียภาษี หรือแนะนำหรือสนับสนุนให้บุคคลอื่นใดกระทำการดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- เจ้าพนักงานรู้ข้อมูลของผู้มีหน้าที่เสียภาษี หรือของผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง แล้วนำออกแจ้งแก่บุคคลใดหรือทำให้รู้โดยวิธีใด หรือปล่อยปละละเลยให้ข้อมูลดังกล่าวรู้ถึงบุคคลที่ไม่มีหน้าที่ต้องรู้ โดยไม่มีอำนาจกระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๕. วันบังคับใช้ :

พระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ. ๒๕๕๘ ใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนด ๑๘๐ วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อมูล : พระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ. ๒๕๕๘ กรมสรรพากร เข้าถึงได้จาก

http://www.rd.go.th/publish/fileadmin/user_upload/borkor/Inheritance_Tax_Act_๒๐๑๕.pdf

อุทยานราชภักดี

● วัตถุประสงค์การจัดสร้าง

๑. เพื่อเป็นการเทิดทูนและประกาศเกียรติคุณ สมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งสยาม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ที่ทรงสร้างคุณูปการที่ยิ่งใหญ่ต่อประเทศชาติ อันนำมาสู่ความเจริญรุ่งเรืองและความเป็นปึกแผ่นของชาติไทยตราบนานทุกวันนี้

๒. เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับกระทำพิธีที่สำคัญของกองทัพบก และรับรองบุคคลสำคัญจากต่างประเทศในโอกาสที่มาเยือนกองทัพบกอย่างเป็นทางการ

๓. เพื่อใช้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวและแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ สำหรับให้กำลังพลและครอบครัวของกองทัพบก รวมถึงนักเรียนทหาร ตลอดจนประชาชนทั่วไปทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศได้เข้ามาทัศนศึกษาและเรียนรู้ประวัติศาสตร์ชาติไทย ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างจิตสำนึกในพระมหากษัตริย์คุณของสถาบันพระมหากษัตริย์ที่ทรงมีต่อพสกนิกรชาวไทย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้กองทัพบกจัดสร้าง “พระบรมราชานุสาวรีย์สมเด็จพระบูรพมหากษัตริย์แห่งสยาม” พร้อมจัดสร้างอุทยานประวัติศาสตร์

โดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานชื่อว่า “อุทยานราชภักดี” ซึ่งเป็นอุทยานที่สร้างขึ้นด้วยความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ และเพื่อเป็นการเทิดทูนและประกาศเกียรติคุณสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งสยาม ๓๗ พระองค์ ได้แก่

๑. พ่อขุนรามคำแหง (สมัยกรุงสุโขทัย)
 ๒. สมเด็จพระนเรศวร (สมัยกรุงศรีอยุธยา)
 ๓. สมเด็จพระนารายณ์ (สมัยกรุงศรีอยุธยา)
 ๔. สมเด็จพระเจ้าตากสิน (สมัยกรุงธนบุรี)
 ๕. พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก (รัชกาลที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์)
 ๖. พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๔ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์)
 ๗. พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์)
- ซึ่งทุกพระองค์ล้วนทรงสร้างคุณูปการที่ยิ่งใหญ่ต่อประเทศชาติ

๑. พ่อขุนรามคำแหงมหาราช พระมหากษัตริย์ผู้ทรงสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่อาณาจักรสุโขทัย ทรงขยายอาณาจักรให้กว้างขวาง ปกครองประชาราษฎร์ให้ได้รับความสุข ยุติธรรมเสมือน “พ่อปกครองลูก” ทรงส่งเสริมการค้าโดยเสรี ทรงริเริ่มประดิษฐ์อักษรไทยขึ้นใช้เอง เมื่อปี พ.ศ. ๑๘๒๖ นับเป็นต้นกำเนิดอักษรไทยที่ใช้กันมาจนทุกวันนี้ และทรงรับเอาพระพุทธศาสนาจากลังกาเข้ามา เป็นศาสนาประจำชาติไทย

๒. สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระมหากษัตริย์ผู้ทรงกอบกู้เอกราชของชาติไทย ภายหลังที่เสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่ ๑ ในรัชสมัยของพระองค์ ทรงทำการศึกษาสงคราม และเอาชนะข้าศึกหลายครั้ง ครั้งที่สำคัญที่สุดคือ ใน พ.ศ. ๒๑๓๕ พระมหาอุปราชาของพม่าได้ยกทัพมาตีไทย **พระองค์ทรงชนช้างกระทำยุทธหัตถี** และทรงฟันพระมหาอุปราชาสิ้นพระชนม์บนคอช้าง ตั้งแต่นั้นมาพม่าก็เกรงกลัว เลิกยกทัพมารุกรานไทยอีก

๓. สมเด็จพระนารายณ์มหาราช พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระปรีชาสามารถในการปกครองประเทศ ทำให้ประเทศชาติเจริญรุ่งเรือง ทรงติดต่อเจริญพระราชไมตรีกับนานาประเทศ ทรงติดต่อการค้ากับชาวต่างชาติ และเมื่อมีเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้น ก็ทรงแก้ไขด้วยความเฉลียวฉลาด ทรงพระปรีชาในด้านกวี และทรงส่งเสริมการกวี จนเป็นเหตุให้เกิดมีกวีที่มีชื่อเสียงหลายคน มีวรรณคดีเกิดขึ้นหลายเล่ม นับเป็นยุคทองแห่งวรรณคดีไทย

๔. สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช หรืออีกพระนามหนึ่งว่า พระเจ้ากรุงธนบุรี พระองค์ทรงกอบกู้เอกราชของชาติไทย ภายหลังเสียกรุงศรีอยุธยา ครั้งที่ ๒ เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๑๐ และสร้างกรุงธนบุรีเป็นราชธานีใหม่ของไทย ทรงปราบปรามผู้ก่อกองก๊กต่าง ๆ จนราบคาบ และรวบรวมประเทศชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงกระทำสงครามจนได้รับชัยชนะ ขยายอาณาเขตประเทศออกไปอย่างกว้างขวาง

๕. พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรี ผู้ทรงสร้างกรุงเทพมหานครเป็นราชธานีของไทย ทรงกระทำการศึกสงครามกับพม่าหลายครั้ง ขยายอาณาเขตออกไปอย่างกว้างขวาง ทรงสร้างปราสาทราชวัง ทรงอัญเชิญพระแก้วมรกตมาจากเวียงจันทน์ สร้างวัดพระศรีรัตนศาสดาราม และวัดอื่นๆ ทรงริเริ่มส่งคนยานาพระไตรปิฎก รวบรวมกฎหมายตราสามดวง และโปรดให้แต่งบทละครต่างๆ ขึ้นแทนของเก่าที่ถูกพม่าเผาทำลาย

๖. พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๔ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์) ทรงเป็นนักดาราศาสตร์ไทย ทรงการคำนวณการเกิดสุริยุปราคาเต็มดวงได้อย่างแม่นยำในวันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๑๑ ล่วงหน้า ๒ ปี และได้เสด็จพระราชดำเนินพร้อมเชิญทูตฝรั่งเศสและสิงคโปร์ทอดพระเนตรสุริยุปราคาครั้งนั้น นอกจากนี้ พระปรีชาสามารถของพระองค์ในด้านวิทยาศาสตร์นั้น ยังทำให้พระองค์ได้รับการยกย่องเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ของ “สัตววิทยาสมาคมแห่งสหราชอาณาจักร” อีกทั้งในยุคของพระองค์ทรงวางโครงการจัดตั้งกองตำราวจ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยภายในเขตนครหลวงตามแบบอย่างยุโรปขึ้นเป็นครั้งแรก

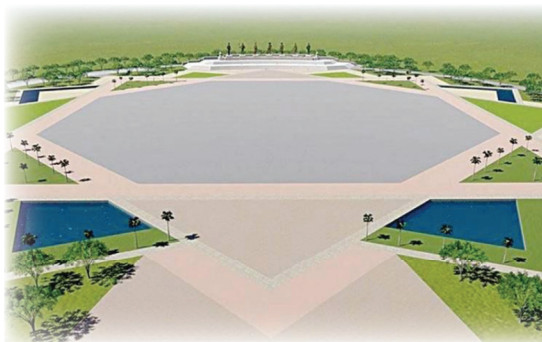

๓. พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระปิยมหาราช

พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระปรีชา เป็นที่รักยิ่งของประชาชน ทรงนำประเทศชาติรอดพ้นจากการตกเป็นเมืองขึ้นของเทศมหาอำนาจหลายครั้ง จนประเทศไทยเป็นประเทศเดียวในเอเชียเฉียงใต้ ที่รอดพ้นจากการเป็นเมืองขึ้น ทรงปรับปรุงประเทศชาติ ให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมอารยะประเทศ ทรงโปรดให้เลิกทาส ให้มีการรถไฟ การไปรษณีย์ การไฟฟ้าและการประปาขึ้นเป็นครั้งแรก

● พื้นที่และกรอบแนวคิดการจัดสร้าง

กองทัพบก จะดำเนินการจัดสร้าง อุทยานราชภักดี ภายในพื้นที่ของกองทัพบก อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้พื้นที่ก่อสร้างรวมทั้งสิ้น ๒๒๒ ไร่เศษ ซึ่งองค์ประกอบภาพรวมของอุทยานราชภักดี จะมีโครงสร้างหลักที่สำคัญ จำนวน ๓ ส่วนหลัก ประกอบด้วย

ส่วนที่ ๑ : พระบรมราชานุสาวรีย์สมเด็จพระบูรพกษัตริย์แห่งสยาม จำนวน ๗ พระองค์ โดยพิจารณาเลือกพระมหากษัตริย์แต่ละยุคสมัยตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย จนถึงกรุงรัตนโกสินทร์ ซึ่งพระนามแต่ละพระองค์เป็นที่ประจักษ์แก่ประชาชนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ได้แก่ พ่อขุนรามคำแหงมหาราช สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระนารายณ์มหาราช สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ใช้พื้นที่ประมาณ ๕ ไร่ โดยรูปแบบของพระบรมราชานุสาวรีย์ จะจัดสร้างในลักษณะพระอิริยาบถทรงยืน ความสูงเฉลี่ยไม่เกิน ๑๓.๙ เมตร หล่อด้วยโลหะสำริดนอก

ส่วนที่ ๒ : ลานอเนกประสงค์ มีเนื้อที่ประมาณ ๙๑ ไร่ ใช้สำหรับกระทำการพิธีที่สำคัญของกองทัพ และรับรองบุคคลสำคัญจากต่างประเทศ

ส่วนที่ ๓ : อาคารพิพิธภัณฑ์ หรือห้องจัดแสดงนิทรรศการประวัติศาสตร์ โดยการค้นคว้ารวบรวม และจัดทำพระราชประวัติและพระราชกรณียกิจที่สำคัญของบูรพกษัตริย์ไทย ตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยจนถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ โดยจะดำเนินการจัดสร้างบริเวณด้านล่างของฐานพระบรมราชานุสาวรีย์

พื้นที่ส่วนที่เหลือจำนวน ๑๒๖ ไร่ จะเป็นสภาพภูมิทัศน์โดยรอบ และการจัดสร้างระบบสาธารณูปโภคเพื่ออำนวยความสะดวก

● กรอบระยะเวลาดำเนินงาน

๑. การจัดสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์สมเด็จพระบูรพมหากษัตริย์แห่งสยาม จำนวน ๓ พระองค์ และการก่อสร้างลานอเนกประสงค์ ตั้งแต่เดือน พ.ย. ๕๓ – ส.ค. ๕๔ รวมระยะเวลา ๑๐ เดือน

๒. การจัดทำนิทรรศการแสดงพระราชประวัติ และพระราชกรณียกิจของสมเด็จพระบูรพมหากษัตริย์ตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยจนถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ภายในห้องพิพิธภัณฑ์ โดยเริ่มตั้งแต่เดือน ก.ย. ๕๔ เป็นต้นไป หรือภายหลังจากการก่อสร้างฐานและพระบรมราชานุสาวรีย์เสร็จเรียบร้อยแล้ว

ข้อมูล : กองทัพบก การจัดสร้างอุทยานราชภักดิ์

เข้าถึงได้จาก : <http://www.rta.mi.th/RTAweb/pageinfo/weppage.html>

ข้อมูลภาพ : <http://talk.mthai.com/topic/426787>

น้ำขุ่น...

“ น้ำขุ่น ”
แม้รู้สึกท้อจนนั่งอยู่คนเดียว
เราก็มองไม่เห็น...
แต่ถ้าให้นั่งนอนนิ่ง
ใจบริสุทธิ์แล้ว
แม้แต่เงาอยู่ติดใจ...
เราก็เห็นได้
ชนิดที่ฉันนั้น

หลวงพ่อด จันทะริ

เรียนรู้กฎหมายที่ดินเพิ่มเติมจากคำพิพากษาศาลปกครอง*

ผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ได้กระทำต่อบุคคลภายนอกอันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งมีผลให้ผู้ฟ้องคดีต้องฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนจากกรมที่ดินซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง และเมื่อศาลปกครองพิพากษาว่าเจ้าหน้าที่ของกรมที่ดินได้กระทำละเมิดต่อบุคคลภายนอกอันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการ กรมที่ดินซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่เจ้าหน้าที่สังกัดอยู่ ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนต่อผู้ฟ้องคดี ในฐานะเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษา ดังนั้น เมื่อกรมที่ดินได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว กรมที่ดินก็มีสิทธิเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ของกรมที่ดินซึ่งได้กระทำละเมิดต่อบุคคลภายนอกโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงชดใช้ค่าเสียหายที่กรมที่ดินได้ชดใช้ให้ผู้ฟ้องคดีไป ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวฉบับนี้จึงขอเสนอคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่เกี่ยวข้องกับการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย

ย่อคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๔๑๙/๒๕๕๘

- **อ้างถึง** คำพิพากษาและคำสั่งศาลปกครองสูงสุด พ.ศ. ๒๕๕๘
- **ผู้ฟ้องคดี** นาย ท
- **ผู้ถูกฟ้องคดี** กรมที่ดิน ที่ ๑
กระทรวงมหาดไทย ที่ ๒
- **เรื่อง** คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)
- **กฎหมายและกฎที่เกี่ยวข้อง**
 - พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ (มาตรา ๕)
 - พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ (มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓))

● คำวินิจฉัยของศาล

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) เลขที่ ๑๓๖ หมู่ที่ ๑๐(๕) ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ เนื้อที่ ๑ งาน ๘๓ ตารางวา ซึ่งออกให้นาง ท เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๑๓ และผู้ฟ้องคดีได้จดทะเบียนซื้อที่ดินดังกล่าวมาจากนาง ท ในวันเดียวกันหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) ฉบับนี้ออกสืบเนื่องจากหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค.๑) เลขที่ ๑๓๖ หมู่ที่ ๑๐ (๕) ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ที่นาง ท แจ้งการครอบครองที่ดินเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๑๓ (ที่ถูกต้องที่ดินด้านทิศเหนือทิศใต้ และทิศตะวันออกจดทางสาธารณประโยชน์ส่วนทิศตะวันตกจดที่ดินของนาย ช ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ยื่น

* ขวัญชัย อนันตานนท์ นิติกรชำนาญการพิเศษกลุ่มคดีปกครอง ๒ สำนักกฎหมาย

ขอยกโฉนดที่ดินต่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๘ พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการรังวัดและสอบสวนแล้ว แต่อธิบดีกรมที่ดินได้มีคำสั่งที่ ๒๖๒๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ เพิกถอนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) ของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างว่า ออกทับบางส่วนของที่ดินตามตราจองที่ตราว่า “ได้ทำประโยชน์แล้ว” เลขที่ ๑๘๒ ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ เนื้อที่ ๖ ไร่ ๔๓ ตารางวา ของนาง จ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยว่า คำสั่งดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายแล้ว ให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีทราบคำวินิจฉัยอุทธรณ์เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ แล้วเห็นว่าคำสั่งและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายไม่สามารถนำที่ดินดังกล่าวไปทำนิติกรรมใดๆ ต้องเสียสิทธิในที่ดินโดยมิใช่ความผิดของผู้ฟ้องคดี ซึ่งได้ซื้อที่ดินมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน จดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย การกระทำของพนักงานเจ้าหน้าที่สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ออกหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค.๑) แล้วต่อมาเปลี่ยนเป็นหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) เลขที่ ๑๓๖ เป็นการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งอธิบดีกรมที่ดินที่ ๒๖๒๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ ที่มีคำสั่งเพิกถอนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) เลขที่ ๑๓๖ หมู่ที่ ๑๐ (๕) ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดเชยค่าเสียหายจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดกึ่งต่อปีนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมที่ดินที่ ๒๖๒๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ เพิกถอนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๑๓๖ หมู่ที่ ๑๐ (๕) ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ และการวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่การกระทำของเจ้าหน้าที่สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) เลขที่ ๑๓๖ ให้แก่นาง ท ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ซึ่งเหนือกว่าวิญญูชน แม้ว่าจะเป็นกรออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ในพื้นที่แบบลอยๆ โดยไม่มีการกำหนดที่แน่นอนและไม่มีการวางภาพถ่ายทางอากาศก็ตาม แต่ก็สามารถตรวจสอบตำแหน่งของที่ดินได้จากเจ้าของที่ดินข้างเคียงแต่ละด้านนำชี้ว่าทับซ้อนกันหรือไม่ รวมทั้งต้องสอบสวนบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินข้างเคียงก่อนที่จะออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ทำให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นบุคคลภายนอกที่ซื้อที่ดินแปลงพิพาทโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน ไม่สามารถอ้างการได้มาซึ่งสิทธิในที่ดินโดยทางนิติกรรม ไม่อาจนำหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) เลขที่ ๑๓๖ ไปขอยกโฉนดที่ดินได้ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้เสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของเจ้าหน้าที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง และศาลได้พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๑,๔๖๔,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดกึ่งต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง คือวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยให้ชำระให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วันนับแต่วันคดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนของการชนะคดีจำนวน ๓๖,๖๐๐ บาท แก่ผู้ฟ้องคดีคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การดำเนินการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๑๓๖ หมู่ที่ ๑๐ (๕) ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ไม่ได้กระทำได้ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตามที่ศาลวินิจฉัย เพราะเป็นการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) สืบเนื่องจากหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) เลขที่ ๑๓๖ ซึ่งน่าจะเชื่อว่า นาง ท นำที่ดินส่วนหนึ่งของตราจองที่ตราว่า “ได้ทำประโยชน์แล้ว” เลขที่ ๑๘๒ ที่แบ่งแยกมาจากหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๑๕ ไปแจ้งผ่อนผันการแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) โดยลำคัญผิด จึงเป็นการแจ้งการครอบครองที่ดิน ที่ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้แจ้งแต่อย่างใด และการรังวัดเป็นไปตามการนำชี้ของนาง ท ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่ต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายจำนวนดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีต้องไปเรียกค่าเสียหายคืนจากนาง ท ผู้ขายโดยตรงในฐานะลามิครได้

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามข้ออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่าการที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๑๓๖ ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ และหากการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด **ซึ่งศาลปกครองสูงสุดรับฟังข้อเท็จจริงได้เป็นที่ยึดว่า** หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๑๓๖ ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ เนื้อที่ ๑ งาน ๘๓ ตารางวา พนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกให้แก่ นาง ท เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๑๓ โดยอาศัยหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) เลขที่ ๑๓๖ หมู่ที่ ๑๐ (๕) ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ เนื้อที่ ๑ งาน ๘๓ ตารางวา ซึ่งนาง ท เจ้าของที่ดินเดิมได้รับอนุญาตให้ผ่อนผันการแจ้งการครอบครองที่ดินจากผู้ว่าราชการจังหวัดตามหนังสือจังหวัดเชียงใหม่ ที่ ชม ๑๕/๕๙๔๘ ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๑๓ และนาง ท ได้จดทะเบียนขายที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๑๓๖ ดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๑๓ ต่อมารองอธิบดีซึ่งอธิบดีกรมที่ดินมอบหมายได้มีคำสั่งอธิบดีกรมที่ดิน ที่ ๒๖๒๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ ให้เพิกถอนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๑๓๖ เนื่องจากออกทับที่ดินตามตราจองที่ตราว่า “ได้ทำประโยชน์แล้ว” เลขที่ ๑๘๒ ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ออกให้แก่ นาง ท เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๙ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยรองปลัดกระทรวงมหาดไทยหัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านกิจการความมั่นคงภายใน มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ โดยเห็นว่าการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ตามข้อ ๓ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๔๙๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น จะต้องเป็นที่ดินที่พึงจะออกโฉนดที่ดินได้ตามกฎหมาย โดยที่หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) ดังกล่าวเป็นเอกสารมหาชนซึ่งผู้มีชื่อในหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) อาจจะไปจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมกับบุคคลภายนอก และบุคคลภายนอกย่อมมีเหตุผลอันควรเชื่อได้ว่าเป็นหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) ที่ออกโดยชอบด้วยกฎหมาย เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติแล้วว่าที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๑๓๖ ออกโดยอาศัยหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) เลขที่ ๑๓๖ ซึ่งนาง ท เจ้าของที่ดินเดิมได้นำที่ดินบางส่วนของตราจองที่ตราว่า “ได้ทำประโยชน์แล้ว” เลขที่ ๑๘๒ มาแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) โดยได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดให้ผ่อนผันการแจ้งการครอบครองที่ดินเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๑๓ การที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งมีหน้าที่ในการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) ดำเนินการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๑๓๖ ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ให้แก่ นาง ท เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๑๓

โดยไม่ได้ตรวจสอบตำแหน่งที่ตั้งของที่ดินตามหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) เลขที่ ๑๓๖ ที่นาง ท นำมาเป็นหลักฐานในการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๑๓๖ ว่าที่ดินบริเวณดังกล่าวมีการออกเอกสารสิทธิแล้วหรือไม่ มีอาณาเขตข้างเคียงอย่างไร เป็นที่ดินทับซ้อนกับที่ดินแปลงอื่นหรือไม่ เป็นที่ดินที่เพิ่งออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ให้ได้หรือไม่ และเป็นการแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จึงเป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวัง ซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจำเป็นต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ของผู้มีอำนาจหน้าที่ในการออกเอกสารสิทธิ และพนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถตรวจสอบได้แต่หาได้ใช้ความระมัดระวังให้เพียงพอไม่ พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำโดยประมาทเลินเล่อในการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เมื่อนาง ท ได้จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมขายให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ต่อมาหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) ดังกล่าวถูกเพิกถอน จึงเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถือสิทธิครอบครองที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) ดังกล่าวอยู่ในเวลาที่ถูกเพิกถอนได้รับความเสียหายไม่อาจอ้างการได้มาซึ่งสิทธิในที่ดินโดยทางนิติกรรมและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงเป็นผลโดยตรงจากการที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) ให้แก่นาง ท โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อเป็นความเสียหายอันเกิดจากการกระทำละเมิดที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองจึงต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นผลมาจากการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตของนาง ท เจ้าของที่ดินเดิมจึงไม่อาจรับฟังได้ และศาลเห็นว่าแม้นาง ท เจ้าของที่ดินเดิมมีส่วนในความเสียหายที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจอ้างการได้มาซึ่งสิทธิในที่ดินโดยทางนิติกรรมและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เนื่องจากถูกเพิกถอนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) แต่หากผู้ฟ้องคดีได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินที่พิพาทตามหลักฐานตราจองที่ตราว่า “ได้ทำประโยชน์แล้ว” เลขที่ ๑๘๒ โดยสงบและเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันเป็นเวลาสิบปีตลอดมานับแต่ซื้อที่ดินที่พิพาทจากนาง ท เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๑๓ ตามที่กล่าวอ้างจริง ผู้ฟ้องคดีก็อาจได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าวตามมาตรา ๑๓๘๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้กำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามราคาที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อมาจากนางท เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ในราคา ๙,๑๕๐ บาท ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นจำนวนเงิน ๙,๑๕๐ บาท ส่วนกรณีดอกเบี้ยตามคำขอเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดี นั้น เมื่อได้วินิจฉัยในเบื้องต้นแล้วว่าผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีในประเด็นดังกล่าวเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีนับแต่วันที่อยู่หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่จำต้องชำระดอกเบี้ยจากต้นเงินค่าเสียหายจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๑,๕๖๔,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดถึงต่อปีของต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้อง คือ วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยให้ชำระให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุดและให้คืนค่าธรรมเนียมศาล

บางส่วนตามส่วนของการชนะคดีจำนวน ๓๖,๖๐๐ บาท แก่ผู้ฟ้องคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยกนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยบางส่วนและได้พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๙,๑๕๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุดและให้คืนค่าธรรมเนียมศาลในศาลปกครองชั้นต้นให้แก่ผู้ฟ้องคดีและในชั้นอุทธรณ์ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองบางส่วนตามส่วนของการชนะคดี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

● บทสรุป

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วางหลักไว้ว่า การที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งมีหน้าที่ในการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) ดำเนินการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) ให้แก่เจ้าของที่ดินเดิม โดยไม่ได้ตรวจสอบตำแหน่งที่ตั้งของที่ดินตามหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค.๑) ที่เจ้าของที่ดินเดิม นำมาเป็นหลักฐานในการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) ว่าที่ดินบริเวณดังกล่าวมีการออกเอกสารสิทธิแล้วหรือไม่ มีอาณาเขตข้างเคียงอย่างไร เป็นที่ดินทับซ้อนกับที่ดินแปลงอื่นหรือไม่ เป็นที่ดินที่เพิ่งออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ให้ได้หรือไม่ และเป็นการแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค.๑) โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จึงเป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ของผู้มีอำนาจหน้าที่ในการออกเอกสารสิทธิ แต่หาได้ใช้ความระมัดระวังให้เพียงพอไม่ พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำโดยประมาทเลินเล่อในการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ ความเสียหายเกิดจากความบกพร่องต่อหน้าที่หรือเกิดจากการประมาทเลินเล่อของเจ้าหน้าที่ผู้ถูกฟ้องคดี คดีนี้จึงเป็นกรณีหน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนต่อผู้ฟ้องคดีในผลแห่งการละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำไปในการปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แม้ว่าเจ้าของที่ดินเดิมจะมีส่วนในความเสียหายที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจอ้างการได้มาซึ่งสิทธิในที่ดินโดยทางนิติกรรมและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เนื่องจากถูกเพิกถอนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) แต่หากผู้ฟ้องคดีได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินที่พิพาทตามหลักฐานตราจองที่ตราว่า “ได้ทำประโยชน์แล้ว” เลขที่ ๑๘๒ โดยสงบและเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของ ติดต่อกันเป็นเวลาสิบปีตลอดมานับแต่ซื้อที่ดินที่พิพาทจากนางทองดีเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๑๓ ตามที่กล่าวอ้างจริง ผู้ฟ้องคดีก็อาจได้กรรมสิทธิในที่ดินดังกล่าวตามมาตรา ๑๓๘๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ศาลก็ได้กำหนดค่าเสียหายเพื่อชดใช้เป็นค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับมูลค่าของราคาทรัพย์สินเมื่อโฉนดที่ดินถูกเพิกถอนในกรณีนี้ โดยศาลพิจารณาตามราคาที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อมาจากนางทองดีเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ในราคา ๙,๑๕๐ บาท มาเป็นฐานในการคำนวณและกำหนดให้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าศาลพิพากษาโดยมีเจตนารมณ์คุ้มครองบุคคลภายนอกที่ซื้อที่ดินแปลงพิพาทโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน

กรณีนี้จึงเป็นอุทธรณ์สำหรับเจ้าหน้าที่กรมที่ดินที่จะต้องให้ความสำคัญในการตรวจสอบเอกสารต่างๆ โดยเฉพาะเอกสารที่ปรากฏในเรื่องรังวัดและที่มีอยู่ในสารบบที่ดินและมีความรอบคอบในการปฏิบัติหน้าที่และต้องไม่ประมาท ปัญหาต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายโดยไม่ตั้งใจในภายหลังก็จะไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน และหากมีเหตุฟ้องร้องเกี่ยวกับปัญหาที่ดิน ท่านก็สามารถใช้เป็นข้อต่อสู้ได้

ย่อคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๔๔๙/๒๕๕๘

- อ้างถึง คำพิพากษาและคำสั่งศาลปกครองสูงสุด พ.ศ. ๒๕๕๘
- ผู้ฟ้องคดี นาย พ
- ผู้ถูกฟ้องคดี กรมที่ดิน
- เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)
- กฎหมายและกฎที่เกี่ยวข้อง
 - พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ (มาตรา ๕)
 - พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองฯ (มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓))

● คำวินิจฉัยของศาล

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นบุตรและเป็นผู้จัดการมรดกของนาย ด (ผู้ตาย) ตามคำสั่งศาลจังหวัดพะเยา คดีหมายเลขดำที่ ๑๕๐๔/๒๕๔๓ หมายเลขแดงที่ ๖๐/๒๕๔๘ นาง อ เป็นผู้ถือสิทธิครอบครองที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.) เลขที่ ๓๔๖ ตำบลน้ำแวน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา เนื้อที่ ๒ งาน ๔๘ ตารางวา ที่ดินดังกล่าวได้จดทะเบียนเป็นประกันเงินกู้ระหว่างนาง อ ผู้กู้ กับนาง ภ ผู้ให้กู้ ต่อมาวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรเชียงคำ จังหวัดพะเยา ว่าหนังสือสัญญาจำนองที่ดินดังกล่าวสูญหาย และได้นำหลักฐานการแจ้งความดังกล่าวไปยื่นขอไต่ถอนการจำนอง ณ สำนักงานที่ดินจังหวัดพะเยา สาขาเชียงคำ จึงทราบว่าการจดทะเบียนจำนองดังกล่าวไม่ชอบเนื่องจากมีบุคคลซึ่งมิใช่ทายาทนาง น.ส.๓ ก. เลขที่ ๓๔๖ ไปขอจดทะเบียนจำนองกับนาง ภ เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ โดยปลอมลายมือชื่อของนาง อ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดพะเยา สาขาเชียงคำ ดำเนินการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมการจำนองที่ดินโดยประมาทเลินเล่อ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะนาง อ ได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๗ ตามใบมรณบัตร เลขที่ ๑๐๓๖/๒๕๓๗ ก่อนวันที่จะมีการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมการจำนองที่ดิน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนนิติกรรมการจดทะเบียนจำนองที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.) เลขที่ ๓๔๖ ตำบลน้ำแวน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท และชดเชยค่าฤชาธรรมเนียมค่าทนายความแทนผู้ฟ้องคดีด้วย

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดพะเยา สาขาเชียงคำ ดำเนินการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมการจำนองที่ดิน น.ส.๓ ก. เลขที่ ๓๔๖ ตำบลน้ำแวน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ โดยนาง อ ผู้จำนอง นาง ภ ผู้รับจำนอง เจ้าพนักงานที่ดิน ต้องสอบสวนคู่กรณี และเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ และส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องตามความจำเป็นเพื่อให้ทราบถึงสิทธิและความสามารถของคู่กรณี รวมตลอดถึงตรวจสอบความสมบูรณ์ของนิติกรรมตามประมวลกฎหมายแพ่งพาณิชย์ จึงเป็นขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่านาง อ ได้เสียชีวิตเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๗ ตามใบมรณบัตร เลขที่ ๑๐๓๖/๒๕๓๗ สำนักงานทะเบียนอำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา นาง อ

จึงไม่อาจเป็นผู้ยื่นคำขอดังกล่าวได้ด้วยตนเอง เจ้าพนักงานที่ดินต้องทำการสอบสวนเพื่อให้ทราบซึ่งสิทธิและความสามารถของคู่กรณีและความสมบูรณ์ของสัญญาที่นำมาจดทะเบียนเจ้าพนักงานที่ดินควรต้องตรวจสอบให้แน่ชัดว่าเป็นบุคคลเดียวกันหรือไม่ อีกทั้งไม่มีสำเนาบัตรประชาชนของผู้จำนองเป็นเอกสารประกอบการทำนิติกรรมจดทะเบียนจำนองที่ดินตาม น.ส.๓ ก. เลขที่ ๓๔๖ ตำบลน้ำแวน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ โดยมีชื่อของนาง อ เป็นผู้จำนอง จึงเป็นการกระทำที่มีขอบด้วยกฎหมายเพราะไม่มีอำนาจ ไม่ถูกต้องตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมกรรมจำนองที่ดินตาม น.ส.๓ ก. เลขที่ ๓๔๖ ดังกล่าวถือว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะหน่วยงานของรัฐ จึงต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และได้พิพากษาให้เพิกถอนการจดทะเบียนนิติกรรมกรรมจำนองที่ดิน น.ส.๓ ก. เลขที่ ๓๔๖ ระหว่างนาง อ ผู้จำนอง กับนาง ภ ผู้รับจำนอง เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ ตั้งแต่วันจดทะเบียน ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายเป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาท แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันพิพากษาและให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีตามส่วนการชนะคดี ส่วนคำขออื่นให้ยก

ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริตและใช้ความระมัดระวังพอสมควรแก่เหตุในการดำเนินการเกี่ยวกับการขอออกเอกสารสิทธิในที่ดินที่จะต้องมีการสอบสวนตามกฎหมาย เมื่อมีคำรับรองจากผู้รับจำนองว่าผู้จำนองเป็นเจ้าของที่แท้จริงและได้ตรวจสอบสภาพที่ดินพิพาทแล้ว ประกอบกับผู้รับจำนองได้ยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาตรวจสอบสถานะของผู้จำนองจากทะเบียนบ้านถูกต้องตรงกับเอกสารที่อยู่ในสารบบที่ดิน และได้ประทับตราจำหน่ายตัวบุคคลผู้เสียชีวิตแต่อย่างใด และนางอผู้จำนองได้ลงลายมือชื่อรับรองไว้ในเอกสารประกอบกับนาง ภ ผู้รับจำนอง ให้ถ้อยคำรับรองเป็นหนังสือว่าได้ติดต่อกับเจ้าของที่ดินแล้ว หากเกิดการผิดพลาดเพราะผิดตัวเจ้าของที่ดิน หรือที่ดินผิดแปลงขอรับผิดชอบเองทั้งสิ้น ไม่เกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่แต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทราบว่ นาง อ เสียชีวิตไปแล้ว ในขณะที่ดำเนินการจดทะเบียนนิติกรรมแล้ว และได้ความว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทุจริต จึงเป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีบกพร่องเล็กน้อยเท่านั้น จึงไม่ต้องชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี และเห็นว่าการแสวงหาข้อเท็จจริงในคดีไม่ถูกต้องตามวิธีพิจารณาคดีปกครอง เพราะผู้รับจำนองเป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงในการถูกเพิกถอนการจดทะเบียนจำนองตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น แต่ศาลไม่ได้รับเข้ามาเป็นคู่กรณี ในคดีการกำหนดค่าเสียหายเป็นหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่จะต้องมีการระงับในการพิสูจน์ให้ปรากฏแก่ศาล มิใช่ศาลใช้ดุลยพินิจกำหนดเองโดยไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเสียหายที่แท้จริง การที่ศาลกำหนดค่าเสียหายให้ ๕,๐๐๐ บาท จึงไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นมีเหตุผลรับฟังได้หรือไม่ ซึ่งศาลรับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีไปยื่นคำขอปลดจำนองโฉนดที่ดินตาม น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๓๔๖ ตำบลน้ำแวน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา จำนวนเนื้อที่ ๒ งาน ๔๘ ตารางวา แต่เจ้าพนักงานที่ดินสำนักงานที่ดินจังหวัดพะเยา สาขาเชียงคำ แจ้งว่าเมื่อนาง อ ได้เสียชีวิตแล้วตามใบมรณบัตร เลขที่ ๑๐๓๖/๒๕๓๓ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๓ ต้องดำเนินการเพื่อขอให้ศาลตั้งเป็นผู้จัดการมรดกของนาง อ

ก่อนถึงจะดำเนินการดังกล่าวได้ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกของนาง อ ต่อศาลจังหวัดพะเยา เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๐๔/๒๕๔๓ ต่อมาศาลจังหวัดพะเยามีคำสั่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้จัดการมรดกของนาง อ ตามคำสั่งศาลหมายเลขแดงที่ ๖๐/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๓ แต่เนื่องจากยังขาดหลักฐานสัญญาจำนองที่ดินดังกล่าวผู้ฟ้องคดีจึงเข้าแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเชียงคำ เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ว่า สัญญาจำนองที่ดินตาม น.ส.๓ ก. เลขที่ ๓๔๖ ตำบลน้ำแวน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา จำนวนเนื้อที่ ๒ งาน ๔๔ ตารางวา ทรัพย์สินมรดกของนาง อ ได้สูญหาย และเมื่อได้รับใบแจ้งความแล้ว ได้นำไปใช้เป็นหลักฐานประกอบคำขอปลดจำนองขอไถ่ถอนที่ดินดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานที่ดิน สำนักงานที่ดินจังหวัดพะเยา สาขาเชียงคำ จึงพบว่า เจ้าพนักงานที่ดินสำนักงานที่ดินจังหวัดพะเยา สาขาเชียงคำ ได้ดำเนินการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมการจำนองที่ดินดังกล่าว ให้นาง ภ ผู้รับจำนองเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อันเป็นการจดทะเบียนการจำนองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากนาง อ ได้เสียชีวิตแล้วจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเพื่อขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมการจำนองที่ดินดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๔ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่า ผู้ฟ้องคดีรู้ถึงการจดทะเบียนจำนองเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ เมื่อผู้ฟ้องคดีมาฟ้องเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๔ จึงเป็นการฟ้องเมื่อพ้นระยะเวลา ๑ ปี คดีจึงมีประเด็นต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีรู้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีการกระทำละเมิดเป็นวันใด เห็นว่าวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ได้แก่ วันที่ผู้ฟ้องคดีรู้ว่าเจ้าพนักงานที่ดินได้ดำเนินการจดทะเบียนจำนองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการกระทำละเมิด ข้อเท็จจริงในสำนวนไม่ปรากฏแน่ชัดว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่ใด เดือนใด ปีใด อย่างไรก็ดี ข้อเท็จจริงในสำนวนปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้รู้ว่าเจ้าพนักงานที่ดินได้ดำเนินการจดทะเบียนการจำนองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในวันที่ผู้ฟ้องคดีไปติดต่อที่สำนักงานที่ดินจังหวัดพะเยา สาขาเชียงคำ เพื่อขอปลดจำนองซึ่งเป็นวันที่ภายหลังจากผู้ฟ้องคดีได้ไปติดต่อขอรับใบแจ้งความจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอเชียงคำ เรื่องสัญญาจำนองสูญหายแล้ว เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ วันที่ผู้ฟ้องคดีรู้ว่าเจ้าพนักงานที่ดินได้ดำเนินการจดทะเบียนการจำนองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็นวันที่ไม่ก่อนวันที่ดังกล่าว ดังนั้น เมื่อนับเวลาตั้งแต่วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ จนถึงวันที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๔ รวมระยะเวลาแล้วไม่เกินหนึ่งปีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีภายในหนึ่งปีนับแต่วันรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีอีกทั้งปรากฏด้วยว่า เจ้าพนักงานที่ดินได้ดำเนินการจดทะเบียนจำนองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อันเป็นวันที่ถือว่ามีเหตุแห่งการฟ้องคดีเกิดขึ้น และเมื่อนับถึงวันที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๔ รวมระยะเวลาแล้วไม่เกินสิบปี จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีไม่เกินสิบปีนับแต่วันมีเหตุแห่งการฟ้องคดีเช่นกัน การยื่นฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปตามกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.๒๕๔๒ และข้อ ๓๐ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.๒๕๔๓ แล้ว อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

กรณีการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม เจ้าพนักงานที่ดินต้องทำการสอบสวนเพื่อให้ทราบถึงสิทธิและความสามารถของคู่กรณีตลอดจนตรวจสอบถึงความสมบูรณ์ของสัญญาที่นำมาขอจดทะเบียนจำนอง เมื่อพบข้อบกพร่อง ลำเนาทะเบียนบ้านและชื่อผู้ถือสิทธิครอบครองที่ดินตาม น.ส.๓ ก. ที่ขอจดทะเบียนจำนองแตกต่างกัน ประกอบกับการขอจดทะเบียนจำนองที่ดินตาม น.ส.๓ ก. เลขที่ ๓๔๖

ตำบลน้ำแวน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา เนื้อที่ ๒ งาน ๔๘ ตารางวา จำนองเป็นประกันในสัญญากู้ยืมเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท กับนาง ภ ไม่ปรากฏว่ามีสำเนาบัตรประชาชนของผู้จำนองมีเพียงหลักฐานของผู้รับจำนอง ประกอบกับคำรับรองของผู้รับจำนองว่าผู้จำนองเป็นเจ้าของแท้จริง เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ทำการสอบสวนคู่กรณี และเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ และเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นาง อ ได้เสียชีวิตเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๗ ตามใบมรณบัตรเลขที่ ๑๐๓๖/๒๕๓๗ ของสำนักทะเบียนอำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา นาง อ จึงไม่อาจเป็นผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมดังกล่าวได้ด้วยตนเอง เจ้าพนักงานที่ดินต้องทำการสอบสวนเพื่อให้ทราบถึงสิทธิและความสามารถของคู่กรณีและความสมบูรณ์ของสัญญาที่นำมาจดทะเบียน การจดทะเบียนจำนองของเจ้าหน้าที่ในวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ ให้กับนาง ภ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกระทำไม่ถูกต้องตามขั้นตอนหรือวิธีการตามที่ประมวลกฎหมายที่ดินบัญญัติไว้ ถือว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีกระทำละเมิดจากการใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะหน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เห็นว่า เมื่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้จดทะเบียนจำนองที่ดิน น.ส.๓ ก. เลขที่ ๓๔๖ ตำบลน้ำแวน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยาให้นาง ภ เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ โดยมีได้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนทางราชการอย่างเคร่งครัด เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอันเป็นการกระทำละเมิดจากการใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ดังนั้น ค่าสินไหมทดแทนที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระแก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๕,๐๐๐ บาท จึงเหมาะสมแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว ตามมาตรา ๔๓๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีฟังไม่ขึ้นศาลปกครองสูงสุดจึงเห็นพ้องด้วยกับการที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนการจดทะเบียนนิติกรรมจำนองที่ดิน น.ส.๓ ก. เลขที่ ๓๔๖ ระหว่างนาง อ ผู้จำนองกับนาง ภ ผู้รับจำนอง ซึ่งได้จดทะเบียนเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ ตั้งแต่วันจดทะเบียนและให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายเป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาท แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันพิพากษา และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีตามส่วนของการชนะคดีส่วนค่าขออื่นให้ยก

● บทสรุป

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วางหลักไว้ว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นาง อ ได้เสียชีวิตเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๗ ตามใบมรณบัตรเลขที่ ๑๐๓๖/๒๕๓๗ ของสำนักทะเบียนอำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา นาง อ จึงไม่อาจเป็นผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมดังกล่าวได้ด้วยตนเอง ซึ่งเจ้าพนักงานที่ดินต้องทำการสอบสวนเพื่อให้ทราบถึงสิทธิและความสามารถของคู่กรณีและความสมบูรณ์ของสัญญาที่นำมาจดทะเบียน การจดทะเบียนจำนองของเจ้าหน้าที่ในวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ ให้กับนาง ภ ตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๓๑ บัญญัติไว้การที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ทำการสอบสวนคู่กรณี และเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกระทำไม่ถูกต้องตามขั้นตอนหรือวิธีการตามที่ประมวลกฎหมายที่ดินบัญญัติไว้ ถือว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีกระทำละเมิดจากการใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะหน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

กรณีนี้จึงเป็นอุทธรณ์สำหรับเจ้าหน้าที่กรมที่ดินฝ่ายทะเบียนจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการตามที่ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๓/๑ บัญญัติไว้ และต้องให้ความสำคัญในการตรวจสอบ และมีความรอบคอบ ในการปฏิบัติหน้าที่และต้องไม่ประมาท ปัญหาต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายโดยไม่ได้ตั้งใจในภายหลังก็จะไม่เกิดขึ้น

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการท่านต้องมีความเอาใส่ใจ รับผิดชอบ และมีความรอบคอบในการทำงาน ก็จะช่วยป้องกันมิให้เกิดความผิดพลาดที่อาจนำมาสู่การชดใช้ค่าเสียหายโดยไม่ได้ตั้งใจในภายหลังได้

มองข้าม...รั้งที่อยู่ตรงหน้า

“ คนเรา...มักมองข้าม
รั้งรั้งคนที่อยู่ตรงหน้า
แล้วไปไขว่คว้ารั้งที่
คิดว่าได้มาแล้วจะดี ”

ข้อมูล: คำคมดี ๆ เข้าใจได้จาก : <http://trend.horoworld.com/tags/>

ข้อมูลภาพ : แผนทีพิชิตความรัก เข้าใจได้จาก : <http://mk-namo.blogspot.com/2011/05/blog-post.html>

(สำเนา)

พระราชบัญญัติ
การจัดสรรที่ดิน (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๘
เป็นปีที่ ๓๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดิน

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “สาธารณูปโภค” ระหว่างบทนิยามคำว่า “ผู้ซื้อที่ดินจัดสรร”
และคำว่า “บริการสาธารณะ” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๓

“สาธารณูปโภค” หมายความว่า สิ่งอำนวยความสะดวกที่ผู้จัดสรรที่ดินได้จัดให้มีขึ้นเพื่อให้
ผู้ซื้อที่ดินจัดสรรใช้ประโยชน์ร่วมกันตามสัญญาหรือแผนผังโครงการที่ได้รับอนุญาต”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๓
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓ ให้มีคณะกรรมการจัดสรรที่ดินกลาง ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทย
เป็นประธานกรรมการ อัยการสูงสุด อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมชลประทาน อธิบดีกรมโยธาธิการ
และผังเมือง เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากร
ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนหกคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความสามารถ
หรือประสบการณ์ในด้านการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ การผังเมือง การบริหารชุมชน หรือกฎหมาย เป็น
กรรมการ

ให้อธิบดีกรมที่ดินเป็นกรรมการและเลขานุการ และแต่งตั้งข้าราชการกรมที่ดินจำนวนไม่เกิน
สองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ให้แต่งตั้งจากผู้แทนภาคเอกชนซึ่งเป็นผู้ดำเนินกิจการ
เกี่ยวกับการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน
พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๓ ให้มีคณะกรรมการจัดสรรที่ดินจังหวัดทุกจังหวัด ดังนี้

(๑) ในกรุงเทพมหานคร ให้มีคณะกรรมการจัดสรรที่ดินกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย อธิบดีกรมที่ดินหรือรองอธิบดีกรมที่ดินซึ่งอธิบดีกรมที่ดินมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกรมชลประทาน ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง ผู้แทนสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด ผู้แทนกรุงเทพมหานคร และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสี่คน ซึ่งปลัดกระทรวงมหาดไทยแต่งตั้ง เป็นกรรมการ และให้ผู้แทนกรมที่ดินเป็นกรรมการและเลขานุการ

(๒) ในจังหวัดอื่น ให้มีคณะกรรมการจัดสรรที่ดินจังหวัด ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรองผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกรมชลประทาน อัยการจังหวัดซึ่งเป็นหัวหน้าสำนักงานอัยการจังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด ปลัดจังหวัด นายกองัดการบริหารส่วนจังหวัด และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสี่คนซึ่งปลัดกระทรวงมหาดไทยแต่งตั้ง เป็นกรรมการ และให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๘ เมื่อได้ออกใบอนุญาตให้ผู้ใดทำการจัดสรรที่ดินแล้ว ให้คณะกรรมการจัดส่งใบอนุญาตพร้อมทั้งแผนผัง โครงการ และวิธีการที่คณะกรรมการอนุญาตไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ซึ่งที่ดินจัดสรรนั้นตั้งอยู่โดยเร็ว เพื่อให้จดแจ้งในโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการว่าที่ดินนั้นอยู่ภายใต้การจัดสรรที่ดิน และเมื่อได้ออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ที่แบ่งแยกเป็นแปลงย่อยแล้ว ให้จดแจ้งไว้ในโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ที่แบ่งแยกทุกฉบับ สำหรับที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภคและที่ดินที่ใช้เพื่อบริการสาธารณะ ให้จดแจ้งด้วยว่าที่ดินแปลงดังกล่าวเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภคหรือที่ดินที่ใช้เพื่อบริการสาธารณะ ตามแผนผังและโครงการที่ได้รับอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดิน แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๓

“มาตรา ๔๓/๑ ห้ามโอนที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภค เว้นแต่เป็นการโอนตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๔ ผู้จัดสรรที่ดินจะพ้นจากหน้าที่บำรุงรักษาสาธารณูปโภค ตามมาตรา ๔๓ เมื่อได้ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใด ภายหลังจากครบกำหนดระยะเวลาที่ผู้จัดสรรที่ดินรับผิดชอบการบำรุงรักษาสาธารณูปโภคตามมาตรา ๒๓ (๕) แล้วตามลำดับ ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ซื้อที่ดินจัดสรรจัดตั้งนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรตามพระราชบัญญัตินี้หรือนิติบุคคลตามกฎหมายอื่นเพื่อรับโอนทรัพย์สินดังกล่าวไปจัดการและดูแลบำรุงรักษาภายในเวลาที่ผู้จัดสรรที่ดินกำหนด ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากผู้จัดสรรที่ดิน

(๒) ผู้จัดสรรที่ดินได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการให้ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อการบำรุงรักษาสาธารณูปโภค หรือดำเนินการจดทะเบียนโอนทรัพย์สินดังกล่าวให้เป็นสาธารณประโยชน์ การดำเนินการตามความในวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการจัดสรรที่ดินกลางกำหนด ทั้งนี้ ต้องกำหนดให้ผู้จัดสรรที่ดินรับผิดชอบจำนวนเงินค่าบำรุงรักษาสาธารณูปโภคส่วนหนึ่งด้วย

เมื่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดหรือเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสาขาจดทะเบียนจัดตั้งนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรตาม (๑) แล้ว ให้ทรัพย์สินอันเป็นสาธารณูปโภคตกเป็นของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร โดยให้

พนักงานเจ้าหน้าที่จดแจ้งในโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ หากไม่ได้โฉนดที่ดิน หรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์มา ให้ถือว่าสูญหาย และให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบแทนเพื่อดำเนินการดังกล่าวต่อไป”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ผู้ที่ค้างชำระเงินค่าบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคตั้งแต่สามเดือนขึ้นไป อาจถูกระงับการให้บริการหรือการใช้สิทธิในสาธารณูปโภค และในกรณีที่ค้างชำระตั้งแต่หกเดือนขึ้นไป พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจระงับการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมในที่ดินจัดสรรของผู้ค้างชำระจนกว่าจะชำระให้ครบถ้วน ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการจัดสรรที่ดินกลางกำหนด”

มาตรา ๑๐ ผู้ได้รับใบอนุญาตหรือผู้รับโอนใบอนุญาตตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๖ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ หรือผู้รับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภคที่ยังมิได้จัดตั้งนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร หากภายหลังได้ดำเนินการตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๓ และได้จัดตั้งนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรแล้ว ให้ทรัพย์สินอันเป็นสาธารณูปโภคตกเป็นของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร โดยให้พนักงานเจ้าหน้าที่จดแจ้งในโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ หากไม่ได้โฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์มา ให้ถือว่าสูญหาย และให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบแทนเพื่อดำเนินการดังกล่าวต่อไป

มาตรา ๑๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การจัดสรรที่ดินในปัจจุบันไม่ได้กำหนดให้จดแจ้งในโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ว่าที่ดินแปลงนั้นเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภคหรือที่ดินที่ใช้เพื่อบริการสาธารณะ เป็นผลให้ไม่อาจทราบชัดเจนว่าที่ดินแปลงใดเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภคหรือที่ดินที่ใช้เพื่อบริการสาธารณะ และมีการโอนที่ดินดังกล่าวไปยังบุคคลอื่นซึ่งส่งผลกระทบต่อการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินอันเป็นสาธารณูปโภคของผู้ซื้อที่ดินจัดสรรโดยรวม จึงสมควรให้มีการจดทะเบียนดังกล่าวและห้ามการโอนที่ดินอันเป็นสาธารณูปโภค รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์การพ้นจากหน้าที่บำรุงรักษาสาธารณูปโภคของผู้จัดสรรที่ดิน และการให้ทรัพย์สินอันเป็นสาธารณูปโภคตกเป็นของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรให้เหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ประกอบกับสมควรแก้ไขบทบัญญัติที่กำหนดชื่อตำแหน่งในคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นไปตามกฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบัน รวมทั้งแก้ไขระยะเวลาการค้างชำระค่าบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(สำเนา)

พระราชบัญญัติ

ภาษีการรับมรดก

พ.ศ. ๒๕๕๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เป็นปีที่ ๓๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยภาษีการรับมรดก

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ. ๒๕๕๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่

(๑) มรดกที่เจ้ามรดกตายก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

(๒) มรดกที่คู่สมรสของเจ้ามรดกได้รับจากเจ้ามรดก

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ภาษี” หมายความว่า ภาษีการรับมรดกที่จัดเก็บตามพระราชบัญญัตินี้

“ประเทศไทย” หมายความว่า มณฑลหรือเขตใดที่ประเทศไทยเป็นสมาชิกของประเทศไทย

“เจ้าพนักงานประเมิน” หมายความว่า บุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากข้าราชการเพื่อทำหน้าที่ ประเมินภาษี

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้ที่อธิบดีกรมสรรพากรมอบหมาย

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มี อำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๖ การจัดเก็บภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรมสรรพากร

มาตรา ๗ ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเป็นผู้เยาว์ คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือน ไร้ความสามารถ ให้ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์เป็นผู้มีหน้าที่ปฏิบัติการใดๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ แทนผู้เยาว์ คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๘ กำหนดเวลาการยื่นแบบแสดงรายการหรือแจ้งรายการต่างๆ การอุทธรณ์ และการเสียภาษีตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกำหนดเวลาดังกล่าว มีเหตุจำเป็นจนไม่สามารถจะปฏิบัติตามกำหนดเวลาได้หรือมิได้อยู่ในประเทศไทย อธิบดีจะอนุญาตให้เลื่อนกำหนดเวลาออกไปอีกตามความจำเป็นแก่กรณีก็ได้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเป็นการทั่วไปที่จะทำให้ผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่อาจปฏิบัติภายในกำหนดเวลาตามพระราชบัญญัตินี้ได้ อธิบดีจะประกาศขยายกำหนดเวลาออกไปตามสมควรจนกว่าเหตุดังกล่าวจะหมดสิ้นไปก็ได้ และเมื่อได้ขยายกำหนดเวลาออกไปแล้ว ให้ถือว่ากำหนดเวลาที่ขยายออกไปนั้นเป็นกำหนดเวลาที่กำหนดตามพระราชบัญญัตินี้

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการเลื่อนหรือขยายกำหนดเวลาของอธิบดีตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๙ เอกสารที่มีถึงบุคคลใดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ส่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ หรือให้เจ้าพนักงานสรรพากรนำไปส่ง ณ ภูมิลำเนา หรือถิ่นที่อยู่ หรือสำนักงานของบุคคลนั้น ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของบุคคลนั้น ถ้าไม่พบผู้รับ ณ ภูมิลำเนา หรือถิ่นที่อยู่ หรือสำนักงานของผู้รับ จะส่งให้แก่บุคคลใดซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้วและอยู่ หรือทำงานในบ้าน หรือสำนักงานที่ปรากฏว่าเป็นของผู้รับนั้นก็ได้

ในกรณีที่ไม่สามารถส่งเอกสารตามวิธีที่กำหนดในวรรคหนึ่ง หรือบุคคลนั้นออกไปนอกประเทศไทย ให้ใช้วิธีปิดหมายเอกสารนั้นในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ ที่อยู่หรือสำนักงานของบุคคลนั้น หรือบ้านที่บุคคลนั้นมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรครั้งสุดท้าย หรือจะโฆษณาข้อความย่อในหนังสือพิมพ์ที่จำหน่ายเป็นปกติในท้องถิ่นนั้น หรือโดยวิธีการอื่นใดตามที่อธิบดีกำหนดก็ได้

เมื่อได้ปฏิบัติตามวิธีดังกล่าวในวรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้ว ให้ถือว่าเป็นอันได้รับเอกสารนั้นแล้ว

มาตรา ๑๐ เมื่อเจ้าพนักงานที่ดินจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ที่ได้มาโดยทางมรดก ให้แจ้งการจดทะเบียนนั้นต่อกรมสรรพากร ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และภายในกำหนดเวลาที่คณะกรรมการกำหนด

หมวด ๒

การเสียภาษี

มาตรา ๑๑ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๒ ให้บุคคลผู้ได้รับมรดกดังต่อไปนี้เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

(๑) บุคคลผู้มีสัญชาติไทย

(๒) บุคคลธรรมดาผู้มีได้มีสัญชาติไทย แต่มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

(๓) บุคคลผู้มีได้มีสัญชาติไทย แต่ได้รับมรดกอันเป็นทรัพย์สินที่อยู่ในประเทศไทย

ในกรณีที่ผู้ได้รับมรดกเป็นนิติบุคคล ให้ถือว่านิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศไทย หรือจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายไทย หรือมีผู้มีสัญชาติไทยถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบของทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วในขณะมีสิทธิได้รับมรดก หรือมีผู้มีสัญชาติไทยเป็นผู้อำนวยการบริหารกิจการเกินกึ่งหนึ่งของคณะบุคคลซึ่งมีอำนาจบริหารกิจการทั้งหมด เป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทย

ในกรณีตาม (๓) ถ้าในขณะที่เจ้ามรดกถึงแก่ความตาย ทรัพย์สินที่เป็นมรดกเป็นทรัพย์สินที่อยู่ในประเทศไทย แม้ภายหลังจะเปลี่ยนสภาพอย่างไร ก็ให้ถือว่าเป็นทรัพย์สินที่อยู่ในประเทศไทย และผู้ได้รับมรดกนั้นยังมีความจำเป็นต้องเสียภาษีตามมาตรา ๑๒

รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี อาจลดหรือยกเว้นภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ แก่บุคคลตามสัญญาหรือความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนเกี่ยวกับการรับมรดกที่รัฐบาลไทยได้ทำไว้ กับรัฐบาลต่างประเทศ ทั้งนี้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๒ ผู้ได้รับมรดกจากเจ้ามรดกแต่ละราย ไม่ว่าจะได้รับมาในคราวเดียวหรือ หลายคราว ถ้ามรดกที่ได้รับมาจากเจ้ามรดกแต่ละรายรวมกันมีมูลค่าเกินหนึ่งร้อยล้านบาท ต้องเสียภาษี เฉพาะส่วนที่เกินหนึ่งร้อยล้านบาท

มูลค่ามรดกตามวรรคหนึ่ง หมายถึงมูลค่าของทรัพย์สินทั้งสิ้นที่ได้รับเป็นมรดก หักด้วย ภาระหนี้สินอันตกทอดมาจากการรับมรดกนั้น

ให้มีการพิจารณาทบทวนมูลค่ามรดกตามวรรคหนึ่งทุกห้าปี โดยนำอัตราการเปลี่ยนแปลง ดัชนีราคาผู้บริโภคที่กระทรวงพาณิชย์คำนวณเพื่อใช้ในราชการในรอบระยะเวลานั้นมาประกอบ การพิจารณาด้วย โดยการกำหนดมูลค่ามรดกขึ้นใหม่ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๑๓ บทบัญญัติในมาตรา ๑๒ ไม่ใช้บังคับแก่

(๑) บุคคลผู้ได้รับมรดกที่เจ้ามรดกแสดงเจตนาหรือเห็นได้ว่ามีความประสงค์ให้ใช้มรดกนั้น เพื่อประโยชน์ในกิจการศาสนา กิจการศึกษา หรือกิจการสาธารณประโยชน์

(๒) หน่วยงานของรัฐและนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์เพื่อกิจการศาสนา กิจการศึกษา หรือ กิจการสาธารณประโยชน์

(๓) บุคคลหรือองค์การระหว่างประเทศตามข้อผูกพันที่ประเทศไทยมีอยู่ต่อองค์การ สหประชาชาติ หรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามสัญญาหรือตามหลักถ้อยทีถ้อยปฏิบัติต่อกันกับ นานาประเทศ

ทั้งนี้ เฉพาะตามประเภทหรือรายชื่อที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยในกฎกระทรวงดังกล่าว จะกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีตรวจสอบติดตามไว้ด้วยก็ได้

มาตรา ๑๔ มรดกซึ่งต้องเสียภาษี ได้แก่ ทรัพย์สินดังต่อไปนี้

(๑) อสังหาริมทรัพย์

(๒) หลักทรัพย์ตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

(๓) เงินฝากหรือเงินอื่นใดที่มีลักษณะอย่างเดียวกันที่เจ้ามรดกมีสิทธิเรียกถอนคืนหรือสิทธิ เรียกร้องจากสถาบันการเงินหรือบุคคลที่ได้รับเงินนั้นไว้

(๔) ยานพาหนะที่มีหลักฐานทางทะเบียน

(๕) ทรัพย์สินทางการเงินที่กำหนดเพิ่มขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกา

กรณีผู้ได้รับมรดกตามมาตรา ๑๑ (๑) และ (๒) ให้เสียภาษีจากทรัพย์สินทั้งที่อยู่ในประเทศไทย และนอกประเทศไทย และกรณีผู้ได้รับมรดกตามมาตรา ๑๑ (๓) ให้เสียภาษีเฉพาะจากทรัพย์สินที่อยู่ใน ประเทศไทย

ทรัพย์สินใดเป็นทรัพย์สินที่อยู่ในประเทศไทยให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๕ การคำนวณมูลค่าของทรัพย์สินให้ถือตามราคาหรือมูลค่าอันพึงมีในวันที่ได้รับ ทรัพย์สินนั้นเป็นมรดก ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีเป็นอสังหาริมทรัพย์ ให้ถือเอาตามราคาประเมินทุนทรัพย์ของอสังหาริมทรัพย์เพื่อ เรียกเก็บค่าธรรมเนียมจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามประมวลกฎหมายที่ดิน หักด้วยภาระที่ถูกรอนสิทธิ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๒) กรณีเป็นหลักทรัพย์ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ให้ถือเอาราคา ของหลักทรัพย์นั้นในเวลาสิ้นสุดเวลาทำการของตลาดหลักทรัพย์ในวันที่ได้รับมรดก

(๓) กรณีอื่นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่หลักเกณฑ์ดังกล่าวให้กำหนดเป็นการทั่วไปโดยไม่มีลักษณะเป็นการเฉพาะเจาะจง

ถ้าจำเป็นต้องคำนวณเงินตราต่างประเทศเป็นเงินตราไทย ให้คิดตามอัตราแลกเปลี่ยนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กรมสรรพากรประกาศกำหนด

มาตรา ๑๖ ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีคำนวณและเสียภาษีในอัตราร้อยละสิบของมูลค่ามรดกในส่วนที่ต้องเสียภาษีตามมาตรา ๑๒ แต่ถ้าผู้ได้รับมรดกเป็นบุพการี หรือผู้สืบสันดาน ให้เสียภาษีในอัตราร้อยละห้า

หมวด ๓

การยื่นแบบ การชำระภาษี และการประเมินภาษี

มาตรา ๑๗ ภายใต้อำนาจมาตรา ๒๓ ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษียื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีตามแบบที่อธิบดีกำหนด ภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับมรดกที่เป็นเหตุให้มีหน้าที่เสียภาษีตามมาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง

การยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นและชำระ ณ สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาแห่งใดแห่งหนึ่ง หรือ ณ สถานที่อื่นใดตามที่อธิบดีกำหนด

เมื่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาได้รับแบบแสดงรายการภาษีแล้ว ให้ส่งต่อเจ้าพนักงานประเมินโดยเร็ว และให้เจ้าพนักงานประเมินดำเนินการประเมินภาษีให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่มีการยื่นแบบแสดงรายการภาษี ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีต้องเสียภาษีเพิ่มและได้ชำระภาษีภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๒๒ มิให้คิดเบี้ยปรับหรือเงินเพิ่ม เว้นแต่การต้องเสียภาษีเพิ่มนั้นเกิดจากรายการที่ผู้ยื่นมิได้แสดงไว้ในแบบแสดงรายการภาษีหรือแสดงไว้เป็นเท็จ

ระยะเวลาหนึ่งปีตามวรรคสาม เมื่อมีเหตุอันจำเป็นและสมควรที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ อธิบดีจะอนุมัติให้ขยายระยะเวลาออกไปเป็นการเฉพาะกรณีก็ได้ แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี

มาตรา ๑๘ ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีตายก่อนครบกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง โดยยังมีได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษี ให้ผู้จัดการมรดกของผู้นั้นมีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษี และชำระภาษีพร้อมทั้งเงินเพิ่มตามมาตรา ๓๑ แทนผู้ตายภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันที่รับแต่งตั้งโดยไม่ต้องเสียเบี้ยปรับ สำหรับเงินเพิ่มให้คำนวณนับแต่วันที่พ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง จนถึงวันที่ชำระภาษีครบถ้วน

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีตายเมื่อครบกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่งแล้ว โดยมิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษี ให้ผู้จัดการมรดกของผู้นั้นมีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีพร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มแทนโดยให้ดำเนินการภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันที่รับแต่งตั้ง สำหรับเบี้ยปรับให้เสียหนึ่งเท่าของเงินภาษีที่ต้องชำระ เว้นแต่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีภายหลังกำหนดเวลาดังกล่าวให้เสียเบี้ยปรับสองเท่าของเงินภาษีที่ต้องชำระ สำหรับเงินเพิ่มให้คำนวณตั้งแต่วันที่ครบกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง จนถึงวันที่ชำระภาษีครบถ้วน

เงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งและวรรคสองต้องไม่เกินเงินภาษีที่ต้องชำระ

ในกรณีตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ผู้มีสิทธิได้รับมรดกคนใดคนหนึ่งจะดำเนินการเองก็ได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๙ ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีถึงแก่ความตาย หากไม่มีการแต่งตั้งผู้จัดการมรดกดำเนินการแทนตามมาตรา ๑๘ ให้ทายาทซึ่งมีสิทธิรับมรดกของผู้ตายมีหน้าที่ตามมาตรา ๑๘ และให้นำความในมาตรา ๑๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม เว้นแต่ระยะเวลาการยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษี ให้กระทำภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันที่พ้นกำหนดเวลาหนึ่งร้อยแปดสิบวัน

ในกรณีมีทายาทหลายคน ให้ทายาทตกลงมอบให้ทายาทคนหนึ่งเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษี ถ้าไม่อาจตกลงกันได้ ให้ทายาทคนหนึ่งยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อตั้งผู้จัดการมรดกดำเนินการต่อไป

เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งแล้ว หากไม่มีผู้ใดยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษี ตามมาตรานี้ ให้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินภาษีตามมาตรา ๒๐ ได้

มาตรา ๒๐ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๗ เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินภาษี เมื่อผู้มีหน้าที่เสียภาษีมิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด โดยให้มีอำนาจประเมินภาษีได้ภายในกำหนดเวลาสิบปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการภาษี

มาตรา ๒๑ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามมาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ หรือมาตรา ๒๔ ให้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจออกหมายเรียกผู้มีหน้าที่เสียภาษี ผู้แทนหรือบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ กับมีอำนาจสั่งบุคคลเหล่านั้นให้นำบัญชี เอกสารหรือหลักฐานอื่นอันควรแก่เรื่องมาตรวจสอบได้ หรือออกคำสั่งให้บุคคลดังกล่าวตอบคำถามเป็นหนังสือ แต่จะต้องให้เวลาล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับหมายเรียกหรือได้รับคำสั่ง

มาตรา ๒๒ เมื่อเจ้าพนักงานประเมินได้ประเมินภาษีแล้ว ให้แจ้งการประเมินภาษีนั้นเป็นหนังสือไปยังผู้มีหน้าที่เสียภาษี และให้ผู้ยื่นชำระภาษีพร้อมทั้งเบี้ยปรับและเงินเพิ่ม ถ้ามีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้ง ในกรณีนี้ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีจะใช้สิทธิอุทธรณ์การประเมินภาษีก็ได้

มาตรา ๒๓ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีจะผ่อนชำระภาษีภายในเวลาไม่เกินห้าปีก็ได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา และเมื่อได้ชำระภาษีครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขดังกล่าวแล้ว ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียเงินเพิ่ม แต่ในกรณีที่ผ่อนชำระภาษีเกินสองปี จะกำหนดให้ต้องเสียเงินเพิ่มบางส่วนตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวก็ได้

มาตรา ๒๔ ในกรณีที่ผู้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีได้ชำระภาษีโดยไม่มีหน้าที่ต้องเสีย หรือได้ชำระไว้เกินกว่าที่ต้องเสีย ให้ผู้นั้นมีสิทธิได้รับคืนภาษี

ให้ผู้มีสิทธิได้รับคืนภาษีตามวรรคหนึ่งยื่นคำร้องขอรับคืนภาษีพร้อมด้วยเอกสารหลักฐานภายในห้าปีนับแต่วันชำระภาษีทั้งหมด ต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาแห่งใดแห่งหนึ่ง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

ให้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาซึ่งรับคำร้องไว้ ส่งคำร้องพร้อมเอกสารหลักฐานต่อเจ้าพนักงานประเมินโดยเร็ว และให้เจ้าพนักงานประเมินตรวจสอบเอกสารหลักฐานให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันที่รับคำร้อง และมีหนังสือแจ้งให้ผู้ยื่นคำร้องทราบภายในสิบห้าวันนับแต่การตรวจสอบแล้วเสร็จ และในกรณีที่ต้องมีการคืนภาษี ให้กรมสรรพากรคืนเงินภาษีให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ตรวจสอบแล้วเสร็จ

ในการขอรับคืนภาษี ไม่มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยจากเงินภาษีที่คืน

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตรวจสอบการขอคืนภาษี ให้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินภาษีได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดในมาตรานี้

มาตรา ๒๕ ภาษีซึ่งต้องเสียตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อถึงกำหนดชำระแล้ว ถ้ามิได้เสียให้ถือเป็นภาษีค้าง

เพื่อให้ได้รับชำระภาษีค้าง ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งยึดหรืออายัดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ต้องรับผิดชอบเสียภาษีได้ทั่วราชอาณาจักร โดยมีต้องขอให้ศาลออกหมายยึดหรือสั่งอำนาจดังกล่าว อธิบดีจะมอบให้รองอธิบดีหรือสรรพากรภาคสำหรับการดำเนินการภายในเขตท้องที่ก็ได้

วิธีการยึดและขายทอดตลาดทรัพย์สิน ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยอนุโลม ส่วนวิธีการอายัดให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุวัติรัฐมนตรี

เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดดังกล่าว ให้หักค่าธรรมเนียม ค่าใช้จ่ายในการยึดและขายทอดตลาดและเงินภาษีค้าง ถ้ามีเงินเหลือให้คืนแก่เจ้าของทรัพย์สิน

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวรรคสอง ให้ผู้มีอำนาจตามวรรคสองมีอำนาจ

(๑) ออกหมายเรียกผู้ต้องรับผิดชอบชำระภาษีค้างและบุคคลใดๆ ที่มีเหตุสมควรเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์แก่การจัดเก็บภาษีค้างมาให้อยู่ค่า

(๒) สั่งบุคคลดังกล่าวใน (๑) ให้นำบัญชี เอกสาร หรือหลักฐานอื่นอันจำเป็นแก่การจัดเก็บภาษีค้างมาตรวจสอบ

การดำเนินการตามวรรคห้า ต้องให้เวลาล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันได้รับหมายเรียกหรือคำสั่ง

หมวด ๔ การอุทธรณ์

มาตรา ๒๖ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีผู้ใดไม่เห็นด้วยกับผลการประเมินภาษีของเจ้าพนักงานประเมิน ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ได้ภายในกำหนดเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมินภาษี ทั้งนี้ โดยยื่นตามแบบ ณ สถานที่ที่อธิบดีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

คณะกรรมการอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ประกอบด้วย อธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้แทน เป็นประธานผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด และผู้แทนกรมการปกครอง เป็นกรรมการ

คณะกรรมการอุทธรณ์ต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ระยะเวลาดังกล่าวอธิบดีจะอนุมัติให้ขยายออกไปอีกก็ได้แต่ไม่เกินเก้าสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์มีสิทธิฟ้องต่อศาลภาษีอากรได้ โดยไม่ต้องรอฟังผลการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์ แต่ต้องยื่นฟ้องภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่พ้นกำหนดเวลาดังกล่าว

คำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ทำเป็นหนังสือ และแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่สืบคำวินิจฉัย

ผู้อุทธรณ์ผู้ใดไม่พอใจคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ ให้มีสิทธิฟ้องต่อศาลภาษีอากรได้ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์

มาตรา ๒๗ การอุทธรณ์ไม่เป็นการทุเลาการเสียภาษี เว้นแต่กรณี que ผู้อุทธรณ์ได้รับอนุมัติจากอธิบดีให้รอคำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือคำพิพากษาได้ ก็ให้มีหน้าที่ชำระภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง คำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือได้รับทราบคำพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่คำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสียภาษีเพิ่มขึ้น ผู้อุทธรณ์จะต้องชำระภายในกำหนดเวลาเช่นเดียวกับวรรคหนึ่ง

ในกรณีที่คำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือคำพิพากษาถึงที่สุด ให้ผู้อุทธรณ์หรือผู้ฟ้องคดีไม่ต้องเสียภาษีหรือเสียน้อยลง ให้กรมสรรพากรคืนเงินภาษีที่ต้องคืนให้แก่ผู้อุทธรณ์หรือผู้ฟ้องคดี ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีคำวินิจฉัยหรือคำพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๘ เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้ประธานคณะกรรมการอุทธรณ์มีอำนาจเช่นเดียวกับเจ้าพนักงานประเมินตามมาตรา ๒๑

หมวด ๕ เบี้ยปรับและเงินเพิ่ม

มาตรา ๒๙ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีต้องเสียเบี้ยปรับในกรณีและอัตรา ดังต่อไปนี้

(๑) มิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีภายในกำหนดเวลา ให้เสียเบี้ยปรับอีกหนึ่งเท่าของเงินภาษีที่ต้องชำระ

(๒) ยื่นแบบแสดงรายการภาษีไว้ไม่ครบถ้วนหรือไม่ตรงต่อความเป็นจริง อันเป็นเหตุให้จำนวนภาษีที่ต้องเสียขาดไป ให้เสียเบี้ยปรับอีกศูนย์จุดห้าเท่าของเงินภาษีที่ต้องเสียเพิ่ม

มาตรา ๓๐ เบี้ยปรับตามพระราชบัญญัตินี้ อาจลดหรือลดลงได้ตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีและประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังกล่าวต้องระบุให้ชัดเจนถึงเหตุแห่งการลดหรือลดเบี้ยปรับ โดยคำนึงถึงความสุจริต และเหตุจำเป็นของผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้เป็นสำคัญ

มาตรา ๓๑ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๓ บุคคลใดไม่ชำระภาษีให้ครบถ้วนภายในกำหนดเวลา ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละหนึ่งจุดห้าต่อเดือนหรือเศษของเดือนของเงินภาษีที่ต้องชำระ โดยไม่รวมเบี้ยปรับ

ในกรณีที่ได้มีการอนุญาตให้เลื่อนกำหนดเวลาการชำระภาษี และได้มีการชำระภาษีภายในกำหนดเวลาที่เลื่อนให้แล้ว เงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งให้ลดลงเหลือร้อยละศูนย์จุดเจ็ดห้าต่อเดือนหรือเศษของเดือน

การคำนวณเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เริ่มนับเมื่อพ้นกำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการภาษีจนถึงวันที่ชำระภาษี แต่เงินเพิ่มที่คำนวณได้มิให้เกินจำนวนภาษีที่ต้องชำระ

มาตรา ๓๒ เบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือเป็นเงินภาษี

หมวด ๖ บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๓ ผู้ใดไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีตามมาตรา ๑๙ โดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๓๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานประเมิน หรือไม่ยอมตอบคำถามของเจ้าพนักงานประเมินตามมาตรา ๒๑ หรือของประธานคณะกรรมการอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๔ หรือไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกหรือคำสั่งของผู้มีอำนาจตามมาตรา ๒๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๕ ผู้ใดทำลาย ย้ายไปเสีย ซ่อนเร้น หรือโอนไปให้แก่บุคคลอื่นซึ่งทรัพย์สินที่ถูกยึดหรืออายัดตามมาตรา ๒๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสี่แสนบาท

ในกรณีผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นนิติบุคคล หากกรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้นได้มีส่วนในการกระทำความผิดของนิติบุคคล ให้กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนนิติบุคคลดังกล่าว ต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งด้วย

มาตรา ๓๖ เจ้าพนักงานผู้ใดมีหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ รู้ข้อมูลของผู้มีหน้าที่เสียภาษี หรือของผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง นำออกแจ้งแก่บุคคลใดหรือทำให้รู้โดยวิธีใด หรือปล่อยปละละเลยให้ข้อมูล

ดังกล่าวรู้ถึงบุคคลที่ไม่มีหน้าที่ต้องรู้ โดยไม่มีอำนาจกระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยต่อเจ้าพนักงานประเมินภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย

มาตรา ๓๓/ ผู้ใด

(๑) โดยรู้อยู่แล้วหรือจงใจยื่นข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) โดยความเท็จ โดยเจตนาละเลย โดยฉ้อโกงหรือใช้อุบายโดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใด หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ หรือ

(๓) แนะนำหรือสนับสนุนให้บุคคลอื่นใดกระทำการตาม (๑) หรือ (๒)

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๔ บรรดาความผิดตามมาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๓/ ให้อธิบดีมีอำนาจเปรียบเทียบได้

ถ้าผู้มีหน้าที่เสียภาษีชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่อธิบดีกำหนดแล้ว มิให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดนั้น

ถ้าอธิบดีเห็นว่าไม่ควรใช้อำนาจเปรียบเทียบ หรือเมื่อเปรียบเทียบแล้วผู้มีหน้าที่เสียภาษีไม่ยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือยอมแล้วแต่ไม่ชำระค่าปรับภายในระยะเวลาที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนด ให้ดำเนินการฟ้องร้องต่อไป และในกรณีนี้ห้ามมิให้ดำเนินการเปรียบเทียบตามกฎหมายอื่นอีก

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การถ่ายโอนทรัพย์สินโดยทางมรดกในปัจจุบันได้รบยกเว้นไม่ต้องเสียภาษี ไม่ว่าทรัพย์สินจะมีจำนวนมากน้อยเพียงใด ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมในสังคม สมควรที่จะจัดเก็บภาษีตามสมควรจากการรับมรดกที่มีมูลค่าจำนวนมากเพื่อนำไปพัฒนาประเทศ และยกระดับการดำรงชีวิตของประชาชนที่ยากไร้ให้ดีขึ้น ทั้งนี้ โดยมีให้กระทบถึงผู้ที่ได้รับมรดกพอสมควรแก่การดำรงชีพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(สำเนา)

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๐)

พ.ศ. ๒๕๕๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เป็นปีที่ ๓๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๐) พ.ศ. ๒๕๕๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน (๑๐) ของมาตรา ๔๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑๐) เงินได้ที่ได้รับการรับมรดก”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๒๖) (๒๗) (๒๘) และ (๒๙) ของมาตรา ๔๒ แห่งประมวลรัษฎากร

“(๒๖) เงินได้จากการโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในอสังหาริมทรัพย์โดยไม่มี ค่าตอบแทนให้แก่บุตรชอบด้วยกฎหมายซึ่งไม่รวมถึงบุตรบุญธรรม เฉพาะเงินได้ในส่วนที่ไม่เกินยี่สิบล้านบาท ตลอดปีภาษีนั้น

(๒๗) เงินได้ที่ได้รับการอุปการะหรือจากการให้โดยเสน่หาจากบุพการี ผู้สืบสันดาน หรือคู่สมรส เฉพาะเงินได้ในส่วนที่ไม่เกินยี่สิบล้านบาทตลอดปีภาษีนั้น

(๒๘) เงินได้ที่ได้รับการอุปการะโดยหน้าที่ธรรมจรรยาหรือจากการให้โดยเสน่หา เนื่องในพิธีหรือตามโอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณี ทั้งนี้ จากบุคคลซึ่งมิใช่บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือ คู่สมรส เฉพาะเงินได้ในส่วนที่ไม่เกินยี่สิบล้านบาทตลอดปีภาษีนั้น

(๒๙) เงินได้ที่ได้รับการให้โดยเสน่หาที่ผู้ให้แสดงเจตนาหรือเห็นได้ว่ามีความประสงค์ ให้ใช้เพื่อประโยชน์ในกิจการศาสนา กิจการศึกษา หรือกิจการสาธารณประโยชน์ ตามหลักเกณฑ์ และ เงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๔/๑) ของมาตรา ๔๘ แห่งประมวลรัษฎากร

“(๔/๑) ผู้มีเงินได้จะเลือกเสียภาษีในอัตราร้อยละ ๕ ของเงินได้ส่วนที่เกินยี่สิบล้านบาท โดยไม่ต้องนำไปรวมคำนวณภาษีตาม (๑) และ (๒) ก็ได้ สำหรับเงินได้ตามมาตรา ๔๐ (๘) ที่เป็นเงินได้จากการโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในอสังหาริมทรัพย์โดยไม่มีค่าตอบแทนให้แก่บุตรชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งไม่รวมถึงบุตรบุญธรรม ที่ไม่ได้รับยกเว้นตามมาตรา ๔๒ (๒๖)”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๖) และ (๗) ของมาตรา ๔๘ แห่งประมวลรัษฎากร

“(๖) ผู้มีเงินได้จะเลือกเสียภาษีในอัตราร้อยละ ๕ ของเงินได้ส่วนที่เกินยี่สิบล้านบาท โดยไม่ต้องนำไปรวมคำนวณภาษีตาม (๑) และ (๒) ก็ได้ สำหรับเงินได้ตามมาตรา ๔๐ (๘) ที่ได้รับจากการอุปการะหรือจากการให้โดยเสน่หาจากบุพการี ผู้สืบสันดาน หรือคู่สมรส ที่ไม่ได้รับยกเว้นตามมาตรา ๔๒ (๒๗)

(๗) ผู้มีเงินได้จะเลือกเสียภาษีในอัตราร้อยละ ๕ ของเงินได้ส่วนที่เกินยี่สิบล้านบาท โดยไม่ต้องนำไปรวมคำนวณภาษีตาม (๑) และ (๒) ก็ได้ สำหรับเงินได้ตามมาตรา ๔๐ (๘) ที่ได้รับจากการอุปการะโดยหน้าที่ธรรมจรรยาหรือจากการให้โดยเสน่หาเนื่องในพิธีหรือตามโอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณี ทั้งนี้ จากบุคคลซึ่งมิใช่บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือคู่สมรส ที่ไม่ได้รับยกเว้นตามมาตรา ๔๒ (๒๘)”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความใน (๖) ของมาตรา ๕๐ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๒๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๖) ในกรณีการโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในอสังหาริมทรัพย์โดยไม่มีค่าตอบแทนให้ถือว่าผู้โอนเป็นผู้จ่ายเงินได้ โดยให้ผู้โอนหักภาษีตามเกณฑ์ใน (๕) เว้นแต่กรณีการโอนให้แก่บุตรชอบด้วยกฎหมายซึ่งไม่รวมถึงบุตรบุญธรรม ให้ผู้โอนหักภาษีไว้ร้อยละ ๕ ของเงินได้เฉพาะในส่วนที่เกินยี่สิบล้านบาท”

มาตรา ๘ การเสียภาษีเงินได้ในส่วนของเงินได้พึงประเมินที่ไม่ได้รับยกเว้นตามมาตรา ๔๒ (๒๖) (๒๗) และ (๒๘) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้คิดเฉพาะเงินได้ที่ได้รับมาภายหลังวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๙ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการตรากฎหมาย เพื่อจัดเก็บภาษีจากการรับมรดก แต่ประมวลรัษฎากรยังมีการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับเงินได้ที่ได้รับจากการอุปการะ โดยหน้าที่ธรรมจรรยาหรือจากการให้โดยเสน่หาเนื่องในพิธี หรือตามโอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณี และเงินได้จากการโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในอสังหาริมทรัพย์โดยไม่มีค่าตอบแทนให้แก่บุตรชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งไม่รวมถึงบุตรบุญธรรม เป็นการไม่สอดคล้องกับการจัดเก็บภาษีการรับมรดก สมควรปรับปรุงบทบัญญัติในการจัดเก็บภาษีสำหรับการให้ในกรณีดังกล่าวให้สอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(สำเนา)

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย
ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการรังวัดเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน หรือพิสูจน์สอบสวน
หรือตรวจสอบเนื้อที่เกี่ยวกับหนังสือรับรองการทำประโยชน์
(ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๘

โดยที่สมควรปรับปรุงค่าใช้จ่ายตามบัญชีค่าใช้จ่ายในการรังวัดทำทะเบียนกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการรังวัดเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน หรือพิสูจน์สอบสวน หรือตรวจสอบเนื้อที่เกี่ยวกับหนังสือรับรองการทำประโยชน์ พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นและสอดคล้องกับภาวะความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ กระทรวงมหาดไทยโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลังจึงออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการรังวัดเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน หรือพิสูจน์สอบสวน หรือตรวจสอบเนื้อที่เกี่ยวกับหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกบัญชีค่าใช้จ่ายตาม แบบ ก. แบบ ข. แบบ ค. และแบบ ง. ทำทะเบียนกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการรังวัดเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน หรือพิสูจน์สอบสวน หรือตรวจสอบเนื้อที่เกี่ยวกับหนังสือรับรองการทำประโยชน์ พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้บัญชีค่าใช้จ่ายตาม แบบ ก. แบบ ข. แบบ ค. และแบบ ง. ทำทะเบียนนี้แทน

ข้อ ๔ ให้จังหวัดออกประกาศกำหนดค่าใช้จ่ายตามระเบียบนี้ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ

ประกาศจังหวัดที่กำหนดค่าใช้จ่ายในการรังวัดเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน หรือพิสูจน์สอบสวน หรือตรวจสอบเนื้อที่เกี่ยวกับหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการรังวัดเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน หรือพิสูจน์สอบสวน หรือตรวจสอบเนื้อที่เกี่ยวกับหนังสือรับรองการทำประโยชน์ พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้ยังคงใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะมีประกาศตามวรรคหนึ่งใช้บังคับ

ประกาศ ณ วันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘

พลเอก อุนพงษ์ เฝ้าจินดา

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

แบบ ก.

บัญชีค่าใช้จ่ายสำหรับการออก การตรวจสอบเนื้อที่ แบ่งแยก และรวมหนังสือรับรองการทำประโยชน์

ลำดับที่	จำนวนเนื้อที่ (ไร่)	เวลาทำการ (วัน)	ค่าพาหนะ		ค่าจ้างคนงานรังวัด			(๑) “ค่าป่วยการ” คนหนึ่งวันละ (บาท)	ค่าใช้จ่ายอื่นๆ (บาท)	(๒) รวมเงิน (บาท)	หมายเหตุ
			วันละ (บาท)	จำนวนเงิน (บาท)	จำนวน (คน)	คนละ (บาท)	จำนวนเงิน (บาท)				
๑	ไม่เกิน ๒๐	๑	๑,๖๐๐	๑,๖๐๐	๒	๔๒๐	๘๔๐	*ไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง	๒๐๐	๒,๖๔๐	หลักเกณฑ์การเพิ่มวันทำการรังวัด ๑. กรณีที่ดินตั้งอยู่ในพื้นที่องค์กรปกครองรูปแบบพิเศษ เช่น กรุงเทพมหานคร/เมืองพัทยา ฯลฯ หรือเทศบาลนคร หรือเทศบาลเมือง หรือที่ส่วนเป็นไม่ขึ้นต้น เช่น สวนผลไม้ สวนปาล์ม สวนยาง ฯลฯ เป็นต้น ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๒. กรณีการรังวัดต้องคำนวณจำกัดเนื้อที่ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๓. กรณีการรังวัดมีที่ดินข้างเคียงมากแปลงใดๆ ซ้ำกันเพียง ๓๐ แปลง หรือเศษเกินกว่า ๑๕ แปลง ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๔. กรณีการรังวัดแบ่งแยกจัดสรร ใดๆ ๘ แปลง หรือเศษเกินกว่า ๔ แปลง ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๕. กรณีมีเหตุข้อ ๑ และ ๒ รวมอยู่ในเรื่องเดียวกัน ให้เพิ่มวันทำการรังวัดได้กรณีใดกรณีหนึ่งเท่านั้น
๒	ไม่เกิน ๕๐	๒	๑,๖๐๐	๓,๒๐๐	๒	๔๒๐	๑,๖๘๐		๒๐๐	๕,๐๘๐	
๓	กรณีเนื้อที่เกินกว่า ๕๐ ไร่ ทุกๆ ๕๐ ไร่ หรือ เศษเกินกว่า ๒๕ ไร่ ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน										

* หมายเหตุ ช่อง “รวมเงิน” ตามตาราง (๒) ยังไม่รวม ช่อง “ค่าป่วยการ” ตามตาราง (๑)

แบบ ข.

บัญชีค่าใช้จ่ายสำหรับการจ้างออกโฉนดที่ดิน แบ่งแยก สอบเขต และรวมโฉนดที่ดิน (โดยวิธีแผนที่ชั้นสอง ทำการรังวัดด้วยโซ่)

ลำดับที่	จำนวนเนื้อที่ (ไร่)	เวลาทำการ (วัน)	ค่าพาหนะ		ค่าจ้างคนงานรังวัด			(๑) “ค่าป่วยการ” คนหนึ่งวันละ (บาท)	ค่าใช้จ่าย อื่นๆ (บาท)	(๒) รวมเงิน (บาท)	หมายเหตุ
			วันละ (บาท)	จำนวนเงิน (บาท)	จำนวน (คน)	คนละ (บาท)	จำนวนเงิน (บาท)				
๑	ไม่เกิน ๕	๑	๑,๖๐๐	๑,๖๐๐	๒	๔๒๐	๘๔๐	*ไม่เกินอัตรา	๒๐๐	๒,๖๔๐	หลักเกณฑ์การเพิ่มวันทำการรังวัด ๑. กรณีที่ดินตั้งอยู่ในพื้นที่องค์กรปกครอง รูปแบบพิเศษ เช่น กรุงเทพมหานคร/ เมืองพัทยา ฯลฯ หรือเทศบาลนคร หรือ เทศบาลเมือง หรือที่สวนเป็นไม้ยืนต้น เช่น สวนผลไม้ สวนปาล์ม สวนยาง ฯลฯ เป็นต้น ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๒. กรณีการรังวัดต้องคำนวณจำกัดเนื้อที่ ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๓. กรณีการรังวัดมีที่ดินข้างเคียงมากแปลง ทุกๆ ซ้ำเพียง ๓๐ แปลง หรือเศษเกินกว่า ๑๕ แปลง ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๔. กรณีการรังวัดแบ่งแยกจัดสรร ทุกๆ ๘ แปลง หรือเศษเกินกว่า ๔ แปลง ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๕. กรณีมีเหตุข้อ ๑ และ ๒ รวมอยู่ในเรื่อง เดียวกัน ให้เพิ่มวันทำการรังวัดได้กรณีใด กรณีหนึ่งเท่านั้น
๒	ไม่เกิน ๑๕	๒	๑,๖๐๐	๓,๒๐๐	๒	๔๒๐	๑,๖๘๐	ที่กำหนดใน	๒๐๐	๕,๐๘๐	
๓	ไม่เกิน ๓๐	๓	๑,๖๐๐	๔,๘๐๐	๒	๔๒๐	๒,๕๒๐	กฎกระทรวง	๒๐๐	๗,๕๒๐	
๔	ไม่เกิน ๕๐	๔	๑,๖๐๐	๖,๔๐๐	๒	๔๒๐	๓,๓๖๐		๒๐๐	๙,๙๖๐	
๕	กรณีเนื้อที่เกินกว่า ๕๐ ไร่ ทุกๆ ๕๐ ไร่ หรือเศษเกินกว่า ๒๕ ไร่ ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน										

* หมายเหตุ ช่อง “รวมเงิน” ตามตาราง (๒) ยังไม่รวม ช่อง “ค่าป่วยการ” ตามตาราง (๑)

แบบ ค.

บัญชีค่าใช้จ่ายสำหรับการรับการจัดซื้อจัดจ้าง (โดยวิธีแบบที่ขึ้นสอง) (โดยวิธีแบบที่ขึ้นสอง) (โดยวิธีแบบที่ขึ้นสอง)

ลำดับที่	จำนวนเนื้อที่ (ไร่)	เวลาทำการ (วัน)	ค่าพาหนะ		ค่าจ้างคนงานรับจ้าง			(๑) “ค่าป่วยการ” คนหนึ่งวันละ (บาท)	ค่าได้จ่าย อื่นๆ (บาท)	(๒) รวมเงิน (บาท)	หมายเหตุ
			วันละ (บาท)	จำนวนเงิน (บาท)	จำนวน (คน)	คนละ (บาท)	จำนวนเงิน (บาท)				
๑	ไม่เกิน ๕	๑	๑,๖๐๐	๑,๖๐๐	๓	๔๒๐	๑,๒๖๐	*ไม่เกินอัตรา ที่กำหนดใน กฎกระทรวง	๒๐๐	๓,๐๖๐	หลักเกณฑ์การเพิ่มวันทำการรับจ้าง ๑. กรณีที่ดินตั้งอยู่ในพื้นที่องค์กรปกครอง รูปแบบพิเศษ เช่น กรุงเทพมหานคร/ เมืองพัทยา ฯลฯ หรือเทศบาลนคร หรือ เทศบาลเมือง หรือที่ส่วนเป็นไม่ขึ้นต้น เช่น สวนผลไม้ สวนปาล์ม สวนยาง ฯลฯ เป็นต้น ให้เพิ่มวันทำการรับจ้าง ๑ วัน ๒. กรณีการรับจ้างต้องคำนวณจากเนื้อที่ ให้เพิ่มวันทำการรับจ้าง ๑ วัน ๓. กรณีการรับจ้างที่มีพื้นที่ขึ้นข้างเคียงมากแปลง ทุกๆ ซ้ำเพียง ๓๐ แปลง หรือเศษเกินกว่า ๑๕ แปลง ให้เพิ่มวันทำการรับจ้าง ๑ วัน ๔. กรณีการรับจ้างแบ่งแยกจัดสรร ทุกๆ ๕ แปลง หรือเศษเกินกว่า ๔ แปลง ให้เพิ่มวันทำการรับจ้าง ๑ วัน ๕. กรณีมีเหตุข้อ ๑ และ ๒ รวมอยู่ในเรื่อง เดียวกัน ให้เพิ่มวันทำการรับจ้างได้ไม่เกินกรณีใด กรณีหนึ่งเท่านั้น
๒	ไม่เกิน ๑๕	๒	๑,๖๐๐	๓,๒๐๐	๓	๔๒๐	๒,๕๒๐		๒๐๐	๕,๙๒๐	
๓	ไม่เกิน ๓๐	๓	๑,๖๐๐	๔,๘๐๐	๓	๔๒๐	๓,๙๘๐		๒๐๐	๔,๑๘๐	
๔	ไม่เกิน ๕๐	๔	๑,๖๐๐	๖,๔๐๐	๓	๔๒๐	๕,๐๘๐		๒๐๐	๖,๒๘๐	
๕	กรณีเนื้อที่เกินกว่า ๕๐ ไร่ ทุกๆ ๕๐ ไร่ หรือ เศษเกินกว่า ๒๕ ไร่ ให้เพิ่มวันทำการรับจ้าง ๑ วัน										

* หมายเหตุ ช่อง “รวมเงิน” ตามตาราง (๒) ยังไม่รวม ช่อง “ค่าป่วยการ” ตามตาราง (๑)

บัญชีค่าใช้จ่ายสำหรับการรังวัดออกโฉนดที่ดิน แบ่งแยก สอเขต และรวมโฉนดที่ดิน (โดยวิธีแผนที่ชั้นหนึ่ง)

ลำดับที่	จำนวนเนื้อที่ (ไร่)	เวลาทำการ (วัน)	ค่าพาหนะ		ค่าจ้างคนงานรังวัด			(๑) “ค่าช่วยการ” คนหนึ่งวันละ (บาท)	ค่าใช้จ่ายอื่นๆ (บาท)	(๒) รวมเงิน (บาท)	หมายเหตุ
			วันละ (บาท)	จำนวน (บาท)	จำนวน (คน)	คนละ (บาท)	จำนวนเงิน (บาท)				
๑	ไม่เกิน ๕	๑	๑,๖๐๐	๑,๖๐๐	๔	๔๒๐	๑,๖๘๐	*ไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง	๒๐๐	๓,๔๘๐	หลักเกณฑ์การเพิ่มวันทำการรังวัด ๑. กรณีที่ดินตั้งอยู่ในพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น กรุงเทพมหานคร/เมืองพัทยา ฯลฯ หรือเทศบาลนคร หรือเทศบาลเมือง หรือที่สวนเป็นมัยต้น เช่น สวนผลไม้ สวนปาล์ม สวนยาง ฯลฯ เป็นต้น ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๒. กรณีการรังวัดต้องคำนวณจำกัดเนื้อที่ ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๓. กรณีการรังวัดมีที่ดินข้างเคียงมากแปลงใดๆ ซ้ำกันถึง ๓๐ แปลง หรือเศษเกินกว่า ๑๕ แปลง ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๔. กรณีการรังวัดแบ่งแยกจัดสรร ทุกๆ ๘ แปลง หรือเศษเกินกว่า ๔ แปลง ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน ๕. กรณีมีเหตุข้อ ๑ และ ๒ รวมอยู่ในเรื่องเดียวกัน ให้เพิ่มวันทำการรังวัดได้กรณีใดกรณีหนึ่งเท่านั้น
๒	ไม่เกิน ๑๕	๒	๑,๖๐๐	๓,๒๐๐	๔	๔๒๐	๓,๖๘๐		๒๐๐	๖,๗๖๐	
๓	ไม่เกิน ๓๐	๓	๑,๖๐๐	๔,๘๐๐	๔	๔๒๐	๕,๐๔๐		๒๐๐	๑๐,๐๔๐	
๔	ไม่เกิน ๕๐	๔	๑,๖๐๐	๖,๔๐๐	๔	๔๒๐	๖,๗๒๐		๒๐๐	๑๓,๓๒๐	
๕	กรณีเนื้อที่เกินกว่า ๕๐ ไร่ หรือ เฉพาะเกินกว่า ๒๕ ไร่ ให้เพิ่มวันทำการรังวัด ๑ วัน										

* หมายเหตุ ช่อง “รวมเงิน” ตามตาราง (๒) ยังไม่รวม ช่อง “ค่าช่วยการ” ตามตาราง (๑)

(สำเนา)

ระเบียบกรมที่ดิน

ว่าด้วยการรับคำขอรังวัด การนัดรังวัด

และการเรียกค่าใช้จ่ายในการรังวัดเฉพาะราย (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๔

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการรับคำขอรังวัด การนัดรังวัด และการเรียกค่าใช้จ่ายในการรังวัดเฉพาะราย พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้สอดคล้องกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการรังวัดเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน หรือพิสูจน์สอบสวน หรือตรวจสอบเนื้อที่เกี่ยวกับหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่ได้ปรับปรุงหลักเกณฑ์การคำนวณค่าใช้จ่ายในการรังวัด ในลักษณะเหมาจ่าย และหลักเกณฑ์การเพิ่มวันทำการรังวัดให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน โดยใช้ เนื้อที่แปลงที่ขอรังวัดเป็นเกณฑ์กำหนดวันทำการรังวัดเพื่อคำนวณค่าใช้จ่าย กรมที่ดินจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการรับคำขอรังวัด การนัดรังวัด และการเรียกค่าใช้จ่ายในการรังวัดเฉพาะราย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๒ ของระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการรับคำขอรังวัด การนัดรังวัด และการเรียกค่าใช้จ่ายในการรังวัดเฉพาะราย พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑๒ ค่าใช้จ่ายในการรังวัดให้เรียกในลักษณะเหมาจ่ายตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการรังวัดเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน หรือพิสูจน์สอบสวน หรือตรวจสอบเนื้อที่เกี่ยวกับหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ และระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการรับจ่ายเงินค่าใช้จ่าย (เงินมัดจำรังวัด) ในการรังวัดเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน หรือพิสูจน์สอบสวน หรือตรวจสอบเนื้อที่เกี่ยวกับหนังสือรับรองการทำประโยชน์ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่จะมีแก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งในการเรียกค่าใช้จ่ายให้พิจารณาจาก ประกาศจังหวัด โดยใช้เนื้อที่แปลงที่ขอรังวัดเป็นเกณฑ์ และให้หัวหน้าฝ่ายรังวัดหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย เป็นลายลักษณ์อักษรนัดทำการรังวัด สอบสวนผู้ขอรังวัดเกี่ยวกับตำแหน่งและสภาพที่ดินในขณะยื่นคำขอ หากมีเหตุต้องเพิ่มวันทำการรังวัดให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์การเพิ่มวันทำการรังวัดในบัญชีท้ายระเบียบฯ โดยระบุเหตุผลให้ปรากฏในใบนัดรังวัด (ท.ด. ๒ ก) ทำการบันทึกต่อจากข้อความ “สภาพที่ดินขณะขอทำการรังวัด...” พร้อมชี้แจงค่าใช้จ่ายในการรังวัดให้ผู้ขอทราบ ไม่ต้องขออนุมัติเพิ่มวันทำการรังวัดจาก เจ้าพนักงานที่ดิน ทั้งนี้ การกำหนดค่าใช้จ่ายในการรังวัดดังกล่าว ให้คำนึงถึงผลกระทบกับประชาชนที่จะได้รับหากกำหนดค่าใช้จ่ายที่สูงเกินความจำเป็นด้วย”

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๔ ของระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการรับคำขอรังวัด การนัดรังวัด และการเรียกค่าใช้จ่ายในการรังวัดเฉพาะราย พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑๘ คำขอรังวัดที่ยื่นไว้ก่อนวันที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการรังวัดเกี่ยวกับโฉนดที่ดิน หรือพิสูจน์สอบสวน หรือตรวจสอบเนื้อที่เกี่ยวกับหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ มีผลใช้บังคับ ให้ปฏิบัติตามระเบียบและแนวทางที่วางไว้เดิม ทั้งนี้ ไม่ว่าคำขอนั้นจะมีความจำเป็นต้องเรียกค่าใช้จ่ายในการรังวัดเพิ่มในภายหลัง เช่น การรังวัดมีเหตุขัดข้องและงัดรังวัดไว้เป็นต้น”

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ศิริพงษ์ ห่านตระกูล

อธิบดีกรมที่ดิน

กล้วยไข่เลื่องชื่อ ลือเลื่อง ถ้ำผา ถิ่นปลาน้ำจืด
ยาวยัดแก่งขว่นล่อง แดนขว่นมอญ ‘ละอ่น’ งาม

อำเภอละอ่น จังหวัดระนอง

‘ละอ่น’ ชื่อลือมา ช้านานแล้ว
พิลาศล้ำ เลิศล้ำ เลื่องลือชา
มี ‘กล้วยไข่ เลื่องชื่อ’ ให้รสหวาน
ดินกำหนด รสชาติ จนลือนาม

ทิวพนา ป่าเขา ที่โอบล้อม
สูงเทียมเมฆ เสียดฟ้า โอบภารา
มีน้ำตก มีถ้ำ หินงอกย้อย
ได้ท่องเที่ยว ถ้ำผา ชมหินงาม

ในสายธาร ผ่านไหล จากภูเขา
เป็น ‘ถิ่นปลา น้ำจืด’ ให้ชมเขย
ว่ายแหวนน้ำ เรียงราย มากสลอน
แดนดินงาม จนเกิน พรรณนา

สายธาร ‘ยาวยัด แก่งขว่นล่อง’
ธรรมชาติ กำหนดงาม ลือระทม
เมืองละอ่น มีลำธาร ขว่นให้ล่อ
ได้ล่องแก่ง ‘ละอ่น’ อนึ่งดงาม

มองพักพิง ยอดภูผา รโหฐาน
‘แดนขว่นมอญ ละอ่นงาม’ ที่ชวนเยือน
พอพลบค่ำ นำชม แสงหิ่งห้อย
เมืองละอ่น มีดี ให้ชมเขย

รวมเป็นคำ ประจำเมือง ที่สุดสวย
แนวขนเขา เสียดฟ้า รอบภารา
ในสายธาร เป็น ‘ถิ่น ปลาน้ำจืด’
‘แดนขว่นมอญ ละอ่น ทั้งดงาม’

เหมือนดวงแก้ว จดวาง กลางภูผา

แนวพนา ป่าเขา ที่สดงาม

แม้ใครผ่าน พานพบ เป็นต้องถาม

หวานเลิศตามธรรมชาติ รสโอชา

เป็นเหมือนบ่อมน้ำ กำแพง ขะง่อนผา

ชน ‘ลือเลื่อง ถ้ำ ผา’ ดินแดนงาม

ที่อ่อนช้อย ขว่นให้ ผ่องชนถาม

สุขเมื่อยาม ท่องไป ไม่ลืมเลย

สุขไม่เบา ขว่นอาบ เกินเฉลย

ไม่ละเลย ได้เคล้า กับฝูงปลา

ไม่ขาดตอน ชื่นชม สุดบรรชา

หลากหลาย ธิปไตย มากมาย รอให้ชม

เชิญเที่ยวท่อง ท่องธาร ที่เหมาะสม

ได้สุขสม เมื่อล่อง แก่งน้ำงาม

ไม่เป็นรอง ถิ่นใด ในสยาม

สุขเกินความ คาดฝัน เมื่อวันเยือน

เมฆลอยผ่าน หมอกม่าน ก็ลอยเลื่อน

จะติดเตือน ต้องใจ ไม่ลืมเลย

ตอนบ่ายคล้อย อาบน้ำแร่ ลิ้มเพิกเฉย

วันล่องเลย ยังรอ ให้ที่คืนา

‘กล้วยไข่ เลื่องชื่อ’ นานนักหนา

จน ‘ลือเลื่อง ถ้ำผา’ ที่แสนงาม

ที่ ‘ยาวยัด แก่งขว่นล่อง’ ให้ชวนถาม

ให้ติดตาม เมื่อไป เมืองระนอง

สถิตย์ อรรถธรรม ช่อมูล

เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอละอ่น

สัสมาย หนูช่วย ผู้ประพันธ์

18 ชายหาดแปลกที่สุดในโลก

1. ชายหาดสุดระทึก Maho Beach–Saint Martin

ชายหาดมาโฮ หาดสุดเลี้ยวบนเกาะเซนต์มาร์ติน ในประเทศเนเธอร์แลนด์ ชายหาดอันโด่งดังที่สร้างความตื่นเต้นให้กับนักท่องเที่ยวที่มารอชมเครื่องบินลำโต บินโฉบเฉี่ยวอยู่เหนือศีรษะให้นักท่องเที่ยวระทึกเป็นระยะๆ เหตุเพราะชายหาดมีอาณาเขตติดกับสนามบิน St Maarten ดังนั้นระหว่างวิ่งร่าอยู่ริมหาดจะมีเครื่องบินโฉบเฉี่ยวอยู่เหนือศีรษะคุณ ให้ระทึกเป็นระยะๆ นั่นเอง

หาด Maho Beach ณ St. Maarten อยู่ท้ายสนามบิน Princess Juliana Int. Airport โดยเป็นสนามบิน ที่มีสถิติการใช้งานขึ้นลงของเครื่องบินแต่ละวันมากเป็นอันดับที่ 2 ของแถบแคริบเบียนตะวันออก และชื่อของสนามบินนี้ ตั้งขึ้นตามพระนามของสมเด็จพระมารดา Juliana ของพระราชินีองค์ปัจจุบันของเนเธอร์แลนด์ตั้งแต่สมัยพระองค์ยังทรงเป็นเจ้าหญิงอยู่ หาดมาโฮนี้เป็นหาดที่มีชื่อเสียงมากหาดหนึ่งในโลก สำหรับการมาคอยเฝ้าดูเครื่องบินขึ้นลงแบบมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ได้จริงของบรรดาเหล่าคนรักเครื่องบิน

2. ชายหาดเปลือกหอย Shell Beach – Shark Bay, Australia

ชายหาดเปลือกหอยอยู่ในอ่าวชาร์ก (Shark Bay) ประเทศออสเตรเลีย ชื่อ Shell Beach มาจากการที่มีเปลือกหอยเล็กๆ ปกคลุมอยู่เต็มหาด ด้วยเพราะน้ำทะเลมีความเค็มสูง ประกอบกับสภาพภูมิอากาศและพื้นที่เหมาะที่ประชากรหอยจะขึ้นมาอาศัยอยู่ ตื่นตาเปลือกหอยสีขาวนับล้านที่ “เชลล์ บีช” เวสเทิร์นออสเตรเลีย หากคุณมีโอกาสมาเยือน รัฐเวสเทิร์นออสเตรเลีย (Western Australia) ประเทศออสเตรเลีย (Australia) ขอแนะนำว่าคุณต้องไม่พลาดไปเยือน “เชลล์ บีช” (Shell Beach) อีกหนึ่งชายหาดที่มีชื่อเสียงของ “ชาร์คเบย์” (Shark Bay) หรือ ที่เราเรียกกันว่า “อ่าวฉลาม” อ่าวที่ตั้งอยู่ที่ปลายสุดด้านตะวันตกของทวีปออสเตรเลีย นอกจากนี้แล้วอ่าวฉลามยังเป็นถิ่นของสัตว์เลื้อยลูกด้วยนมที่ใกล้สูญพันธุ์ 5 ชนิด อีกทั้งยังเป็นแหล่งหญ้าทะเลที่กว้างใหญ่ นับว่าใหญ่ที่สุดและอุดมสมบูรณ์ที่สุดในโลก ซึ่งต่อมามองค์การยูเนสโก (Unesco) ได้ประกาศให้อ่าวแห่งนี้เป็นมรดกโลก ในปี 1991

ชายหาดเชลล์ บีช นั้นอยู่ห่างจากเมืองเดนแฮม (Denham) เมืองในรัฐเวสเทิร์น ออสเตรเลีย ไปทางตะวันออกเฉียงใต้ประมาณ 45 กิโลเมตร ความโดดเด่นของเชลล์บีชคงหนีไม่พ้นหาดทรายเปลือกหอยสีขาวดั่งหิมะขนานไปกับน้ำทะเลสีฟ้าครามของมหาสมุทรอันกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา ซึ่งหอยส่วนใหญ่ มักตายตามธรรมชาติแล้ว ถูกลำน้ำพัดมาเกยชายฝั่งซึ่งใช้เวลานานหลายพันปี

3. ชายหาดแก้ว Glass beach – California, America

ชายหาดแก้วแห่งนี้ เดิมทีเป็นที่ทิ้งขยะของรัฐแคลิฟอร์เนีย หลายสิบปีผ่านไป ขยะที่เป็นเศษแก้ว ถูกคลื่นซัดสาดหายไปจนกลายเป็นชายหาดแสนสวยอย่างน่าอัศจรรย์ หากคุณเป็นนักท่องเที่ยวอีกคนหนึ่งคนที่มีโอกาสมาเยือนรัฐแคลิฟอร์เนีย (California) รัฐที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา (United States of America) ขอแนะนำว่าคุณต้องไม่พลาดโอกาสไปเยือน “กลาส บีช” (Glass Beach) หรือที่รู้จักกันอีกชื่อว่า “หาดทรายแก้ว” ชายหาดที่ถือว่าเป็นอีกหนึ่งไฮไลท์ท่องเที่ยวที่ตั้งอยู่ในเขตอุทยานแมคเคอริคเซอร์ (MacKerricher State Park) ใกล้ๆ กับเมืองฟอร์ตบรากก์ (Fort Bragg) ในเมนโดซิโน เคาน์ตี (Mendocino County)

กลาส บีช หรือ หาดทรายแก้ว เป็นอีกหนึ่งชายหาดที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ แต่สิ่งที่พิเศษของชายหาดคือ หินหลากสีอันที่มีความสวยงามราวกับอัญมณี ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นจากฝีมือของมนุษย์ทั้งนั้น เนื่องจากว่า ในอดีตชายหาดแห่งนี้ถูกใช้เป็นที่มนุษย์นำขยะจำพวกแก้ว เครื่องใช้ไฟฟ้า หรือแม้แตรถยนต์มาทิ้งยังบริเวณชายหาดเป็นจำนวนมาก และเมื่อเวลาผ่านไปหลายทศวรรษเศษขยะดังที่กล่าวได้ถูกคลื่นและน้ำทะเลซัดสาดและกัดเซาะจนเหลือเพียงหินแก้วกรวดมนสวยงามดังเช่นในปัจจุบันนี้ ต่อมาในปี 1998 กลาส บีช ได้รับการดูแลโดยอุทยานแมคเคอริคเซอร์ ชายหาดอัญมณีแห่งนี้จึงได้รับการอนุรักษ์และห้ามมิให้นักท่องเที่ยวเก็บเอาหินแก้วบริเวณชายหาดกลับไปอย่างเด็ดขาด

4. ชายหาดสีชมพู Pink Sand Beach – Bahamas

หาดทรายสีชมพูนี้อยู่ในประเทศบาฮามาส สีชมพูนวลดังผลท่อนี้แท้จริงคือเปลือกหอยสีชมพูที่แตกละเอียด เมื่อต้องแสงแดดตอนเที่ยงก็ระยิบระยับ ยามพระอาทิตย์ตกดินลับขอบฟ้าก็ยังขับสีชมพูบนผืนหาดให้ชัดเจน “หาดทรายสีชมพู” บนเกาะฮาร์เบอร์ (Pink sand beach at Harbour Island) หาดสวยบนเกาะเล็กๆ ในประเทศบาฮามาส (Bahamas) เหมาะแก่การสร้างบรรยากาศโรแมนติกให้คู่รักจริงๆ เกาะที่มีความยาวเพียง 5.6 กิโลเมตร และกว้างเพียง 2.4 กิโลเมตร สาเหตุที่ทำให้เกาะแห่งนี้เป็นที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงเพราะมีชายหาดทรายเป็นสีชมพูทอดตัวเป็นแนวยาวตามชายฝั่งด้านตะวันออกของเกาะนั่นเอง เกาะฮาร์เบอร์นับเป็นเกาะที่มีชายหาดสวยและดีที่สุดที่สุดในทะเลแคริบเบียนอีกด้วย

หลายคนคงสงสัยว่า เหตุใดหาดทรายบนเกาะแห่งนี้ถึงได้เป็นสีชมพู? สาเหตุที่ทำให้ชายหาดมีสีชมพูเป็นเพราะมีสัตว์น้ำเซลล์เดียวที่ไม่มีกระดูกสันหลังประเภทแพลงตอน ฟอรัมมินิเฟอร่า (foraminifera) อยู่บริเวณรอบเกาะจำนวนมาก ในเปลือกของแพลงตอนมีแคลเซียมคาร์บอเนต จึงทำให้เป็นสีชมพูแดง เมื่อแพลงตอนตาย เปลือกของแพลงตอนจะถูกคลื่นพัดขึ้นฝั่ง ปะปนกับทรายขาวจึงทำให้ดูเป็นสีชมพู เกาะฮาร์เบอร์ กลายเป็นจุดหมายปลายทางยอดนิยม ช่วงพักร้อนของนักท่องเที่ยวชาวอเมริกันนอกจากเกาะในประเทศบาฮามาส ยังมีเปอร์โตริโก เบอร์มิวดา บาร์บาโดส ฟิลิปปินส์ และสก็อตแลนด์ ที่มีหาดสีชมพูสาเหตุเช่นเดียวกันกับเกาะฮาเบอร์

5. หาดทรายสีดำ Punaluu Black Sand Beach – Hawaii

หาดทรายสีดำ Punaluu Beach ตั้งอยู่บน Big Island ของฮาวาย ชายหาดที่ล้อมรอบด้วยทรายสีดำที่เกิดจากลาวาที่ไหลทะลักลงสู่ทะเลและเย็นตัวลงจากภูเขาไฟในมหาสมุทร ที่หาดนี้คุณสามารถพบเต่า Hawksbill หรือ Green sea turtles แม้ว่าทรายสีดำที่หาดนี้จะสวยงาม แต่การนำทรายออกมาก็เป็นเรื่องที่ผิดกฎหมาย

6. ชายหาดหาดทรายสีเขียว (Green sand beach) – Hawaii

หาดทรายสีเขียวบนเกาะฮาวาย สีเขียวที่เห็นนั้นเป็นผลึกของหินโอลิวีน (Olivine) หรือแร่ของหินเพริโดไทต์ที่ผสมอยู่ในพื้นทรายหาดปาปาโกเลีย หาดทรายสีเขียว เป็นหาดที่ฮาวาย สหรัฐอเมริกา ตัวหาดเป็นลักษณะคล้ายจันทร์เสี้ยวแล้วก็ไม่ได้เดินทางไปง่ายๆ ด้วย ต้องเดินเท้าหรือไม่ก็รถโฟร์วีลเท่านั้น อีกทั้งยังต้องเลาะไปตามหน้าผา ที่สำคัญอากาศร้อนระยะทางกว่าจะเดินทางไปถึงราว 4 กิโลเมตร

สาเหตุที่หาดทรายที่นี่เป็นสีเขียว สืบเนื่องมาจากเมื่อราว 49,000 ปี ก่อนภูเขาไฟ ปูมาฮาน่า ได้ระเบิดขึ้นและถือเป็นการระเบิดครั้งสุดท้ายของภูเขาไฟลูกนี้ สีเขียวเหล่านี้เป็นผลพวงจากเถ้าลาวาที่ ปูมาฮาน่า พ่นออกมาจากใต้พิภพ มันคือแร่โอลิวีน (Olivine) หรือแร่ของหินเพริโดไทต์ที่ผสมอยู่ในพื้นทราย แร่นี้มีชื่อขนานนามกันอีกหนึ่งชื่อว่า “เพชรแห่งฮาวาย” แต่ก็ไม่ใช่ว่าลาวาไหลลงมาแล้วจะมีเจ้าเกล็ดผลึกแร่โอลิวีน โปรยปรายดังสายฝนจากฟ้าสู่ดินมาเลยนะ ลาวาเมื่อไหลลงมาก็ต้องรอให้เย็นตัวลง เมื่อเย็นแล้วก็ต้องรอเวลาผ่านร้อน ผ่านหนาว ผ่านคลื่นซัดซาดครืนๆ เป็นระยะเวลาอีกสักพัก ไปๆ มาๆ คลื่นก็พัดแร่โอลิวีนมาสะสมมากขึ้นๆ ที่หาดแห่งนี้

7. ชายหาดขาวที่สุดในโลก Hyams Beach – Australia

ชายหาดทางตะวันออกของออสเตรเลีย ซึ่งได้รับการบันทึกลงใน Guinness Book ว่าเป็นชายหาดที่ขาวที่สุดในโลก ด้วยเม็ดทรายละเอียดเนียนดั่งผงแป้ง เดินเล่นสุดนุ่มเท้า จึงทำให้ชายหาดแห่งนี้มีชื่อเสียงและนำไปเยือนสำหรับนักท่องเที่ยวตั้งอยู่ทางตะวันออกของออสเตรเลีย

และได้รับการการันตีบันทึกจากกินเนสบุ๊ค ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น “ หาดทรายที่ขาวที่สุดในโลก ”

8. ชายหาดซากโบราณ Tulum Beach – Mexico

ชายหาดตุลุมบนคาบสมุทรยูคาทาน (Yucatan Peninsula) ประเทศเม็กซิโก กวักมือเรียกนักท่องเที่ยวได้ด้วย ซากปรักหักพังของชาวมาयाโบราณที่ทำให้หาดแห่งนี้มีชื่อเสียงยิ่งนัก ชายหาดตุลุมเป็นชายหาดที่ทอดตัวยาวขนานไปกับซากปราสาทอารยธรรมอันเก่าแก่ของชาวมายัน ตั้งอยู่ที่เมืองตุลุม (Tulum) อีกหนึ่งเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในรัฐกินตานาโร (Quintana Roo) รัฐที่ตั้งอยู่ทางตะวันออกของคาบสมุทรยูคาทาน (Yucatan Peninsula) โดยในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 13 – 15 เมืองตุลุมนั้นมีความเจริญรุ่งเรืองมาก และในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 16 เมืองก็ถูกทิ้งร้างไปจนกระทั่งกลายเป็นซากเมืองโบราณมาจนถึงปัจจุบันนี้

9. ชายหาดที่ยาวที่สุดในโลก Coxbazar beach – Bangladesh

ชายหาดที่ได้รับการขนานนามว่ายาวที่สุดในโลกด้วยความยาว 120 กิโลเมตร ส่วนลำดับที่ 2 คือ หาดคุจูคุรฮามะ ของประเทศญี่ปุ่นที่มีความยาว 60 กิโลเมตร

10. ชายหาดแพนกวินว่ายน้ำ Boulders beach – South Africa

ชายหาดแห่งนี้ที่บ้านของแพนกวินแอฟริกา เราจะได้เห็นแพนกวินเดินเล่นอยู่หาดบ้างก็ลงไปว่ายน้ำเล่นได้คลีน ดูเพลิดเพลินทีเดียว

11. ชายหาดแมวน้ำ Childrens pool beach – America

หาดทรายขาวธรรมชาติในซานดีเอโก ที่เจ้าแมวน้ำอ่างจ้องเต็มพื้นที่แล้ว คนไม่มีสิทธิ์เข้ามาจะ

12. ชายหาดรถวิ่งได้ Chirihama-Nagisa drive way – Japan

ปกติชายหาดมีไว้สำหรับให้คนได้ทำกิจกรรมความเพลิดเพลินต่างๆ ในยามมาเที่ยวทะเล โดยไม่มีรถหรือยานพาหนะใดๆ เข้ามาได้ แต่สำหรับที่จิริฮามะ เราสามารถขับรถยนต์, ซี่มอเตอร์ไซด์ เข้าไปชมวิวยสวยๆ ได้ บางทีอาจมีรถบัสคันใหญ่ผ่านเข้ามาด้วย

13. ชายหาดออนเซ็น Hot water beach – Newzealand

ชายหาดบนเกาะทางเหนือของนิวซีแลนด์ ยิ่งในช่วงเวลาน้ำลง ผู้คนจะมารวมตัวกันมากมาย และชุดหลุมหาดทรายให้เป็นสปาส่วนตัว

14. หาดโขดหิน Moeraki Boulders Beach – Newzealand

ชายหาดที่เต็มไปด้วยโขดหินกลมๆ ที่บางก้อนใหญ่และหนักถึง 3 ตันเลยทีเดียว Moeraki Boulders ก้อนหินทรงกลมขนาดใหญ่ เส้นผ่าศูนย์กลางตั้งแต่ครึ่งเมตรถึงสองเมตรเศษนี้ รูปร่างหน้าตาคล้ายกับไซโดโนเสาร์ พบกระจัดกระจายตามชายหาด Koekohe ประเทศนิวซีแลนด์ ก้อนหินเหล่านี้ได้รับการสงวนป้องกันและคุ้มครองทางวิทยาศาสตร์ รูปร่างไซโดโนเสาร์นี้เกิดจากคลื่นที่กัดเซาะผาหินชายฝั่งถล่มลงบนชายหาด และถูกคลื่นกัดเซาะเป็นเวลานาน จากการเอกรีย์และมองผ่านกล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนพบว่าหินเหล่านี้มีองค์ประกอบด้วย โคลน ตะกอนดินละเอียด และดินเหนียว ยึดเกาะกันด้วย แคลไซต์

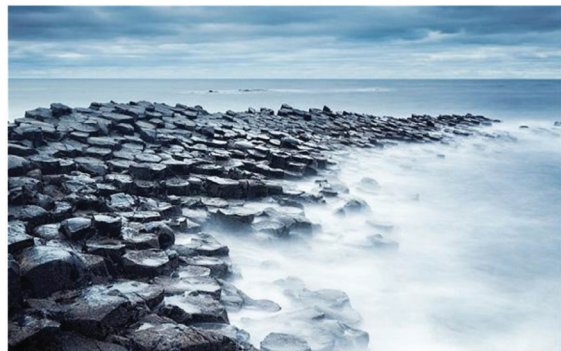
จากตำนานท้องถิ่นของชนเผ่าเมาลี (Maori) อธิบายถึงก้อนหิน เป็นซากของตะกร้าใส่ปลาไหลที่ถูกซัดขึ้นชายฝั่งหลังจากการล่มของเรือใบแคนนูขนาดใหญ่ที่ชื่อว่า “อาไร-ที-อูรู” ตำนานบอกว่าสันดอนหินที่ขยายออกสู่ทะเลเป็นซากของเรือโบราณนี้ และหินแหลมที่ใกล้เคียงกับเรือว่าเป็นร่างของกัปตันเรือใบแคนนู ชายหาดและโขดหินในอดีตมีจำนวนมากกว่าปัจจุบันจากภาพหลักฐานที่เก็บไว้ในห้องสมุดอเล็กซานเดอร์ เทรินบูล เมื่อปี 1850 เป็นบทความที่เป็นที่นิยมมากช่วงเวลานั้นปัจจุบันเป็นสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมของนิวซีแลนด์

15. ชายหาดและทะเลที่เล็กที่สุดในโลก Playa de Gulpiyuri beach – Spain

วิวที่เห็นอยู่นี้อยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้าที่มีระยะทางห่างจากชายฝั่ง 100 เมตร นี่ไม่ใช่ทะเลสาบ หากแต่น้ำเค็ม เป็นทะเลจริงๆ ถ้าแคบๆ ที่เชื่อมต่อกับทะเลสามารถดูน้ำทะเลเข้าไปได้

16. ชายหาดที่เต็มไปด้วยเสาหิน Giants Causeway Beach, Ireland

Giants Causeway Beach นี้เป็นชายหาดที่เต็มไปด้วยเสาหินกว่า 40,000 แท่ง และยังได้รับการประกาศเป็นมรดกโลกโดยยูเนสโกในปี 1986 บนชายฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของไอร์แลนด์เหนืออีกด้วย ใครที่อยากไปเที่ยวที่นี่ต้องระวังหินที่มขากันสักหน่อย

17. ชายหาดในถ้ำ Cave Beach in Algarve, Portugal

นี่คือความสวยงามของถ้ำทะเลในโปรตุเกส เป็นอีกชายหาดหนึ่งที่ได้มาซึลล์ๆ เบาๆ ชมความสวยงามของทะเลโปรตุเกส

18. ชายหาดธารน้ำแข็งเย็นสุดขั้ว Jokulsarlon, Iceland

โจกุลซาลอน เป็นทะเลสาบธารน้ำแข็งที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไอซ์แลนด์อยู่ระหว่างอุทยานแห่งชาติสเคฟตาลเฟลล์ (Skeftafell National Park) และเมืองฮอฟน์ (Höfn) นักท่องเที่ยวที่เข้าไปเที่ยวที่นี่จะเห็นน้ำแข็งก้อนใหญ่ๆ ที่ละลายลงมาจากภูเขาน้ำแข็งด้านบน และไหลลงสู่ทะเล

56 กลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศไทย

1. กลุ่มชาติพันธุ์ฮั่น Han 汉族

กลุ่มชาติพันธุ์ฮั่นถือว่าเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศจีนและในโลกประกอบด้วยประชากร 1,230,117,207 คนในจีนและในไต้หวัน ชาวฮั่นถือเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ของหลายประเทศประกอบด้วย 92% ของประชากรจีน 98% ของประชากรไต้หวัน 72% ของประชากรสิงคโปร์ และ 20% ของประชากรโลก นอกจากนี้ยังมีชาวฮั่นอีกหลายสิบล้านคนที่เป็นชนกลุ่มน้อยในอีกหลายประเทศทั่วโลก ชาวฮั่นสืบเชื้อสายมาจากชาวหัวเซี่ย ในแถบลุ่มน้ำฮวงโห และถือเป็นต้นกำเนิดอารยธรรมจีน

2. กลุ่มชาติพันธุ์จ้วง Zhuang 壮族

กลุ่มชาติพันธุ์จ้วงถือเป็นชนกลุ่มน้อยที่ใหญ่ที่สุดในประเทศจีน มีประชากร 16,178,811 คน ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในดินแดนปกครองตนเองกวางสีจ้วง และบางส่วนในหยุนหนาน กวางตุ้ง กุ้ยโจว หูหนาน และเวียดนามเหนือ ชาวจ้วงเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากชาว ไปเยว่ หรือชาวเยว่ร้อยละเก้าในอดีต ภาษาจ้วงจัดอยู่ในกลุ่มภาษา ไท กระได

3. กลุ่มชาติพันธุ์แมนจู Manchu 满族

กลุ่มชาติพันธุ์แมนจูถือเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ใหญ่อีกกลุ่มหนึ่ง มีประชากร 10,682,263 คน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีนที่เรียกว่าแมนจูเรีย ประกอบด้วยมณฑลจี๋หลิน เหลียวหนิงและเฮยหลงเจียง ชาวแมนจูถือเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ในอดีต เคยมีอาณาจักรต้าจิน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีนและเป็นผู้ก่อตั้งราชวงศ์ชิงของจีน เนื่องจากว่าชาวแมนจูได้เข้ามาปกครองประเทศจีนในสมัยราชวงศ์ชิงจนถึงช่วงการปฏิวัติซินไฮ่ ทำให้ชาวแมนจูได้ยอมรับวัฒนธรรมของชาวจีนและได้หลอมรวมกับชาวจีนและพูดภาษาจีน จนในปัจจุบันภาษาของชาวแมนจูใกล้สูญสูญเหลือคนพูดได้เพียงผู้สูงอายุในชนบทภาคเหนือของจีนและเหล่าผู้สนใจศึกษาเท่านั้น ชาวแมนจูเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีมาตรฐานการดำรงชีวิตที่ดีที่สุดในประเทศจีนตามการสำรวจและเปรียบเทียบกับกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ

4. กลุ่มชาติพันธุ์ฮุย Hui 回族

กลุ่มชาติพันธุ์ฮุยเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่น่าสนใจเพราะเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่แยกออกมาโดยใช้หลักเกณฑ์ของศาสนา ไม่ใช่เชื้อชาติหรือภาษาเหมือนกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ชาวฮุยประกอบด้วยชาวมุสลิมทั้งหมดในประเทศจีน ที่ไม่ได้รวมอยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์มุสลิมอื่นๆ ในจำนวนนี้รวมทั้งชาวมุสลิมในไต้หวัน ชาวมุสลิมเป่ และมุสลิมทิเบต ประกอบด้วยประชากรทั้งหมด 9,816,802 คนส่วนมากอาศัยอยู่ในดินแดนปกครองตนเองมณฑลหนิงเซีย กานซู ซิงไห่และซินเกียง นอกจากนี้ชาวฮุยกระจายอยู่ทั่วประเทศในปักกิ่ง หนานหนาน และที่อื่นๆ ชาวฮุยพูดภาษาจีนและมีวัฒนธรรมใกล้เคียงกับชาวจีนเพียงแต่บางอย่างที่ปรับเปลี่ยนตามข้อบังคับของศาสนาอิสลาม

5. กลุ่มชาติพันธุ์ม้ง Miao 苗族

กลุ่มชาติพันธุ์ม้ง หรือชาวเขาเผ่าม้ง แม้ว ในประเทศไทย ชาวม้งในประเทศจีนมีประชากรทั้งหมด 8,940,116 คน เกือบครึ่งหนึ่งอาศัยอยู่ในมณฑลกุ้ยโจวและที่เหลียวในมณฑลหยุนหนาน หูหนาน เสฉวน กวางสี หูเป่ย์และไห่หนาน และยังมีชาวม้งหรือแม้วอีกกว่าหนึ่งล้านห้าแสนคนในประเทศไทย ลาว เวียดนาม และผลจากสงครามทำให้มีชุมชนม้งกลุ่มใหญ่ในสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศสและออสเตรเลีย ชาวม้งพูดภาษาในตระกูลม้งย้า เย้า ชาวม้งมีความโดดเด่นที่เครื่องแต่งกายและแคนอันเป็นเครื่องดนตรีประจำเผ่า

6. กลุ่มชาติพันธุ์อุยกูร์ Uyghurs 维吾尔族

กลุ่มชาติพันธุ์อุยกูร์เป็นชาวมุสลิมกลุ่มใหญ่ในภาคตะวันตกของจีน มีประชากรทั้งสิ้น 8,399,393 จากประชากรชาวอุยกูร์ 11 ล้านคนทั่วโลกและเป็นชนกลุ่มใหญ่ในเขตปกครองตนเองมณฑลซินเจียง หรือซินเจียง นอกจากนี้ยังมีชาวอุยกูร์ในเอเชียกลางและชุมชนชาวอุยกูร์ในเมืองใหญ่ๆ ทั่วโลกเช่น ปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ ซิดนีย์ วอชิงตัน โตเกียว อิสตันบูลและมิวนิค ชาวอุยกูร์นับถือศาสนาอิสลามนิกายซุนหนี่และซูฟี ส่วนภาษาอุยกูร์เป็นภาษาหนึ่งในตระกูลอัลตาอิก เนื่องจากศาสนาและวัฒนธรรมที่แตกต่างจากชาวจีนทำให้บางครั้งเกิดการกระทบกระทั่งกับชาวจีนและมีการเรียกร้องเอกราชในนามของเตอร์กิสถานตะวันออก

7. กลุ่มชาติพันธุ์จื๋อ Tujia 土家族

กลุ่มชาติพันธุ์จื๋อประกอบไปด้วยประชากร 8,028,133 คนอาศัยอยู่ในเขตภูเขาสูงหลังพรมแดนระหว่างมณฑลหูหนาน หูเป่ย์ กุ้ยโจวและเทศบาลนครฉงชิ่ง ชาวทู่เจี๋ยสืบเชื้อสายมาจากชาวปาโบราณที่ก่อตั้งอาณาจักรปา ในเขตนครฉงชิ่งเมื่อ 2,500 ปีที่แล้ว และอาณาจักรปาดังกล่าวก็ถูกทำลายลงโดยอาณาจักรวรดิฉิน ชาวทู่เจี๋ยมีภาษาเป็นของตนเองแต่มีคนพูดได้แค่ประมาณ 70,000 คนจากประชากรทั้งหมด 8 ล้านคน ชาวทู่เจี๋ยส่วนมากสื่อสารด้วยภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นและวัยรุ่นก็นิยมพูดภาษาจีนมากกว่าภาษาทู่เจี๋ยเอง ชาวทู่เจี๋ยมีชื่อเสียงในเรื่องการร้องเพลง และการเต้น

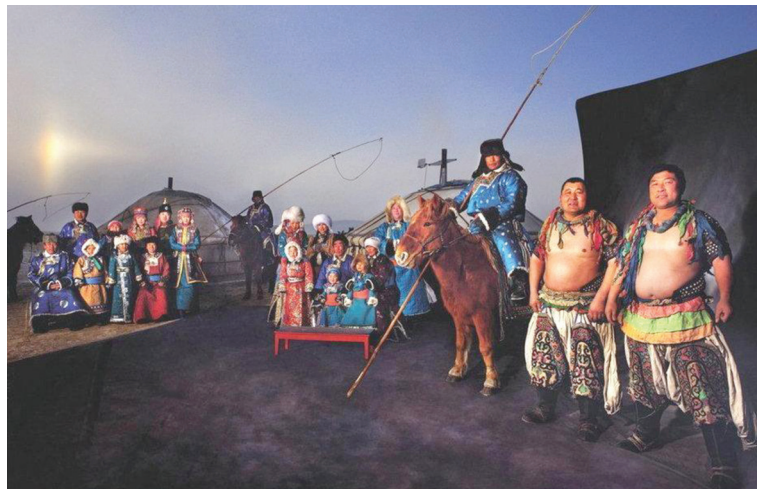
8. กลุ่มชาติพันธุ์ยี่ Yi 彝族

กลุ่มชาติพันธุ์ยี่มีประชากร 7,762,286 คน 4.5 ล้านคนอาศัยอยู่ในมณฑลหยุนหนาน 2.5 ล้านคนในตอนใต้ของมณฑลเสฉวน และอีกประมาณ 1 ล้านคนทางตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลกุ้ยโจว กลุ่มชาติพันธุ์ยี่เป็นคำที่รัฐบาลจีนกำหนดขึ้นประกอบด้วย 6 เผ่าที่มีภาษาพูดแตกต่างกันอย่างชัดเจนและต่างเรียกตนเองแตกต่างกัน และไม่สามารถสื่อสารกันภายในกลุ่มชาติพันธุ์ได้ ดังนั้นยี่จึงเป็นคำกลางเพื่อเชื่อมโยงกลุ่มเหล่านี้ นักประวัติศาสตร์สันนิษฐานว่าชาวยี่สืบเชื้อสายมาจากชาวเซียงโบราณในภาคตะวันตกของจีน ภาษาของชาวยี่อยู่ในตระกูลภาษาทิเบต พม่า และชาวยี่ยังสามารถพูดภาษาจีนได้อีกด้วย ชาวยี่ส่วนมากนับถือผี พระพุทธศาสนา เต๋าและคริสต์

9. กลุ่มชาติพันธุ์มองโกล Mongol 蒙古族

กลุ่มชาติพันธุ์มองโกลประกอบด้วยประชากร 5,813,947 คน ส่วนมากเป็นผู้เลี้ยงปศุสัตว์ในเขตปกครองตนเองมณฑลมองโกเลียใน และมณฑลเหอหนาน เป็นที่น่าสนใจว่ามีชาวมองโกลในประเทศจีนมากกว่าในมองโกเลียซะอีก ชาวมองโกลนับถือศาสนาพุทธแบบทิเบต บุคคลในประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงและเป็นที่เคารพของชาวมองโกล ก็คือ เจงกิสข่านหรือ เตมูจิน ผู้ที่รวบรวมชนเผ่ามองโกลเข้าด้วยกันและก่อตั้งราชวงศ์หยวนและกุบไลข่านที่แผ่ขยายอาณาจักรไปอย่างกว้างขวางจากฝั่งทะเลจีนจนถึงฝั่งทะเลดำในยุโรป

10. กลุ่มชาติพันธุ์ทิเบต Tibetan 藏族

กลุ่มชาติพันธุ์ทิเบตประกอบด้วยประชากร 5,416,021 คนส่วนมากในดินแดนปกครองตนเองทิเบต มณฑลชิงไห่ กานซู่ เสฉวน และหยุนนาน ชาวทิเบตเป็นชาวพุทธที่เคร่งครัด และพระพุทธศาสนาธิเบตตันตระของทิเบตก็แยก ออกเป็นนิกายหนึ่งชัดเจน บุคคลที่มีชื่อเสียงและเป็นที่เคารพของชาวทิเบตคือ องค์ดาไล ลามะ ที่ลี้ภัยอยู่ในอินเดีย ซึ่งเป็นผู้นำการเรียกร้องเอกราชจากจีน

11. กลุ่มชาติพันธุ์ปู้ไหย่ Buyei 布依族

น่าจะอ่านว่าปู้ไหย่หรือผู้ไหย่ กลุ่มชาติพันธุ์ปู้ไหย่ประกอบด้วยประชากร 2,971,460 คน อาศัยอยู่ในเขตภูเขาสูงของมณฑลกุ้ยโจว รวมทั้งหยุนหนาน และเสฉวน แม้ว่ารัฐบาลจีนจะแยกกว่าเป็นอีกกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่ง แต่ชาวปู้ไหย่ก็ยังถือว่าตนเองเป็นคนจ้วง ชาวปู้ไหย่พูดภาษาในตระกูลภาษาไทและมีความใกล้เคียงกับภาษาจ้วง และนับถือผีและพระพุทธศาสนา

12. กลุ่มชาติพันธุ์ตง Dong 侗族

กลุ่มชาติพันธุ์ตงประกอบด้วยประชากร 2,960,293 คนอาศัยอยู่ในเขตภูเขาของกุ้ยโจว หูหนานและกวางสี ตงเป็นชื่อที่ทางรัฐบาลจีนเรียกกลุ่มชาติพันธุ์ แต่ชาวตงเรียกตนเองว่าขาม ภาษาของชาวขามหรือตงเป็นภาษาในกลุ่มกระได ซึ่งอยู่ในตระกูลภาษาไท กระได ชาวตงมีชื่อเสียงในด้านการสร้างสะพานที่มีหลังคาครอบที่เรียกว่าสะพานลมและฝน และนอกจากนี้ยังมีชื่อเสียงเรื่องการขับร้องเพลงประสานเสียงอีกด้วย ซึ่งการขับร้องเพลงประสานเสียงของชาวตงยังได้รับการขึ้นทะเบียนจากยูเนสโกให้เป็นมรดกที่จับต้องไม่ได้อีกด้วย

13. กลุ่มชาติพันธุ์เย้า Yao 瑶族

กลุ่มชาติพันธุ์เย้าประกอบด้วยประชากร 2,637,421 คน อาศัยอยู่ในภาคใต้และตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศจีน นอกจากนี้ยังมีประชากรอีกหลายแสนคนในเวียดนาม ลาวและไทย ภาษาชาวเย้ามีหลายภาษาแตกต่างกันไปตามท้องถิ่น มีทั้งตระกูลภาษาเฝี้ยว เย้า ตระกูลภาษาไท กระได และภาษาจีน

14. กลุ่มชาติพันธุ์เกาหลี Korean 朝鲜族

กลุ่มชาติพันธุ์เกาหลีมีประชากร 1,923,842 คน รวมผู้ที่มีเชื้อสายเกาหลีและชาวเกาหลีที่ทำงานในจีน เนื่องจากการติดต่อสัมพันธ์มายาวนานตลอดประวัติศาสตร์จีนและเกาหลี ทำให้มีชาวเกาหลีส่วนหนึ่งในจีนโดยเฉพาะทางตะวันออกเฉียงเหนือที่มีชายแดนติดเกาหลีเหนือ ชาวเกาหลีในจีนส่วนมากสืบเชื้อสายมาจากผู้อพยพหนีภัยแล้ง ในเกาหลีช่วงปี 1860 ในสมัยราชวงศ์ชิงและชาวเกาหลีที่อพยพหนีอำนาจการปกครองของญี่ปุ่นในช่วงก่อนสงครามโลก พื้นที่ที่มีชาวเกาหลีอาศัยอยู่หนาแน่นที่สุดคือในอำเภอปกครองตนเองหยันเปียนที่มีชาวเกาหลีกว่า 800,000 คน ชาวเกาหลีถือว่าเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีมาตรฐานการดำรงชีวิตที่ดีเป็นอันดับสองรองจากชาวแมนจู

15. กลุ่มชาติพันธุ์ไ้ Bai 白族

กลุ่มชาติพันธุ์ไ้มีประชากร 1,858,063 คน เกือบทั้งหมดอาศัยอยู่ในมณฑลหยุนหนาน และ 80% อาศัยอยู่ในเขตเมืองต้าลี่ ชาวไ้นับถือพระพุทธศาสนานิกายมหายานและยังนับถือเทพประจำหมู่บ้าน และกษัตริย์น่านเจ้าอีกด้วย ภาษาของชาวไ้อยู่ในตระกูลสาขาทิเบต พม่า ของตระกูลภาษาทิเบต จีน

16. กลุ่มชาติพันธุ์ฮาหนี Hani 哈尼族

กลุ่มชาติพันธุ์ฮาหนีมีประชากร 1,439,673 คนอาศัยอยู่ในมณฑลหยุนหนานรอบๆ เทือกเขา อ้ายลาวระหว่างแม่น้ำโขงและแม่น้ำแดง ตามตำนานพื้นบ้านชาวฮาหนีสืบเชื้อสายมาจากชาวหยีและแยก ออกจากชาวหยีเมื่อ 90 ชั่วคนที่แล้ว ภาษาของชาวฮาหนีเป็นสาขาหนึ่งของภาษาหยีซึ่งอยู่ในตระกูลทิเบต พม่า ชาวฮาหนีนับถือบรรพบุรุษ และบางส่วนนับถือพระพุทธศาสนานิกายเถรวาท

17. กลุ่มชาติพันธุ์คาซัค Kazakh 哈萨克族

กลุ่มชาติพันธุ์คาซัคมีประชากรประมาณ 1,420,458 คน ส่วนมากอาศัยอยู่ในดินแดนปกครองตนเองซินเกียงอุยกูร์ และบางส่วนอาศัยอยู่ในมณฑลชิงไห่และกานซู่ ชาวคาซัคส่วนมากเป็นเกษตรกรและเลี้ยงสัตว์ในเขตทุ่งหญ้า นับถือศาสนาอิสลาม ภาษาของชาวคาซัคเป็นภาษาในตระกูลภาษาอัลไตอิกสายภาษาเตอร์ก

18. กลุ่มชาติพันธุ์ลี Li 黎族

กลุ่มชาติพันธุ์ลีมีประชากรประมาณ 1,247,814 คน เกือบทั้งหมดอาศัยอยู่ในเกาะไหหลำทางใต้ของจีน นอกจากนี้ยังพบชาวลีอยู่ในหมู่เกาะในทะเลจีนใต้ในเขตของแคว้นฟิลิปปินส์ชาวเกาะพื้นเมืองในทะเลลูซอน อันได้แก่ชาวฟิลิปปินส์ ก็รวมอยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์ลีด้วย ชาวลีพูดภาษาไหหลซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของตระกูลภาษาไท กระได และนับถือผีร่วมกับพระพุทธศาสนานิกายเถรวาท นอกจากนี้การทอผ้าของชาวลียังได้รับการขึ้นทะเบียนจากยูเนสโกให้เป็นมรดกอันจับต้องมิได้อีกด้วย

19. กลุ่มชาติพันธุ์ไต Dai 傣族

กลุ่มชาติพันธุ์ไตหรือไทลื้อมีประชากรประมาณ 1,158,989 คน นอกจากนี้ยังมีชาวไทลื้ออีกกว่าสามแสนคนในประเทศไทยและลาว ชาวไทลื้อมีวัฒนธรรมและภาษาพูดที่ใกล้เคียงกับคนไทยโดยเฉพาะคนไทยในภาคเหนือมากที่สุดจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ของจีน ชาวไตลื้อในจีนส่วนมากอาศัยอยู่ในอำเภอปกครองตนเองชื่อชวงป๋านน่า หรือสิบสองปันนาที่มีเมืองหลวงชื่อว่าจิ่งหงหรือว่าเชียงรุ่ง ชาวไทลื้อนับถือพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทเช่นเดียวกับคนไทยและก็มีชื่อเสียงเกี่ยวกับประเพณีสงกรานต์เช่นเดียวกับคนไทยด้วย

20. กลุ่มชาติพันธุ์เซ She 畲族

กลุ่มชาติพันธุ์เซมีประชากรประมาณ 709,592 คน ชาวเซเป็นชนกลุ่มน้อยที่ใหญ่ที่สุดในมณฑลฟูเจี้ยนของจีน นอกจากนี้นี้ยังพบชุมชนชาวเซในมณฑลใกล้เคียงอีกด้วยด้วยเช่น เจ้อเจียง เจียงซี อันฮุย และกวางตุ้ง ภาษาดั้งเดิมของชาวเซอยู่ในตระกูลภาษาม้ง เมียน แต่ชาวเซส่วนมากพูดภาษาจีนแคะ ชาวเซนับถือพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทและเต๋า

21. กลุ่มชาติพันธุ์ลีซู Lisu 傈僳族

กลุ่มชาติพันธุ์ลีซู หรือลีซอมีประชากรประมาณ 634,912 คน อาศัยอยู่ทางตะวันตกของมณฑลยูนหนานของจีนติดกับชายแดนพม่า ในพม่าชาวลีซอถูกจัดอยู่ในกลุ่มหนึ่งของชาวกุ่มน้อยคะฉิ่น มีประชากรประมาณ 350,000 คนและในประเทศไทยชาวเขาเผ่าลีซอประมาณ 55,000 คนในภาคเหนือ ชาวลีซอนับถือผีและบางส่วนนับถือศาสนาคริสต์ ภาษาของชาวลีซอก็เป็นสาขาหนึ่งของภาษาตระกูล จีนทิเบต

22. กลุ่มชาติพันธุ์กะหล่า Gelao 仡佬族

กลุ่มชาติพันธุ์กะหล่ามีประชากรประมาณ 579,357 คน ส่วนมากอาศัยอยู่ในมณฑลกุ้ยโจวและบางส่วนในมณฑลกว๋างสี ยูนหนานและเสฉวน ภาษากะหล่าจัดอยู่ในตระกูลภาษาไท กระได แต่ชาวกะหล่าส่วนมากพูดกันด้วยภาษาจีนเนื่องจากภาษาถิ่นของชาวกะหล่ามีความแตกต่างกันมาก ชาวกะหล่า นับถือพระพุทธศาสนาและลัทธิเต๋า

23. กลุ่มชาติพันธุ์ต่งเซียง Dongxiang 东乡族

กลุ่มชาติพันธุ์ต่งเซียงมีประชากรประมาณ 513,805 คน ส่วนมากอาศัยอยู่ในอำเภอปกครองตนเองหลินเซียง หุย ในมณฑลกานซู่ ชาวต่งเซียงนับถือศาสนาอิสลามนิกายซุนหนี่ ชาวต่งเซียงมีความใกล้ชิดกับชาวมองโกลมาก จนนักประวัติศาสตร์สันนิษฐานว่าชาวต่งเซียงสืบเชื้อสายมาจากชาวมองโกลและเปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลามเมื่อประมาณศตวรรษที่ 13 ภาษาต่งเซียงเป็นสาขาหนึ่งของภาษามองโกล ชาวต่งเซียงส่วนมากทำการเกษตรและเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ยากจนและไม่รู้หนังสือที่สุดในประเทศจีนจากการจัดอันดับ ชาวต่งเซียงโดยเฉลี่ยได้รับการศึกษาในโรงเรียนเพียง 1.1 ปีเท่านั้น

24. กลุ่มชาติพันธุ์เกาซานหรือชนพื้นเมืองไต้หวัน Gaoshan 高山族

กลุ่มชาติพันธุ์เกาซานหรือชนพื้นเมืองไต้หวัน มีประชากรประมาณ 458,000 คน อาศัยอยู่ในเขตภูเขาบนเกาะไต้หวัน ชนพื้นเมืองไต้หวันเป็นชาวออสโตรนีเซียนที่มีความใกล้ชิดทางด้านเชื้อชาติและภาษาร่วมกับชาวออสโตรนีเซียนอื่นๆ ได้แก่ ชาวฟิลิปปินส์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย มาดากัสการ์ ชาวจาม และชาวเกาะแปซิฟิกอื่น อันได้แก่ชาวเมารีในนิวซีแลนด์ และชาวราปานูยในเกาะอีสเตอร์ ไต้หวันถือว่าเป็นต้นกำเนิดของตระกูลภาษาออสโตรนีเซียนเพราะมีความหลากหลายของภาษามากที่สุดบนเกาะนี้ แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าภาษาเหล่านี้บางส่วนก็ได้สูญพันธุ์ไปแล้วและบางส่วนก็อยู่ในภาวะเสี่ยงเนื่องจากการเข้ามาของชาวจีนเมื่อประมาณศตวรรษที่ 17 ทำให้เกิดการหลอมรวมทางวัฒนธรรมและผลของความขัดแย้ง ปัจจุบันชาวพื้นเมืองไต้หวันได้เปิดรับโลกาภิวัตน์มากขึ้น และมีการฟื้นฟูความภูมิใจในชาติพันธุ์ของตนเอง และกลายเป็นส่วนหนึ่งในการท่องเที่ยวไต้หวัน

25. กลุ่มชาติพันธุ์ละหู่ Lahu 拉祜族

กลุ่มชาติพันธุ์ละหู่มีประชากรประมาณ 453,705 คน อาศัยอยู่ในมณฑลหยุนหนาน ชาวละหู่คือกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกับชาวเขาเผ่ามูเซอในประเทศไทย ในประเทศไทยมีชาวละหู่อยู่ประมาณ 100,000 คน อาศัยอยู่ทางภาคเหนือของประเทศ นอกจากนี้ยังมีชาวละหู่อยู่ในประเทศพม่า ลาวและเวียดนาม ภาษาของชาวละหู่อยู่ในตระกูลภาษาจีน ทิเบต

26. กลุ่มชาติพันธุ์ส่วย Sui 水族

กลุ่มชาติพันธุ์ส่วยมีประชากรประมาณ 406,902 คน อาศัยอยู่ในมณฑลกว่างซี กุ้ยโจว และหยุนหนาน ชาวส่วยเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากชาวเยว่ที่อาศัยอยู่บนชายฝั่งตะวันออกของจีนในอดีตก่อนสมัยราชวงศ์ฮั่น คำว่าส่วยแปลว่าน้ำซึ่งชาวส่วยได้ใช้คำนี้ระหว่างยุคราชวงศ์หมิง ชาวส่วยพูดภาษาส่วยซึ่งอยู่ในตระกูลภาษาไท กระได

27. กลุ่มชาติพันธุ์ว้า Va 佤族

กลุ่มชาติพันธุ์ว้ามีประชากรประมาณ 396,610 คน อาศัยอยู่ทางตะวันตกของมณฑลหยุนหนานของจีน นอกจากนี้ยังมีชาวว้าอีกกลุ่มใหญ่อาศัยอยู่ในพม่า มีประชากรประมาณ 800,000 คน ชาวว้าเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ในกลุ่มออสโตรเอเชียติกหรือกลุ่ม มอญ เขมร

28. กลุ่มชาติพันธุ์นาซีหรือนาซี Nakhi 纳西族

กลุ่มชาติพันธุ์นาซีหรือนาซีมีประชากรประมาณ 308,839 คน ส่วนมากอาศัยอยู่ในเขตเมืองลี่เจียงในมณฑลหยุนหนาน และบางส่วนในมณฑลเสฉวน ชาวนาซีเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากชาวเซียงซึ่งเป็นชาวเผ่าเร่ร่อนในที่ราบสูงทิเบต ต่อมาชาวนาซีได้อพยพลงมาทางใต้ตามแนวแม่น้ำจูเจียงหรือสาละวินและปักหลักอยู่ที่ไป๋ชาและลี่เจียง ปัจจุบันลี่เจียงได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจากองค์การยูเนสโก และเป็นสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของจีน ด้วยทิวทัศน์ที่สวยงามและอาคารไม้แบบโบราณ ชาวนาซีมีภาษาเขียนเป็นของตนเองที่เรียกว่า ตงปา นอกจากนี้ดังปายังหมายถึงศาสนาของชาวนาซีอีกด้วย

29. กลุ่มชาติพันธุ์เซียง Qiang 羌族

กลุ่มชาติพันธุ์เซียงมีประชากรประมาณ 306,072 คน อาศัยอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลเสฉวน ชาวเซียงในปัจจุบันเป็นชนเผ่าเล็กๆ ในจีน แต่ในอดีตนั้นชาวเซียงนั้นถือได้ว่าเป็นเผ่าโบราณสามารถสืบประวัติจนถึงสมัยราชวงศ์ซางเลยทีเดียว ในอดีตชาวเซียงถือว่าเป็นชนกลุ่มใหญ่ที่เข้มแข็งกลุ่มหนึ่ง เชื่อกันว่าลูกหลานของชาวเซียงโบราณในปัจจุบันก็คือชาวเซียง ชาวฮั่นบางส่วน ส่วนหนึ่งก็เป็นชาวทิเบต และชนเผ่าอีกหลายเผ่าในภาคตะวันตกของจีน ภาษาเซียงเป็นภาษาในตระกูลภาษาจีน ทิเบต ชาวเซียงนับถือเทพหลายองค์ที่มีความเชื่อแนบแน่นกับหินขาวศักดิ์สิทธิ์

30. กลุ่มชาติพันธุ์ตู Tu 土族

กลุ่มชาติพันธุ์ตูหรือมองโกลชาวมีประชากรประมาณ 241,198 คน อาศัยอยู่ในมณฑลกานซู่และชิงไห่ทางตะวันตกของจีน ตูเป็นชื่อที่ทางการจีนเรียกขานกลุ่มชาติพันธุ์แต่ชาวตูเรียกตัวเองว่าชาวมองโกลขาวหรือ Chaghan Monguor ชาวตูตามเชื้อชาติแล้วคือชาวเซียนเป่ย์ที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์จีน แต่ชาวเซียนเป่ย์โบราณนั้นได้หลอมรวมกลายเป็นชาวฮั่นและชนเผ่าอื่นๆ เหลือเพียงชาวตูกลุ่มนี้ที่ยังรักษาเอกลักษณ์ไว้ได้ เนื่องจากบรรพบุรุษของชาวตูนำโดย Tuyuhu เป็นผู้นำชาวเซียนเป่ย์จำนวนหนึ่งอพยพมายังดินแดนกันซู่และชิงไห่ และคำว่า Tuyuhu ก็เป็นชื่อเรียกกลุ่มคนเหล่านี้ต่อมา และต่อมาก็เพี้ยนเป็น Tuhu และ Tu ในที่สุด ชาวดูนั้นพูดภาษาในตระกูลภาษาอัลไตอิกเช่นเดียวกับภาษามองโกล และนับถือพระพุทธศาสนานิกายตันตระรวมกเหลื่องอย่างทิเบต ร่วมกับลัทธิเต๋า

31. กลุ่มชาติพันธุ์มู่เหลา Mulao 仫佬族

กลุ่มชาติพันธุ์มู่เหลาหรือมู่หลามมีประชากรประมาณ 207,352 คน อาศัยอยู่ในมณฑลกว่างสีทางใต้ของจีน เป็นที่เชื่อกันว่าชาวมู่หลามสืบเชื้อสายมาจากชาวหลิงหรือเหลียวที่อาศัยอยู่ในดินแดนนี้ในอดีตตั้งแต่สมัยราชวงศ์จิน ชาวมู่หลามพูดภาษามู่หลามซึ่งเป็นภาษาหนึ่งในตระกูลไท กระโด ชาวมู่หลามนับถือพระพุทธศาสนาร่วมกับสัทธาไต่และการบูชาผี

32. กลุ่มชาติพันธุ์ซีเป่ Xibe 锡伯族

กลุ่มชาติพันธุ์ซีเป่มีประชากรประมาณ 188,824 คน ส่วนมากอาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและมณฑลซินเจียงของจีน ภาษาซีเป่เป็นภาษาในกลุ่มภาษาอัลไตอิกแต่มีผู้พูดได้เพียง 30,000 คนเท่านั้น เพราะชาวซีเป่พูดภาษาจีนกลางเป็นภาษาแรก การแต่งกายจะคล้ายกับชาวแมนจูแต่ในปัจจุบันจะแต่งเฉพาะในโอกาสสำคัญเท่านั้น

33. กลุ่มชาติพันธุ์คีจีซ Kyrgyz 柯尔克孜族

กลุ่มชาติพันธุ์คีจีซมีประชากรประมาณ 160,823 คนส่วนมากอาศัยอยู่ในเขตปกครองตนเองซินเจียงทางภาคตะวันตกของจีน นอกจากนี้ชาวคีจีซยังอาศัยอยู่ในหลายประเทศในแถบเอเชียกลางโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศคีจีซสถานทีที่ชาวคีจีซเป็นประชากรส่วนใหญ่ คำว่าคีจีซแปลว่าอ่อมตะหรือไม้สูลงลาย ชาวคีจีซส่วนมากเป็นชาวมุสลิมนิกายซุนหนี่แต่บางส่วนก็นับถือพระพุทธศาสนาแบบทิเบต ภาษาคีจีซก็เป็นภาษาหนึ่งในตระกูลภาษาอัลไตอิก

34. กลุ่มชาติพันธุ์ตาเออร์ Daur 达斡尔族

กลุ่มชาติพันธุ์ตาเออร์มีประชากรประมาณ 132,394 คน ส่วนมากอาศัยอยู่ในเขตปกครองตนเองมองโกเลีย ในและบางส่วนในเขตปกครองตนเองซินเจียงซึ่งอพยพไปในช่วงราชวงศ์ชิง หลักฐานทาง DNA พิสูจน์ว่าชาวตาเออร์นั้นสืบเชื้อสายมาจากชาว Khitan ในประวัติศาสตร์จีน นอกจากนี้ภาษาของชาวตาเออร์ยังมีร่องรอยของภาษา Khitanหลงเหลืออยู่

35. กลุ่มชาติพันธุ์จิงป้อ Jingpo 景颇族

กลุ่มชาติพันธุ์จิงป้อมีประชากรประมาณ 132,143 คน อาศัยอยู่ในมณฑลหยุนหนานทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ชาวจิงป้อหรือชาวคะฉิ่นในรัฐคะฉิ่นของพม่าและชาวสิงป้อในอินเดียนั้นเป็นคนกลุ่มเดียวกันแต่เป็นชนกลุ่มน้อยในแต่ละประเทศและมีชื่อเรียกต่างกัน แต่ประชากรส่วนมากอยู่ในประเทศพม่า ชาวจิงป้อนั้นดั้งเดิมอาศัยอยู่ทางตะวันออกของที่ราบสูงทิเบตที่ต่อมาได้อพยพลงมาทางใต้และมีชื่อเรียกต่างกันในแต่ละช่วงของประวัติศาสตร์ ภาษาของชาวจิงป้อมีห้าภาษาใหญ่ได้แก่ Jingpo proper, Zaiwa, Maru, Lashi, and Azi ซึ่งอยู่ในตระกูลภาษาจีน ทิเบต ชาวจิงป้อนับถือพระพุทธศาสนา ร่วมกับการนับถือผี และบางส่วนนับถือศาสนาคริสต์

36. กลุ่มชาติพันธุ์เหมานาน Maonan 毛南族

กลุ่มชาติพันธุ์เหมานานมีประชากรประมาณ 107,166 คน อาศัยอยู่ทางตอนเหนือของเขตปกครองตนเองกวางสี ภาษาของชาวเหมานานเป็นภาษาในตระกูลภาษาไท กระได สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับชาวเหมานานก็คือ กว่า 80% ของชาวเหมานานมีนามสกุลเดียวกัน คือนามสกุลตัน (Tan) ซึ่งเชื่อว่าเกิดจากชาวหุนานกลุ่มหนึ่งได้มาอพยพมาแต่งงานกับหญิงชาวเหมานาน และนอกจากนี้หมู่บ้านของชาวเหมานานไม่มีหมู่บ้านไหนที่มีประชากรเกิน 100 คนเลย

37. กลุ่มชาติพันธุ์ซาลาร์ Salar 撒拉族

กลุ่มชาติพันธุ์ซาลาร์มีประชากรประมาณ 104,503 คน ส่วนมากอาศัยอยู่ในมณฑลชิงไห่และกันชู่และบางส่วนในดินแดนปกครองตนเองซินเจียง บรรพบุรุษของชาวซาลาร์คือชาว Oghuz Turks ที่อพยพมาจากแถบประเทศอิหร่านในปัจจุบัน ชาวซาลาร์เป็นชาวมุสลิมและแต่งกายเหมือนกับชาวมุสลิมอื่นๆ ตามกฎของศาสนา ภาษาของชาวซาลาร์ก็เป็นภาษาหนึ่งของตระกูลภาษาอัลไตอิก

38. กลุ่มชาติพันธุ์ป้างหรือปะหล่อง Blang 布朗族

กลุ่มชาติพันธุ์ป้างหรือปะหล่องมีประชากรประมาณ 91,882 คน ส่วนมากอาศัยอยู่ในมณฑลยูนหนานทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ชาวปะหล่องเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากชาวเผ่าโบราณที่เรียกว่า ผู่ (Pu) ที่ในอดีตที่จีนเรียกว่า ไป่ผู่ (Baipu) หรือชาวผู้ร่อยเผ่า ชาวปะหล่องนับถือผีร่วมกับพระพุทธศาสนา นิกายเถรวาท ภาษาปะหล่องเป็นภาษาในตระกูลเอเชียติกสายปะหล่อง วัว

39. กลุ่มชาติพันธุ์ทาจิก Tajik 塔吉克族

กลุ่มชาติพันธุ์ทาจิกมีประชากรประมาณ 41,028 คน ส่วนมากอาศัยอยู่ในมณฑลซินเจียงทางตะวันตกของจีน แม้ว่าจะถูกเรียกว่าชาวทาจิกแต่ชาวทาจิกในจีนก็พูดภาษาอีกภาษาหนึ่งต่างหากจากชาวทาจิกในทาจิกิสถาน ชาวทาจิกในจีนมีชื่อเรียกอีกอย่างว่าปาริมิ (parimi) ซึ่งประกอบด้วยสามเผ่าที่พูดภาษา Sarikoli, Shugni และ Wakhi ซึ่งเป็นภาษาในตระกูลอินโด ยูโรเปียน สายภาษาเปอร์เซีย ชาวทาจิกนับถือศาสนาอิสลาม

40. กลุ่มชาติพันธุ์อาซาง Achang 阿昌族

กลุ่มชาติพันธุ์อาซางมีประชากรประมาณ 33,936 คน ส่วนมากอาศัยอยู่ในมณฑลหยุนหนาน โดยเฉพาะอำเภอปกครองตนเองเตอหง ชาวอาซางถือว่าเป็นชนกลุ่มแรกๆ ที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานในมณฑลหยุนหนาน ภาษาของชาวอาซางเป็นภาษาในตระกูลภาษาจีน ทิเบต ชาวอาซางนับถือพระพุทธศาสนาเถรวาท ลัทธิเต๋า ร่วมกับการนับถือผีและบรรพบุรุษ

41. กลุ่มชาติพันธุ์ปุมิ Pumi 普米族

กลุ่มชาติพันธุ์ปุมิมีประชากรประมาณ 33,600 คน ทั้งหมดอาศัยอยู่ในมณฑลหยุนหนานทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ชาวปุมิมีประวัติการอพยพที่สามารถสืบค้นได้ยาวนานที่สุดในบรรดากลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ของจีน ตั้งแต่ 400 ปีก่อนคริสตกาลที่ที่ราบสูงทิเบต ซึ่งให้อพยพมายังเสฉวนและท้ายที่สุดมายังมณฑลหยุนหนาน ชาวปุมินับถือพระพุทธศาสนานิกายตันตระแบบทิเบต ภาษาปุมิเป็นภาษาในตระกูลภาษาจีน ทิเบต

42. กลุ่มชาติพันธุ์อีเวงกิ Ewenki 鄂温克族

กลุ่มชาติพันธุ์อีเวงกิมีประชากรประมาณ 30,505 คน ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ทางตอนเหนือของดินแดนปกครองตนเองมองโกเลียในที่มีอากาศหนาวเย็น บางส่วนถูกอพยพไปอยู่ที่ซินเจียงในสมัยราชวงศ์ชิงเพื่อรักษาพรมแดน ชาวอีเวงกิมีความเชี่ยวชาญในการล่าสัตว์ ตกปลาและหาของป่า ภาษาอีเวงกิเป็นภาษาหนึ่งในตระกูลภาษาอัลไตอิก

43. กลุ่มชาติพันธุ์นู๋ Nu 怒族

กลุ่มชาติพันธุ์นู๋มีประชากรประมาณ 28,759 คน ทั้งหมดอาศัยอยู่ในเขตมณฑลหยุนหนาน ทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ชาวนู๋อาศัยอยู่ในเขตภูเขาและหุบเขาสูงในเขตแม่น้ำจูเจียงหรือชื่อแม่น้ำสาละวิน ในไทยและพม่า ชื่อของกลุ่มชาติพันธุ์จึงมาจากชื่อแม่น้ำนู๋ ภาษาของชาวนู๋เป็นภาษาในตระกูลภาษาจีนทิเบต ชาวนู๋นับถือพระพุทธศาสนานิกายตันตระแบบทิเบตร่วมกับการนับถือผีในธรรมชาติ

44. กลุ่มชาติพันธุ์จิง Jing 京族

กลุ่มชาติพันธุ์จิงมีประชากรประมาณ 22,517 คน เกือบทั้งหมดอาศัยอยู่บนเกาะสามเกาะ นอกชายฝั่งของดินแดนปกครองตนเองกว่างซีจ้วง กลุ่มชาติพันธุ์จิงเป็นกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกันกับชาวเวียดนาม ในประเทศเวียดนามปัจจุบันแต่ประชากรกลุ่มชาตินี้ไม่รวมชาวเวียดนามที่ทำงานและนักศึกษา เวียดนามในประเทศจีน บรรพบุรุษของชาวจิงอพยพมาจากเวียดนามเมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 16 และตั้งถิ่นฐานบนหมู่เกาะนอกชายฝั่ง ดังนั้นอาชีพหลักของชาวจิงก็คือการประมงและเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ชาวจีนนับถือพระพุทธศาสนาหายานร่วมกับความเชื่อในลัทธิเต๋า ชาวจิง พูดภาษาเวียดนามซึ่งเป็นภาษาในตระกูลภาษาเอเชียติก และนอกจากนี้ชาวจิงยังพูดภาษากวางตุ้ง และแมนดารินเพื่อการติดต่อสื่อสารและการค้า

45. กลุ่มชาติพันธุ์จิงโน Jino 基诺族

กลุ่มชาติพันธุ์จิงโนมีประชากรประมาณ 22,000 คน เกือบทั้งหมดอาศัยอยู่ในเมืองเล็ก ๆ ชื่อ Jinluoke ในเขตจังหวัด อำเภอปกครองตนเองไตสิบสองปันนา ทางตอนใต้ของมณฑลยูนหนาน ภาษาของชาวจิงโนเป็นภาษาในตระกูลภาษาจีน ทิเบต ซึ่งมีความใกล้เคียงกับภาษาของชาวหยีและพม่า ชาวจิงโนนับถือผีในธรรมชาติและพระพุทธศาสนา

46. กลุ่มชาติพันธุ์เตออัง De ang 德昂族

กลุ่มชาติพันธุ์เตออังมีประชากรประมาณ 17,935 คน ทั้งหมดอาศัยกระจุกกระจายในมณฑลยูนหนาน ทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ทั้งบนพื้นราบร่วมกับคนไทลื้อและชาวฮั่นหรือบนภูเขาพร้อมกับชาวจิงป่อ ลีซอ และว้า ชาวเตออังเป็นชื่อที่ทางการจีนใช้เรียกกลุ่มชาติพันธุ์นี้มาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ชิง ก่อนหน้านั้นชาวเตออัง ปลาง และว้า ถูกเรียกรวมๆ กันว่าผู้ (Pu) ชาวเตออังเป็นกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกันกับชาวปะหล่องในประเทศไทยและพม่า ภาษาปะหล่องเป็นภาษาในตระกูลออสโตร เอเชียติก ในสายภาษากะลีและขมุ ชาวปะหล่องนับถือพระพุทธศานานิกายเถรวาท

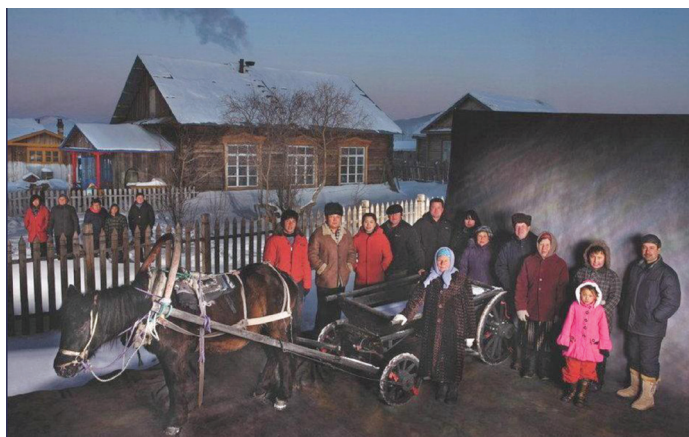
47. กลุ่มชาติพันธุ์โปหนาน Bonan 保安族

กลุ่มชาติพันธุ์โปหนานมีประชากรประมาณ 16,505 คน อาศัยอยู่ในมณฑลกันซู่ทางตะวันตกของจีน ชาวโปหนานสืบเชื้อสายมาจากทหารมองโกลที่ถูกส่งไปประจำการที่ชิงไห่ในสมัยราชวงศ์หยวนและหมิง ต่อมาบรรพบุรุษของชาวโปหนานส่วนหนึ่งได้เปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลามจนถึงปัจจุบัน ส่วนชาวโปหนานอีกกลุ่มหนึ่งที่ยังนับถือพระพุทธศาสนาแบบทิเบตอยู่รวมอยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์ตู ชาวโปหนานมีวัฒนธรรมและชีวิตความเป็นอยู่ใกล้เคียงกับชาวตงเชียงและหุย ภาษาโปหนานเป็นภาษาในตระกูลภาษาอัลไตอีกสายภาษามองโกลแต่ก็ได้รับอิทธิพลจากภาษาจีน ส่วยภาษาโปหนานของกลุ่มชาติพันธุ์ตูจะได้รับอิทธิพลจากภาษาทิเบต

48. กลุ่มชาติพันธุ์รัสเซีย Russia 俄罗斯族

กลุ่มชาติพันธุ์รัสเซียมีประชากรประมาณ 15,609 คน ส่วนมากอาศัยอยู่รอบๆ เขตเทือกเขาอัลไต เมืองอูรุมฉี ในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ และในเขตปกครองตนเองมองโกเลียในบางส่วนในมณฑลเฮยหลงเจียงและเมืองฮาร์บิน นอกจากนี้ในปักกิ่งยังมีเขตเล็กๆ ที่เรียกว่า Russiantown อีกด้วยที่เป็นที่รวมของชาวรัสเซียในปักกิ่ง ชาวรัสเซียเริ่มเข้ามาในจีนในสมัยราชวงศ์ชิง และเริ่มเข้ามามากในปี 1897 ที่เป็นปีเริ่มสร้างทางรถไฟสายตะวันออกไกล และหลังจากการปฏิวัติในรัสเซีย แต่หลังจากการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ชาวรัสเซียส่วนมากก็อพยพออกนอกประเทศไปยังออสเตรเลีย เอเชียอาคเนย์และกลับรัสเซีย เหลือเพียงประชากรกลุ่มเล็กๆ เท่านั้น ชาวรัสเซีย นับถือศาสนาคริสต์นิกายออร์ทอดอกซ์

49. กลุ่มชาติพันธุ์ยูเกอร์ Yugur 裕固族

กลุ่มชาติพันธุ์ยูเกอร์มีประชากรประมาณ 13,719 คน อาศัยอยู่ในมณฑลกันซู่ทางตะวันตกของจีน ชาวยูเกอร์สืบเชื้อสายมาจากชาวยูเกอร์ที่อพยพมาจากมองโกเลียหลังจากการล่มสลายของอาณาจักรยูเกอร์ในปี ค.ศ. 840 เนื่องด้วยเหตุผลทางด้านประวัติศาสตร์ทำให้ชาวยูเกอร์มีภาษาพูดที่ต่างกัน ชาวยูเกอร์ประมาณ 4,600 คนในทางตะวันตกพูดภาษายูเกอร์ตะวันตกซึ่งเป็นภาษาในตระกูลภาษาอัลไตอิกสายภาษาเติร์ก ชาวยูเกอร์ประมาณ 2,800 คน ทางตะวันออกพูดภาษายูเกอร์ตะวันออก ซึ่งเป็นภาษาในตระกูลภาษาอัลไตอิกแต่เป็นสายภาษามองโกล ส่วนชาวยูเกอร์ที่เหลือพูดภาษาจีนกลาง ชาวยูเกอร์นับถือพระพุทธศาสนานิกายตันตระแบบทิเบต

50. กลุ่มชาติพันธุ์อุซเบก Uzbeks 乌孜别克族

กลุ่มชาติพันธุ์อุซเบกมีประชากรประมาณ 12,370 คน อาศัยกระจายตัวในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ทางตะวันตกของจีน ส่วนมากชาวอุซเบกอาศัยอยู่ในเขตเมือง ชาวอุซเบกเริ่มเข้ามาในจีนตั้งแต่สมัยราชวงศ์หยวน พ่อค้าชาวอุซเบกเดินทางจากเอเชียกลางมายังซินเจียงตามเส้นทางสายไหมเพื่อมาค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้า อาทิ ผ้าไหม ใบชา เครื่องกระเบื้อง ชนสัตว์ ต่อจากนั้นก็ได้ตั้งถิ่นฐานตามแนวเส้นทางสายไหม ภาษาอุซเบกเป็นภาษา ในตระกูลภาษาอัลไตอิกสายภาษาเตอร์ก ชาวอุซเบกนับถือศาสนาอิสลาม

51. กลุ่มชาติพันธุ์มอนปา Monba 门巴族

กลุ่มชาติพันธุ์มอนปามีประชากรประมาณ 8,923 คนอาศัยอยู่ทางตะวันออกของดินแดนปกครองตนเองทิเบต ชาวมอนปามีความใกล้ชิดทางวัฒนธรรมและภาษากับชาวทิเบต ประชากรชาวมอนปาส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในรัฐอรุณาจัลประเทศในเขตอินเดีย ชาวมอนปาในจีนและอินเดียเป็นกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกัน และเคยมีอาณาจักรเป็นของตนเองชื่อ Monyul ที่ขึ้นต่อทิเบต แต่หลังจากการเข้ามาของจักรวรรดินิยมอังกฤษ อังกฤษได้ทำสนธิสัญญากับทิเบตและได้ลากเส้นที่เรียกว่า McMahon line เพื่อเป็นพรมแดนระหว่างทิเบตของจีนกับอินเดียของอังกฤษ ทำให้ดินแดนของชาวมอนปาถูกแบ่งออก ส่วนในจีนและอินเดียในปัจจุบัน ซึ่งปัจจุบันจีนก็ยังไมยอมรับเส้นเขตแดนนี้ ชาวมอนปามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับทิเบตทั้งในด้านภาษาและศาสนา

52. กลุ่มชาติพันธุ์โอโรเซน Oroqen 鄂伦春族

กลุ่มชาติพันธุ์โอโรเซนมีประชากรประมาณ 8,196 คน อาศัยอยู่ในดินแดนปกครองตนเองมองโกเลีย และมณฑลเฮยหลงเจียง ชาวโอโรเซนดั้งเดิมเป็นกลุ่มผู้เลี้ยงสัตว์เร่ร่อน ดำรงชีพด้วยการล่าสัตว์และเลี้ยงกวางเรนเดียร์ โอโรเซนก็ยังแปลว่าผู้เลี้ยงกวางเรนเดียร์อีกด้วย แต่ในปัจจุบันชาวโอโรเซนส่วนหนึ่งได้รับการสนับสนุนให้เลิกล่าสัตว์และเป็นเจ้าหน้าที่อุทยานเพื่อการอนุรักษ์ ภาษาของชาวโอโรเซนเป็นภาษาในตระกูลอัลตาอิก ในกลุ่มทงกุสเหนือ และมีความคล้ายคลึงกับภาษาอีเวงกียอย่างมาก

53. กลุ่มชาติพันธุ์เตอรูง Derung 独龙族

กลุ่มชาติพันธุ์เตอรูงหรือตรงมีประชากรประมาณ 7,426 คน อาศัยอยู่ในมณฑลหยุนหนาน ในหุบเขาตูหลง (Tulong) ตามประวัติศาสตร์ในสมัยราชวงศ์ถัง ชาวเตอรูงอยู่ใต้การปกครองของอาณาจักรน่านเจ้าและต้าลี่ ต่อมาในสมัยหยวนถึงชิง ชาวเตอรูงต่อได้การปกครองของหัวหน้าท้องถิ่นชาวนาซี ภาษาเตอรูงเป็นภาษาในกลุ่มทิเบต พม่า ชาวเตอรูงอยู่กันเป็นเผ่า มีจำนวนทั้งสิ้น 15 เผ่า ชาวเตอรูงนับถือผีในธรรมชาติและบางส่วนเปลี่ยนมานับถือศาสนาคริสต์

54. กลุ่มชาติพันธุ์ตาตาร์ Tatars 塔塔尔族

กลุ่มชาติพันธุ์ตาตาร์มีประชากรประมาณ 4,890 คน ส่วนมากอาศัยอยู่ในดินแดนปกครองตนเองซินเจียง นอกจากนี้ยังมีชาวตาตาร์อีกกว่าสิบล้านคนในมองโกเลียไปจนถึงยุโรปและเอเชียกลาง ชาวตาตาร์ส่วนมากพูดภาษาตาตาร์และภาษารัสเซีย และนับถือศาสนาต่างกันไปตามถิ่นที่อยู่เช่นในรัสเซียจะนับถือศาสนาคริสต์ออร์ทอดอกซ์ และในเอเชียกลางนับถือศาสนาอิสลาม

55. กลุ่มชาติพันธุ์เหอเจิ้น Hezhen 赫哲族

กลุ่มชาติพันธุ์เหอเจิ้นมีประชากรประมาณ 4,640 คน ในฝั่งประเทศจีนและเป็นกลุ่มเดียวกันกับชาวนาโน (Nanai) ในฝั่งรัสเซีย ในจีนชาวเหอเจิ้นอาศัยอยู่ในมณฑลเฮยหลงเจียงทางตะวันออกเฉียงเหนือของจีนในแถบลุ่มน้ำอามูร์หรือเฮยหลง ชาวเหอเจิ้นเลี้ยงชีพด้วยการล่าสัตว์และตกปลา ในอดีตภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นในยุคแมนจูว์ ชาวเหอเจิ้นเกือบหมดไปจากประเทศจีนด้วยประชากรเพียง 300 คน ในปี 1949 แต่หลังจากสงครามประชากรก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ

56. กลุ่มชาติพันธุ์โลปา Lhoba 珞巴族

กลุ่มชาติพันธุ์โลปามีประชากรประมาณ 2,965 คน เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีขนาดเล็กที่สุดในประเทศจีน นอกจากนี้ยังมีชาวโลปาอีกจำนวนประมาณเท่ากันในประเทศอินเดียในรัฐอรุณาจัลประเทศ ชาวโลปาในประเทศจีนอาศัยอยู่ทางตะวันออกของดินแดนปกครองตนเองทิเบต ดำรงชีพด้วยการล่าสัตว์และหาของป่า

ที่มา : 56 กลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศจีน

เข้าถึงได้จาก : <http://topicstock.pantip.com/library/topicstock/2010/02/K8861329/K8861329.html>

*Chen Hai Wen ยายากจะทำหนังสือเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศจีน จึงได้นำทีมช่างภาพมืออาชีพ 14 คน เดินทางไปถ่ายรูปทั่วประเทศจีน โดยโปรเจกต์นี้ใช้เวลานานถึง 1 ปี และทีมงานนี้ถ่ายรูปไปทั้งหมดรวมกันกว่า 5.7 ล้านรูป

เมื่อชาวต่างประเทศมาดูงานกรมที่ดิน*

ขอเกริ่นนำไว้ตรงนี้ก่อนว่า เหตุใดจึงนำเรื่องนี้มาเล่าให้ชาวดินเราได้ฟัง ที่มาที่ไปนอกเหนือจากการเล่าประสบการณ์แล้ว สิ่งที่จะส่งต่อคือความภาคภูมิใจในกรมที่ดินของเราเป็นประการสำคัญ และอีกเหตุผลเล็กๆ เนื่องจากผู้เขียน เป็นผู้แทนของหน่วยงานตั้งแต่สมัยเป็นกองออกสารสิทธิ์ กองหนังสือสำคัญ จนถึงมาเป็นสำนักมาตรฐานการออกหนังสือสำคัญในปัจจุบัน ในการนำชาวต่างประเทศที่มาดูงาน ผูกอบรม ทำ Workshop สัมมนา มาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งเกษียณอายุราชการ จึงอยากถ่ายทอดประสบการณ์ ที่ได้ปฏิบัติงานในด้านนี้ไว้ เพื่อผู้ที่สนใจ จะนำไปปรับใช้ในโอกาสต่อไปก่อนเขียนก็ตั้งใจเหมือนกันว่าจะเล่าเรื่องนี้ ดีไหมจะเป็นที่สนใจของผู้อ่านหรือเปล่า แต่คิดอีกมุมหนึ่งว่าหากไม่นำมาเล่า ประสบการณ์ตรงนี้ของกรมที่ดิน ก็จะหายไป น่าจะนำมาเล่า เพื่อให้คนรุ่นหลัง ได้รู้ว่าช่วงเวลาหนึ่งของกรมที่ดินมีชาวต่างประเทศมาดูงาน กรมที่ดินอย่างมากมาย กรมที่ดินเป็นที่ยอมรับอย่างไร

ที่ว่าชาวต่างประเทศ มาดูงานอย่างมากมายนั้นมิใคร่บังขอเล่าจากความจำพอเป็นสังเขป อาจจะมีการตกหล่นบ้าง โดยเฉพาะจำนวนของประเทศที่มาดูงาน บางครั้งปีละ ๒ – ๓ กลุ่ม บางประเทศ มาหลายกลุ่ม ช่วงแรกจะมาจากประเทศเพื่อนบ้านในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยกัน เช่น กัมพูชา เวียดนาม ลาว ปี ๒๕๔๖ ประเทศกัมพูชา ประเทศฟิลิปปินส์มาหลายครั้ง หลายกลุ่มมาทำ Workshop โครงการต้นแบบไปด้วย ต่อมาก็เริ่มมาไกลหน่อยประเทศอินเดีย, ประเทศศรีลังกา ๒๕๕๐ ประเทศภูฏาน มาหลายครั้งมากเริ่มมา ปี ๒๕๔๖, ปี ๒๕๕๐, ปี ๒๕๕๒ มา ๓ ครั้ง, ปี ๒๕๕๓ ต่อมายังไกลไปอีกถึงแถบทวีปแอฟริกา ประเทศเอธิโอเปีย ปี ๒๕๕๑, ๒๕๕๔ ประเทศแทนซาเนีย ๒ ครั้งในปี ๒๕๕๑ ประเทศตูนิเซีย ประเทศกานา และอื่นๆ

เหตุใดประเทศต่างๆ จึงมาดูงานกรมที่ดินมาก นับแต่โครงการพัฒนากรมที่ดินฯ ประสบความสำเร็จอย่างงดงามได้รับรางวัลจากธนาคารโลก ประเทศไทยโดยกรมที่ดินจึงเป็นเป้าหมายของประเทศต่างๆ ซึ่งเริ่มพัฒนาในด้านการออกเอกสารสิทธิ์และการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมต่างหลังโฉนดมาดูงานโครงการซึ่งประสบความสำเร็จ ประเด็นที่มาดูงานมีหลายด้านส่วนใหญ่ ที่สนใจจะเป็นเรื่องการออกโฉนดที่ดินซึ่งถือว่าการจดทะเบียนสิทธิในที่ดินครั้งแรกและการจดทะเบียนสิทธินิติกรรม ซึ่งเป็นกระบวนการต่อเนื่อง การสอบสวนสิทธิในที่ดิน และการยกเลิกเพิกถอน เอกสารสิทธิ์ประเภทต่างๆ รวมถึงสิทธิการได้มาที่ดินในแต่ละช่องทาง และการจำกัดสิทธิในที่ดิน ตลอดจนการรังวัดและทำแผนที่

ก่อนอื่นต้องเกริ่นนำก่อน แม้ว่าในการต้อนรับผู้ที่มาดูงานพร้อมบรรยายนี้จะถือเป็นงานพิเศษนอกเหนือจากงานประจำ แต่ผู้เขียนและคิดว่ารวมถึงผู้ต้อนรับท่านอื่นๆ ก็ให้ความสำคัญในอันดับแรกๆ ถือว่าเป็นงานที่สำคัญมาก เพราะเราแบกหน้าของประเทศไทยไว้ ผู้ที่มาดูงาน ตั้งใจมาดูงานด้วยความเชื่อว่าเมื่อมาดูงานแล้ว เขาจะได้ประโยชน์ จากโครงการที่ประสบความสำเร็จ ตามคำแนะนำและรางวัลที่ได้จากธนาคารโลก ตลอดจนเหล่าผู้เชี่ยวชาญทั้งหลาย ที่ให้เครดิตกรมที่ดินและประเทศไทยไว้อย่างสูง ซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่ากิน ที่พัก และเวลา ใจเขาใจเราว่าเขาเดินทางมาข้ามน้ำข้ามทะเลมาเพื่อมารับความรู้จากเรา หากมาแล้วไม่ได้ความรู้กลับไปก็จะเป็นที่น่าเสียดายแล้วก็จะติดใจไปกล่าวขานว่า กรมที่ดินเมืองไทยไม่เห็นมีอะไรน่าสนใจเลย ไม่สมกับที่ธนาคารโลกไปแนะนำ การต้อนรับจึงต้องให้เขาจากกลับไปด้วยความประทับใจกรมที่ดินและที่สำคัญที่สุดคือประทับใจประเทศไทย การต้อนรับ การบรรยาย การนำเสนอผลงาน การนำดูงานภาคปฏิบัติภาคสนาม ต้องดำเนินการอย่างละเอียดรอบคอบเป็นระบบ

*เอมอร ประสิทธิ์สุข อดีตข้าราชการกรมที่ดิน

การขอมาดูงานเริ่มจากประสานงานมาทางสำนักงานบริหารโครงการพัฒนากรมที่ดินฯ สพร. ก็จะประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หากมีการขอมาดูงานด้านการออกเอกสารสิทธิ กองออกเอกสารสิทธิ, กองหนังสือสำคัญหรือสำนักมาตรฐานการออกหนังสือสำคัญจะเป็นหน่วยงานแรกๆ ที่ได้รับการประสานจากการดูงาน เป้าหมายส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องการออกเอกสารสิทธิ แล้วก็ต่อยอดการจดทะเบียนฯ การดูงานในภาคสนามในเรื่องการออกเอกสารสิทธิส่วนใหญ่ซึ่งจะใช้เวลาในการดูงานมากและต้องเดินทางออกท้องที่จึงต้องมีการเตรียมงานรวมถึงความพร้อมของหน่วยงานภาคสนามที่จะรับการดูงานนั้น ช่วงเวลาที่จะดูงานในภาคสนามได้นั้นต้องเป็นช่วงเวลาที่ไม่ใช่ต้นโครงการหรือช่วงท้ายโครงการซึ่งเป็นช่วงที่หน่วยงานภาคสนามจะงานยุ่งมากไม่สามารถที่จะต้อนรับการดูงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วงเวลาที่จะดูงานในภาคสนามที่สะดวกที่สุดก็คือเป็นช่วงกลางของงานภาคสนามคือช่วงเดือนเมษายนก่อนถึงกรกฎาก็จะสามารถดูงานได้ตั้งแต่ เริ่มทำการรังวัดการสอบสวนสิทธิตลอดจนถึงการแจกโฉนดที่ดินให้แก่เจ้าของที่ดินตั้งแต่เริ่มต้นกระบวนการจนถึงสิ้นสุดกระบวนการได้อย่างครบถ้วน

ทีมงานของกรมที่ดินที่ทำการต้อนรับและนำบรรยายขออนุญาตอ้างถึงคือ ท่านที่ปรึกษาฯ ไพโรจน์ เพ็ญกุล ใจจะเป็นหัวหน้าทีม ในการกล่าวต้อนรับและบรรยายสรุปในแง่ของนโยบายและมุมมองต่างๆ ของประเทศไทย ในด้านการรังวัดและทำแผนที่ต้องยกให้ผู้ชำนาญการส่วนฯ มนต์รี เพชรชะเอม ซึ่งดำรงตำแหน่งขณะนั้น และด้านประวัติการออกเอกสารสิทธิและการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ผู้เขียนก็เหมารวมคนเดียวมาตลอดเช่นกัน การบรรยายส่วนใหญ่จะบรรยายที่ห้องประชุมอาคารรังวัด การไปดูงานสำนักงานที่ดินต่างๆ ก็จะมีวนเวียนไปตามเขตต่างๆ เพื่อดูงานด้านการจดทะเบียนฯ ไม่ว่าจะเป็นจดทะเบียนด้วยมือ การจดทะเบียนกึ่งอัตโนมัติหรือเต็มระบบอัตโนมัติ เจ้าหน้าที่ที่ดินพร้อมทีมงานจะต้อนรับและนำบรรยายสรุป

มาถึงตรงนี้ขอเล่าเป็นตื้นๆ น้อยๆ ว่า ว่าตั้งแต่เริ่มมีประเทศต่างๆ มาดูงานกรมที่ดินในส่วนของกองเอกสารสิทธิหรือกองหนังสือสำคัญหรือสำนักมาตรฐานการออกหนังสือสำคัญผู้เขียนจะเป็นผู้ที่รับผิดชอบในการที่ดูงานตลอดมาจนกระทั่งเกษียณจากราชการ ต้องถามว่า ทำไมต้องทำงานตรงนี้ตั้งแต่เป็นข้าราชการเล็กๆ จนแก่ใกล้เกษียณไม่ให้อื่นทำบ้าง ต้องบอกว่าเพราะภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษา

อังกฤษมิได้เป็นความรู้ที่ทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าในชีวิตราชการและมีโอกาสใช้กันน้อย เจ้าหน้าที่จึงสนใจน้อย ได้พยายามผลักดัน ยัดเยียดจัดทำจุลสารสำหรับสำนักมาตรฐานการออกหนังสือสำคัญให้ความรู้กับเจ้าหน้าที่ ในจุลสารนั้น มีคอลัมน์ที่เกี่ยวกับศัพท์ภาษาอังกฤษเฉพาะ ในด้านการออกเอกสารสิทธิและในด้านที่ดิน แต่ก็ยังไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร ส่วนหนึ่งอาจจะเกิดมาจากเหตุผลที่ว่า รู้แล้วไม่รู้จะเอาไปใช้ที่ไหน ความรู้อื่นๆ ของกรมที่ดินมีมากมายและเป็นประโยชน์ให้ก้าวหน้าในการทำงาน

อีกมากจึงสนใจภาษาอังกฤษกันน้อย เลยอดตัวตายตัวแทนไม่ได้จนเกษียณ ตรงนี้จึงขอฝากว่าเราจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอีกไม่นานแล้ว ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่จำเป็นหนีไม่ได้แล้ว แม้จะต้องอาศัยเวลาในการฝึกฝนบ้างแต่ก็ไม่สายเกินไปสำหรับผู้เริ่มต้น สงสัยกำลังใจมายังทุกคนค่ะ

ในช่วงที่การออกเอกสารสิทธิเป็นที่สนใจของแต่ละประเทศ นอกจากการมาดูงานที่บ้านเราแล้ว ก็ยังมีการเชิญกรมที่ดินให้ไปพูดให้ฟังด้วย ผู้เขียนเองได้ไปบรรยายเรื่องการออกเอกสารสิทธิในที่ดินต่างประเทศ ตรงนี้ฟังเหมือนคุ้นๆ ตัวเองเก่งขอสารภาพว่าไม่เก่งเลยก็เพราะที่สำนักฯ ไม่มีใครรับหน้าที่นี้จึงจำเป็นต้องรับมาแล้วพยายามทำให้ได้ การไปบรรยายที่ต้องทำในฐานะตัวแทนประเทศไทยทุกครั้ง เรียกได้ว่าเตรียมตัวอย่างหนัก ต้องเตรียมว่าจะบรรยายเรื่องอะไรบ้างให้สอดคล้องกับเวลาแล้วเขียนเป็นภาษาอังกฤษ

จัดทำ PowerPoint ท่องถึงจะไปบรรยายได้ และต้องเตรียมความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของกรมที่ดินของสำนักฯ กองอื่นๆ หรือบางทีหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องไปด้วย เพราะคำถามมักมาหลากหลายนอกเหนือจาก ที่เราบรรยาย อันนี้เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่ต้องไปบรรยาย

ไปยาวเรื่องภาษาอังกฤษเสียมากกลับมาเรื่องการดูงานของเราดีกว่า เมื่อได้รับการประสานว่าประเทศใดจะมาดูงานจะต้องตระเตรียมการอะไรบ้าง

สิ่งแรกที่ต้องทำคือจะดูว่า หนังสือร้องขอที่จะมาดูงานนั้น ต้องการความรู้เรื่องอะไรบ้าง เตรียมการทางด้านวิชาการให้ตรงกับเป้าหมายของการมาดูงาน หากมากันหลายกลุ่มบางกลุ่มระดับสมาชิก สภานิติบัญญัติ บางกลุ่มเป็นระดับรัฐมนตรี บางกลุ่มระดับเจ้าหน้าที่ การจัดเตรียมต้อนรับ รายละเอียดที่ให้ในภาคปฏิบัติหรือจะเป็นภาคนโยบายการเตรียมการและนำเสนอให้ตรงกับความต้องการของผู้ดูงานนั้นๆ หากผู้นำทีมเป็นสมาชิกวุฒิสภา หรือรัฐมนตรี ก็จะไม่ให้รายละเอียดในภาคปฏิบัติ จะนำเสนอในเรื่องนโยบาย เรื่องงบประมาณ บริหารโครงการ ผลงาน ข้อดี ข้อด้อยและประโยชน์ที่ได้รับจากโครงการ รวมทั้งข้อจำกัด จะเป็นภาพกว้างๆ ของการบริหารโครงการมากกว่ารายละเอียดในภาคปฏิบัติ ในกลุ่มผู้มาดูงานในแต่ละประเทศส่วนใหญ่มาจากหน่วยงานหลากหลาย อาทิเช่นวิศวกรช่างรังวัด นักกฎหมายมาจากกระทรวงการคลัง กระทรวงยุติธรรม สิ่งแวดล้อม ฯลฯ ดังนั้นความสนใจของแต่ละคนก็จะหลากหลาย ก็จะจัดการดูงานที่สนองต่อความต้องการในกลุ่มนั้นอย่างทั่วถึง

นอกจากนี้ยังต้องศึกษาเกี่ยวกับประเทศนั้นๆ หาข้อมูลทางด้านสภาพภูมิประเทศ ด้านกฎหมาย ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ประเทศนั้นจะมาดูงานเพราะการบรรยายนอกจากเราจะบรรยายในวิธีการดำเนินงานของเรา กฎหมายของเราแล้วมักจะมีคำถามหรือการเปรียบเทียบกับประเทศของเขา หากเราไม่ค้นคว้าหาข้อมูลถึงระบบของเขาการที่จะเปรียบเทียบจะติดขัดช่วงตอบคำถาม การที่เราสามารถให้ข้อมูลโดยเปรียบเทียบกับระบบของเขาได้ เขาก็จะสามารถนำไปปรับเปลี่ยนได้อย่างสะดวกมากขึ้น

นอกจากนี้ก็ต้องฝึกฝนภาษาอังกฤษ ทบทวนภาษาอังกฤษทั้งในด้านวิชาการ และในด้านชีวิตประจำวันจากประสบการณ์เวลาไปดูงานในท้องที่ระหว่างรับประทานอาหารมักจะมีคำถามเกี่ยวกับความเป็นอยู่ทั่วไป ชื่ออาหาร โดยเฉพาะส่วนประกอบอาหารที่เราจัดให้ ชื่อผลไม้และสิ่งต่างๆ ที่เห็นว่าแปลกจากประเทศเขา จึงควรค้นหาคำภาษาอังกฤษในเรื่องนั้นๆ เพื่อให้การตอบคำถามเป็นไปโดยราบรื่น

นอกเหนือในด้านภาษาแล้วในด้านชีวิตความเป็นอยู่ของเขาเราก็ต้องศึกษาไว้ล่วงหน้าเช่นตำแหน่งฐานะของคนที่มา ระบบราชการของเขาวัฒนธรรมการกินเป็นอย่างไร ประเภทของอาหารยกตัวอย่างเช่นคนภูฏานไม่นิยมทานอาหารทะเลเช่นกุ้ง นิยมอาหารมังสวิรัต เวลาจัดอาหารให้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ภาคสนามจึงต้องระมัดระวัง

ในด้านเครื่องแต่งกายเวลาบรรยายหากเป็นไปได้ก็จะพยายามใช้ผ้าไทย ใส่ผ้าไหมไทยเพื่อแสดงเอกลักษณ์ และสิ่งสวยงามของประเทศไทย ในด้านเอกลักษณ์ของไทยนอกจากผ้าไทยแล้วอาหารไทย ขนมไทย และการประดิษฐ์ของไทย ก็เป็นสิ่งที่เราจะนำเสนอต่างชาติได้ดี เช่นอาหารว่าง เป็นสิ่งหนึ่งที่จะนำเสนอขนมหวาน ทองหยิบ ทองหยอด ฝอยทอง เม็ดขนุน ลูกชุบ ขนมชั้น ขนมทองเอก ฯลฯ วางใส่โดกเย็บด้วยกระตังประดิษฐ์ด้วยใบตอง ตัวขนมก็จับประติบประคองเป็นดอกไม้สีสันสวยงาม พอค่านำรับประทานหรือการใช้พวงมาลัยมะลิในการต้อนรับ หรือผ้าขาวม้าผูกเอว เหล่านี้เป็นที่ตื่นเต้นของชาวต่างประเทศทุกกลุ่ม ทั้งนี้ตามแต่สภาพพื้นที่และโอกาส

มาถึงการเตรียมการในภาคสนาม เราก็จะดูว่า ผู้ดูงานมีเวลาในการดูงานเท่าไรร่วมการเดินทางก็จะจัดสถานที่ดูงาน ให้สอดคล้องกับระยะเวลาและระยะทางรวมทั้งความปลอดภัยในการเดินทางของผู้ดูงานเพราะหากเกิดอุบัติเหตุหรือเหตุอันไม่คาดคิดในพื้นที่ ประเทศไทยจะเสียหายอย่างยิ่ง แล้วจึงจะมีการขออนุญาตเดินทาง ระยะทาง การนำทางโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเช่นประสานตำรวจทางหลวง รวมทั้งมีการชักชวนประสานงานกับหน่วยงานในพื้นที่และผู้นำท้องถิ่นส่วนใหญ่ผู้นำท้องถิ่นและเจ้าของที่ดินรวมทั้งชาวบ้านทั่วไปจะตื่นเต้นที่จะมีชาวต่างประเทศมาดูงานพร้อมให้ความร่วมมือซึ่งบางครั้งเราต้องรบกวนให้มารอเป็นเวลานาน หากในท้องถิ่นนั้นมีผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นฝีมือชาวบ้านก็จะมอบเป็นของที่ระลึกสร้างความประทับใจได้ดียิ่งและเป็นโอกาสแนะนำสินค้าโอท็อปของไทยไปในตัว

นอกจากเรื่องการเดินทางและระยะทางแล้วอาหารอาหารมื้อกลางวัน หรืออาหารมื้อเย็นที่เราจะต้องเตรียมหากไม่ได้รับประทานในโรงแรมที่พักไปทานในพื้นที่ เราจะต้องมีการเตรียมการอย่างมั่นใจว่าจะไม่เกิดการผิดพลาดที่จะทำให้เจ็บป่วยได้ เราต้องสังเกตบ้างเริ่มตั้งแต่มื้อแรกที่เรารู้แล้วว่าเขาชอบทานอะไร เนื้อ ปลา ไก่ อาหารทะเล พอเดินทางไปภาคสนามไม่สามารถจะเลือกร้านอาหารได้มากมายเราจะได้จัดเตรียมให้ถูกปากและถูกอนามัยเป็นที่น่าสังเกตว่าอาหารประเภทปลาทอด จะเป็นอาหารที่แทบทุกชาติทานได้ เนื้อสัตว์บางประเภท เราต้องศึกษาว่าประเทศนั้นๆ นับถือศาสนาอะไรกลุ่มผู้มาดูงานเป็นระดับใด

เล่าถึงสิ่งที่จะให้ผู้มาดูงานได้รับจากกรมที่ดินแล้ว สิ่งที่กรมที่ดินจะได้รับจากการดูงานของต่างประเทศบ้าง กรมที่ดินเองก็จะได้รับเช่นกัน เช่นในด้านชื่อเสียงและความยอมรับนับถือในนานาชาติ ในระหว่างที่กรมที่ดินดำเนินการโครงการพัฒนากฎหมายที่ดิน จัด international conference ถึง ๒ ครั้ง โดยมีประเทศต่างๆ ที่มาร่วมการประชุมเป็นจำนวนมาก

ประเทศไทยได้รับการยอมรับไปสู่ระดับนานาชาติในด้านความรู้

เรื่องที่ ๑ การบริหารงานที่ดินโดยเฉพาะในเรื่องการจัดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม

เรื่องที่ ๒ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประเทศที่มามีระบบการบริหารงานที่ดินและการจดทะเบียนและการให้สิทธิในที่ดิน การรังวัดที่แตกต่างกัน ก็เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ว่าประเทศเขาดำเนินการอย่างไรข้อดีและข้อเสียอย่างไร ที่จะนำมาเป็นข้อคิดในการปรับปรุงวิธีการในประเทศเราได้

เรื่องที่ ๓ การสร้างความกระตือรือร้น การเปิดกว้างทางทัศนคติของข้าราชการกรมที่ดินที่รับการดูงาน ย่อมมีความภาคภูมิใจและมีความกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงงานและพัฒนางานของตนเองต่อยอดขึ้นไป ไม่ท้อถอยและไม่หยุดยั้งที่จะก้าวหน้ามากขึ้นทั้งในด้านเทคโนโลยีและในการบริหาร ทุกครั้งที่มีประเทศต่างๆ มาดูงานหน่วยงานภาคสนามที่ได้รับการคัดเลือกให้สถานที่ดูงานจะมีความภูมิใจว่าด้วยผลงานของตนประสบผลสำเร็จและมีกระบวนการที่ชัดเจนถูกต้องเป็นระบบ เหมาะสมที่จะเป็นตัวอย่างในการดูงานของชาวต่างประเทศ เจ้าหน้าที่ในศูนย์อำนวยความสะดวกสำรวจฯ นั้นจะมีความกระตือรือร้น จะพยายามฝึกฝนพูดภาษาอังกฤษบ้างเพื่อพูดคุย กับผู้มาดูงานแม้เล็กน้อยแต่ก็ยังเป็นการกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้อยากพูดภาษาอังกฤษได้ นับเป็นการพัฒนาข้าราชการกรมที่ดินอีกทางหนึ่ง

ในส่วนตัวของผู้บรรยายและผู้นำการดูงาน สิ่งที่ได้รับนอกจากความรู้ในทางวิชาการที่จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันแล้ว ก็คือในด้านการพัฒนาตัวเราเองในด้านภาษาเพราะทุกครั้งที่จะมีผู้มาดูงาน นอกจากการประสานงานการเตรียมงานแล้วตัวเองก็ต้องพัฒนาภาษาอังกฤษมากขึ้นปกติเราทำงานก็จะไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเลย แต่ทุกครั้งที่จะมีผู้มาดูงานก็จะเริ่มเปิดหู ภาษาอังกฤษค้นคว้าอ่านบทความของประเทศนั้น และเนื่องจากผู้ดูงานจะมาจากหลายประเทศสำเนียงภาษาอังกฤษแต่ละประเทศย่อมแตกต่างกันหลากหลายมาก ทำให้ได้พัฒนาการสนทนาภาษาอังกฤษได้หลากหลายมากขึ้นยากที่จะหาประสบการณ์เช่นนี้ได้จากที่อื่น

แน่นอนว่ารุ่นต่อไปที่จะรับการดูงานที่เกิดขึ้นย่อมทำได้ดีกว่าที่ได้เคยทำมาแล้ว โชคดีค่ะ

คนดัมป์ลธรรม

“ กรณีย์คนดัมป์ลธรรม
 อันควรทำต่อสัตว์ทั่วทั้งนลาย
 คือมิได้ประทุษและปองร้าย
 ทั้งด้วยกายวาจาอีกทั้งใจ
 ความเมตตาปราณีเป็นที่รู้ด
 แก่มนุษย์และสัตว์ทั้งน้อยใหญ่
 แม้ศัตรูผู้มาหอกภัย
 ก็ยอมยกโทษให้ด้วยปราณี ”

พระราชนิพนธ์ทละดรร้อง ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นเรื่องมีในคัมภีร์
 มนาการต อันเป็นมณฑลภาษานักกฤตเรื่องหนึ่งของอินเดีย (คู่กับคัมภีร์ รามายณ ซึ่งย่อ
 เกิดแห่งรามเกียรติ์) เป็นเรื่องเคร่งครัดถึงอำนาจแห่งความรัก และความภักดีอันยิ่งใหญ่ที่ภริยามีต่อสามี
 ได้ทรงพระราชนิพนธ์โดยอาศัยฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษ

ม.ท.๒ เป็นประธานเปิดสัมมนาผู้บริหารระดับสูงของกรมที่ดินทั่วประเทศ

นายสุธี มากบุญ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย เป็นประธานเปิดโครงการสัมมนาผู้บริหารระดับสูงของกรมที่ดินทั่วประเทศ เรื่องการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ โดยอธิบดีกรมที่ดิน มอบบัญญัติ ๑๐ ประการ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติงานของข้าราชการกรมที่ดินทั่วประเทศ ณ โรงแรมริชมอนด์สไตส์ลิส คอนเวนชันไฮเทล จังหวัดนนทบุรี เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘

อธิบดีกรมที่ดิน ติดบำเหน็จตราพระราชทานพลเรือน ระดับ อำนวยการสูง

นายอภิรักษ์ ซื่อธานวงศ์ อธิบดีกรมที่ดิน
เป็นประธานในพิธีติดบำเหน็จราชการพลเรือน ระดับอำนวยการสูง ให้แก่เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด
ที่ได้รับการเลื่อนระดับเป็นอำนวยการสูง รวม ๑๕ ท่าน เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘
ณ โรงแรมริชมอนด์สไตส์ลิช คอนเวนชันไฮเทล จังหวัดนนทบุรี

“ด้วยคุณงามความดีที่ตริ้งตรา
จึงเกียยณอย่างสูงค่า ส่องงาม”

คณะข้าราชการ และลูกจ้างกรมที่ดิน มอบดอกไม้แทนการอำลาให้แก่อธิบดีกรมที่ดิน
ที่ปรีชาด้านประสิทธิภาพ และรองอธิบดีกรมที่ดิน เนื่องในโอกาสเกษียณอายุราชการ
เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๘

นายอภิรักษ์ ซื่อธานวงศ์ สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์
เนื่องในโอกาสเข้ารับตำแหน่งอธิบดีกรมที่ดิน

นายอภิรักษ์ ซื่อธานวงศ์ สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์
เนื่องในโอกาสเข้ารับตำแหน่งอธิบดีกรมที่ดิน
เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๘

สักการะศาลพระพรหม
เนื่องในโอกาสเข้ารับตำแหน่งอธิบดีกรมที่ดิน

นายอภิรักษ์ ซื่อธัญวงศ์ พร้อมรองอธิบดีกรมที่ดิน สักการะศาลพระพรหม
เนื่องในโอกาสเข้ารับตำแหน่งอธิบดีกรมที่ดิน
เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๘

นายอภินันท์ ชื่อธานุวงศ์ มอบนโยบายการปฏิบัติราชการ
เนื่องในโอกาสเข้ารับตำแหน่งอธิบดีกรมที่ดิน

นายอภินันท์ ชื่อธานุวงศ์ มอบนโยบายการปฏิบัติราชการ
เนื่องในโอกาสเข้ารับตำแหน่งอธิบดีกรมที่ดิน
ณ ห้องประชุม ๑ ชั้น ๖ กรมที่ดิน เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๘

กรมที่ดิน ให้การต้อนรับเจ้าหน้าที่สถานเอกอัครราชทูตแคนาดา ประจำ
ประเทศไทยและคณะผู้แทนฯ มาศึกษาดูงาน

นายณรงค์ศักดิ์ โอสถธนากร ที่ปรึกษาด้านวิศวกรรมสำรวจ
และคณะผู้เชี่ยวชาญทางด้านเทคนิคของกรมที่ดิน
ให้การต้อนรับเจ้าหน้าที่สถานเอกอัครราชทูตแคนาดาประจำประเทศไทยและคณะผู้แทน
ระหว่างวันที่ ๕ – ๖ ตุลาคม ๒๕๕๘